

Khi Lạnh Khóc Gặp Lạnh Lùng

Contents

Khi Lạnh Khóc Gặp Lạnh Lùng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	8
4. Chương 4	16
5. Chương 5	23
6. Chương 6	30
7. Chương 7	36
8. Chương 8	42
9. Chương 9	49
10. Chương 10	55
11. Chương 11	68
12. Chương 12	74
13. Chương 13	80
14. Chương 14: Vì Thanh	88
15. Chương 15: Ngoại Truyện 1 – Trên Giường	89
16. Chương 16: Ngoại Truyện 2 – Giận Dỗi	96

Khi Lạnh Khóc Gặp Lạnh Lùng

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ hiện đại, 1x1, lạnh khốc mỹ công x lạnh lùng bình phạm thụ, có chút hài, có chút ngược tâm, HEDịch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-lanh-khoc-gap-lanh-lung>

1. Chương 1

“Tiểu Vân, con muốn đi cùng mẹ không?”

Tôi yên lặng không đáp.

Ngẩng đầu nhìn chăm chú người đàn bà thướt tha trước mắt này một lúc, ánh mắt lại chuyển sang người đàn ông cao to bên cạnh bà. Từ trái tim truyền đến cơn đau đớn mơ hồ, tôi lạnh nhạt lắc đầu. Nếu theo bà ấy, tôi sẽ phải gọi người đàn ông này là ba. Ông ta có thể chấp nhận đứa con của chồng trước này hay sao? Tôi là một người rất cố chấp, chuyện gì đã khẳng định rồi sẽ không bao giờ thay đổi. Ngược lại, tôi cũng rất lạnh nhạt, trừ cha mẹ mình ra, những người khác đối với tôi đều là người xa lạ.

“Người đàn bà lẳng lơ này, cô muốn đi thì cứ đi, tôi sẽ không để con trai tôi theo cô đâu!”

“Tiểu Vân bị bệnh tim, nó theo tôi sang Canada thì có thể được chữa bệnh bằng những thiết bị tiên tiến nhất, chẳng phải tốt hơn ở với ông à?”

“Tòa án đã phán quyết con trai ở với tôi, việc này không cần cô lo!”

“Anh... anh... anh là đồ ngu xuẩn cứng đầu...”

Nhìn hai người cứ cãi nhau mãi, tôi chợt cảm thấy may mắn vì bọn họ đã ly hôn, nhưng tại sao cơn đau ở tim ngày càng mãnh liệt hơn thế này?

“Đủ rồi ——” Tôi ngơ ngẩn, không hiểu sao giọng nói mang theo chút ghen ghét. Đối với chuyện của bọn họ, chẳng phải từ lâu tôi đã không còn quan tâm nữa hay sao? “Hai người còn muốn ồn ào đến bao giờ nữa? Con chịu đủ rồi, con không phải là món đồ chơi của hai người, đi đi... đi đi... Con sẽ không theo ai cả... Được rồi chứ...” Nói xong lời cuối cùng, cả người tôi đã không còn chút sức lực nào.

Để lại một đám người đang kinh ngạc, tôi xoay người đi về phòng mình. Dù đã thoát khỏi trận chiến này, nhưng tiếng cãi vã phía sau vẫn dứt quãng vọng vào tai tôi.

Bởi vì mắc bệnh tim bẩm sinh nên tôi không thể chịu được kích thích. Cho nên để ngừa phát bệnh, từ nhỏ tôi đã học cách làm nhạt tình cảm của mình, học không nên quan tâm bất cứ chuyện gì. Đây là lần đầu tiên tôi không khống chế được cảm xúc của mình. Mới đầu còn chưa tin, nhưng khi nếm được vị mặn chát của nước mắt, tôi biết mình đã khóc. Vậy mà cứ tưởng rằng mình không có ham muốn tình cảm, dù sao có rất ít chuyện có thể ảnh hưởng tới cảm xúc của tôi.

Tôi là người, huyết chi vẫn còn là con nít. Làm sao có thể thờ ơ khi ba mẹ ly hôn cơ chứ? Tôi trời sinh tính lạnh đạm, chứ không phải lãnh huyết.

Năm ấy, tôi 12 tuổi.

P/S: Bộ này sau được đổi tên thành “Phải nói chia tay như thế nào” – , nhưng Nami vẫn thích để tên cũ hơn, mọi người đừng ném đá ha.

Lần đầu edit nên không tránh khỏi sai sót, mong mọi người thoải mái góp ý ^^

Đây là bản được in sách nên mình cũng không biết nó bị nhà xuất bản cắt xén chỗ nào không nữa T__T. Tuy bản edit này chưa hay, văn phong cũng chưa ổn lắm nhưng hi vọng mọi người sẽ thích nó. Cảm ơn~

2. Chương 2

Biên tập: Nami-chan

Đau nhức, là một loại dần vặt đau đớn đến tận tâm can.

Hô hấp đột nhiên hết sức khó khăn... Ngực đã lâu không đau nhức đến mức như vậy, khả năng là bệnh cũ tái phát.

Lại bị như thế này, còn tưởng rằng làm phẫu thuật xong sẽ không tái phát bệnh nữa.

Đã quên, trên thế giới không có chuyện gì là tuyệt đối.

Hạ Vũ Vân dựa vào tường, chậm rãi trượt dần cho đến khi ngồi hẫng xuống sàn nhà. Cậu quả thực chẳng nhắc nổi chân lên nữa.

Ngay cả việc hít sâu vài cái, ngực cũng khó chịu như đang vội vàng chạy thật nhanh.

Càng ngày càng cảm thấy khó thở, cậu chậm rãi rót chén trà, giờ chỉ muốn được nghỉ ngơi một lát.

Tự giễu, khóe miệng cậu cong lên một nụ cười mỉa mai.

“Cạch”... Cửa phòng trà đóng lại, vang lên tiếng bước chân của hai người.

Hạ Vũ Vân gắng gượng đứng dậy, tính gọi người vào dìu mình ra ngoài nhưng rốt cuộc vẫn chờ cơn đau qua đi rồi tự mình đi chuyển.

“Nguy, anh biết là em yêu anh mà. Đừng đối xử với em như vậy, đừng đối xử với em như vậy...”

Tiếng phụ nữ đang nức nở vang lên.

“Cô yêu tôi??” Là giọng nói thấp, trầm, dễ nghe nhưng lạnh te của một người đàn ông.

Nguy?? Trịnh Nguy??? Chẳng lẽ là vị phó tổng tài nghe đồn có hành vi phóng đảng, phong lưu thành thói?

Hạ Vũ Vân nhú mày, chuyện quái gì đang xảy ra vậy? Tự dưng lại gặp tổng tài đang cãi nhau với người yêu.

Là xúi quẩy hay vận may đây?

Trước giờ các bà tám cùng phòng nói, muốn hóng hớt tin tức bát quái thì cứ tới toilet nhất định chuẩn không sai.

Xem ra các cô còn sót một chỗ, chính là phòng uống nước.

Thở ra một hơi, vốn đang nghĩ rằng có người tới giúp, hiện tại thực sự là tự cầu đa phúc rồi.

Cách một tấm bình phong cho nên người bên ngoài không phát giác ra phòng uống nước vẫn còn một người khác.

“Nguy, chỉ cần cho em ở lại bên cạnh anh, em đảm bảo về sau quyết không làm những chuyện quá phận nữa. Nguy, cho em một cơ hội, cho em một cơ hội đi mà... Em thề, thề là...sau này sẽ...sẽ không xen vào...chuyện riêng của anh nữa...” Nói xong lời cuối cùng, cô ta đã khóc không thành tiếng.

Thực ra, trong chuyện tình cảm, nếu đã bị vứt bỏ thì nên chấp nhận sự thật đi. Cứ mặt dày bám dính người ta chỉ tổ hạ thấp giá trị bản thân, kẻ khác lại càng thêm chán ghét cô mà thôi.

Người phụ nữ này rất ngu xuẩn, nhưng cũng rất đáng thương. Cậu không khỏi cười lạnh.

Hạ Vũ Vân ngay từ đầu đã không muốn nghe bọn họ nói chuyện, nhưng tiếng kêu khóc của cô ta thực sự rất chói tai.

Không muốn nghe, cũng sẽ lọt vào tai. Có điều tiếng khóc lóc van xin của người phụ nữ kia tuy phiền phức, nhưng lại thành công phân tán lực chú ý của cậu, cơn đau đớn ở ngực không đến mức thấu xương như này nữa.

May mà thiết bị cách âm phòng uống nước không tệ, bằng không nhất định mọi người sẽ vây đến hóng kịch vui.

“Y Vãn, đừng có như vậy. Ngay từ đầu tôi đã nói rõ ràng rồi, nghĩ thoáng một chút, sẽ có người phù hợp với cô hơn, chia tay đi.” Thanh âm trầm đều của người đàn ông mang theo một tia thở dài.

Tổng tài này cũng thật có phong độ, cỡ như anh ta mà cũng nhẫn nại đứng đây diễn màn kịch chia tay với tình nhân cơ à. Tình nhân? Nói chia tay?

Với thân phận của anh ta, đại khái có thể bỏ lại một câu: “Chúng ta chơi đùa xong rồi”, liền quay đầu tiêu sái bước đi.

Hạ Vũ Vân không khỏi nhìn hẩn với cặp mắt khác xưa.

“Em không muốn, Nguy, em không muốn chia tay. Đừng vứt bỏ em, em không thể sống mà không có anh...” Cô ta tiến lên phía trước một bước, duỗi tay ôm lấy hẩn, tỏ rõ thế nào cũng sẽ không buông tay. “Em cần anh...cần anh...”

“Y Vãn, buông tay đi.” Lần này thanh âm của người đàn ông rõ ràng mang theo sự lạnh lùng. “Tôi không muốn nhắc lại, đợi cô thu dọn đồ đạc để rời đi, tôi sẽ bồi thường tốt nhất cho cô.”

“Nguy, vậy anh từng tặng em nhẫn kim cương là có ý gì? Em còn cho rằng mình là người đặc biệt.”

“Đó chỉ là suy nghĩ của cô. Có một việc phải làm cho rõ ràng, nhấn không phải tôi muốn đưa, là cô muốn, tôi phụ trách mua mà thôi. Đối với tình nhân tôi luôn luôn hào phóng, điểm này tôi nghĩ cô hẳn là rất rõ ràng.” Người đàn ông lãnh đạm nói.

“Nhưng nhấn là biểu thị... cho một ý tứ khác, anh biết chứ?”

“Xin lỗi, tôi không biết.”

“Anh...”

“Tôi nói chắc đã đủ rõ ràng, cô là người thông minh, nên làm như thế nào thì tự mình suy xét đi.” Hấn lên tiếng ngắt lời cô, vẻ mặt bắt đầu không kiên nhẫn.

Người phụ nữ hơi thất thần, đẩy hấn ra, lập tức vung tay tát hấn một cái, quăng lại một câu: “Trịnh Ngụy, tôi hận anh.”

Rồi lập tức đẩy cửa chạy đi.

Không có tiếng nói chuyện của bọn họ, phòng uống nước lại khôi phục sự tĩnh lặng vốn có.

Trịnh Ngụy, quả nhiên là phó tổng tài.

Xem ra cậu đã nghe được một tin tức chấn động.

Hạ Vũ Vân nặng nề nhắm mắt lại, mặc kệ, đó là vấn đề của bọn họ, hiện tại điều cậu mong muốn nhất chính là Trịnh phó tổng kia cũng đi lẹ lẹ. Bị người ta phát hiện mình nghe lén sẽ không ổn, cho dù cậu chỉ là vô tình.

Đứng ở trên sàn nhà phòng uống nước là một đôi giày da nam giới, do dự một chút, mới dờn bước ra phía sau bình phong. Vóc người cao lớn khom lại, cúi đầu xuống nhìn chằm chằm Hạ Vũ Vân đang nhắm mắt.

“Cậu ngồi ở đây làm gì? Nghe lén?”

Hạ Vũ Vân lấy lại tinh thần, phát giác Trịnh Ngụy đã đứng ngay trước mặt cậu, mày kiếm trói chặt, dễ nhận thấy hấn đang rất không vui.

Hạ Vũ Vân híp đôi mắt lại, ngẩng đầu tinh tế đánh giá nhân vật cỡ bự tên tuổi vang dội này, người cầm quyền của công ty. Cậu chỉ là một viên chức nho nhỏ, hằng ngày chỉ có thể ôm lòng ngưỡng vọng với nhân viên tầng 18. Hiện tại có cơ hội tiếp xúc gần gũi thế này, thực sự là có muốn không nhìn cũng chẳng được.

Phong thần tú nhả, mị lực vô cùng. Đây là cảm nhận đầu tiên khi cậu thấy Trịnh Ngụy.

Chỉ bằng hai chữ “tuấn mỹ” tựa hồ không đủ để miêu tả vẻ ngoài của hấn. Một thân âu phục màu xám đậm càng làm tôn lên vóc người cao thẳng thon dài. Tỷ lệ hoàn mỹ, thần thái tao nhã, trên người còn tỏa mát ra một loại khí chất thiên thành toàn vẹn.

Mẫu đàn ông như thế này quả thực có điều kiện phong lưu, cũng nhất định khiến người ta tan nát cõi lòng.

“Sao không nói lời nào?” Trịnh Ngụy nhướng nhướng mày, giọng nói trầm thấp và lạnh lẽo.

“Xin chào phó tổng.” Hạ Vũ Vân dờn chuyển ánh mắt, ngượng ngùng nở một nụ cười yếu ớt. Phản ứng như vậy bởi cậu cũng không hi vọng mọi chuyện sẽ diễn ra theo chiều hướng tốt đẹp. Cảm giác chán ghét loại người giàu có phong lưu này vẫn luôn tồn tại trong cậu.

“Cậu ở bộ phận nào?”

“Phòng kế hoạch – marketing.” Hạ Vũ Vân cẩn thận trả lời. Tuy rằng nghe lén là không đúng, nhưng cũng sẽ không vì chuyện con con thế mà đã bị sa thải chứ?

“Cậu đang khó chịu?” Hấn chú ý tới sắc mặt tái nhợt của Hạ Vũ Vân, “Cần gọi bác sĩ không?”

“Đau tim, bệnh cũ”, Hạ Vũ Vân nhịn đau, cắn cắn đôi môi trắng bệch.

“Tình trạng của cậu không quá lạc quan.” Trịnh Ngụy nhíu mày, không biết là lo lắng hay vẫn còn giận.

Hắn đưa tay ra, cố sức kéo cậu lại. Hạ Vũ Vân bởi vì toàn thân đều vô lực, mới vừa đứng lên đã bắt đầu chao đảo, sau đó có chút chật vật, loạng choạng ngã ngay trên người Trịnh Ngụy.

“Phó tổng, ngại quá, anh đỡ tôi một chút là được rồi.”

Hạ Vũ Vân vô lực tựa đầu vào vai hắn, một mùi nước hoa nhàn nhạt xông vào mũi.

Quên đi, khả năng sẽ bị đuổi việc, cho nên mượn bả vai dựa vào một lát cũng chẳng sao. Tuy rằng tư thế này hình như có chút... mờ ám. Mà thôi nghĩ nhiều làm gì, cậu hiện tại toàn thân hư thoát chịu đựng cơn đau, căn bản là không muốn cử động.

Trịnh Ngụy đưa tay ổn định thân thể yếu ớt của cậu.

Qua vài phút đồng hồ, Trịnh Ngụy thấy cậu dường như có chiều hướng không nhúc nhích, nhin không được mở miệng.

“Cậu tên là gì? Cứ thế này không phải là cách hay. Cậu trở lại phòng làm việc, mời một bác sĩ đến khám thử đi. Tôi không muốn xảy ra sự việc ầm ĩ trong công ty.”

“Tôi là Hạ Vũ Vân, yên tâm, vẫn chưa chết được. Sẽ không làm công ty hổ thẹn dễ dàng như vậy đâu.” Cậu yếu ớt mở miệng, nhưng tựa hồ thân thể vẫn không có ý định nhúc nhích.

Dù sao cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý bị đuổi việc, vậy dựa vào nhiều một chút cũng chẳng sao.

Có người nói thời tiết có khả năng đại biểu cho tâm tình. (aka người buồn cảnh có vui đâu bao giờ)

Đó là một buổi sáng u ám, trời mưa rả rích.

Vậy chẳng phải tâm tình ngày hôm nay là hồng hét?

Những người khác có thể là như thế, nhưng đối với Hạ Vũ Vân, dù cho lúc này động đất cũng là như vậy, tức là không hề bị ảnh hưởng.

“Chào buổi sáng, anh Hạ.”

Là nhân viên thực tập mới của phòng, tên gì cũng không rõ, gần đây cậu có chút đáng trí.

“Chào buổi sáng.”

Hạ Vũ Vân tao nhã trả lời, mỉm cười với cô gái nhỏ bên cạnh. 26 tuổi vẫn xem như là tráng niên, nhưng so với một cô bé 18 tuổi thì cũng coi như già rồi.

“Trời mưa dầm hoai, thật đáng ghét! Quần áo em bị nước bắn tung tóe.”

“Được rồi, lau đi.” Hạ Vũ Vân quan tâm đưa cho cô bé một cái khăn tay. Hai người sánh vai bước về hướng cao ốc tập đoàn Hằng Thái.

“Anh Hạ, anh... và tổng tài thực sự là chỗ quen biết à?”

Cô gái nhỏ sợ hãi hỏi, khuôn mặt xinh đẹp đã hiện lên hai đóa mây đỏ đáng yêu.

Thiếu nữ thường mơ mộng chuyện tình yêu, cậu hoàn toàn có thể hiểu. Nhìn thấy tổng tài đẹp trai lại lắm tiền, tâm hồn thiếu nữ xao động là điều bình thường.

Ai bảo phòng cậu âm thịnh dương suy chứ. Có phó quản lý là đàn ông, đáng tiếc là đã lớn tuổi, muốn tiếp cận mộng đẹp biến thành phượng hoàng cũng chịu. Còn lại chính là cậu với tư cách kẻ làm công ăn lương.

“Ah... xem như là, anh biết hắn, nhưng hắn không biết anh.”

Ngày hôm qua, phó tổng tài tốt bụng đưa cậu trở về phòng, đương nhiên còn từ bi không truy cứu hành vi nghe trộm của cậu, cuối cùng cũng bảo vệ được bát cơm. Đồng nghiệp trong phòng nhất thời xôn xao đứng dậy, còn tưởng rằng cậu là người quen của tổng tài. Xin mấy người, nếu cậu thật quen biết tổng tài thì cần quái gì ngồi đây làm nhân viên nho nhỏ kiểm bát cơm sống qua ngày nữa.

“Là sao? Tổng tài ngày hôm qua vẫn...”

“Em gái, anh và tổng tài thực sự không có quan hệ gì đâu.” Hạ Vũ Vân cười khê ngắt lời. “Cô có hỏi một trăm lần, anh vẫn sẽ trả lời như thế. Cho nên chuyện liên quan đến tổng tài anh cũng không rõ lắm.”

Hạ Vũ Vân lập tức mím môi, khước miệng nhân nhạ ngừng lại ý trào phúng.

Xem ra sức quyến rũ của Trịnh phó tổng thực sự là chẳng thể nào ngăn cản, mới dạo qua một vòng đã có người ngằm say mê. Thảo nào ngày hôm qua người phụ nữ kia vọng tưởng xua đuổi ruồi nhặng xung quanh hẳn, muốn độc chiếm hẳn. Trịnh Ngụy trời sinh là tình nhân trong mộng của nhiều người, hẳn có thể khiến người ta sống, khiến người ta chết, có thể thuộc về tất cả mọi người, nhưng sẽ không thuộc về một người.

Nói chung người nào thích hẳn thì đúng là bất hạnh.

Có điều, trên thế giới này, có rất nhiều người sẵn sàng làm con thiêu thân lao đầu vào lửa.

Loại người như vậy thực sự là ngu xuẩn.

Nhất là đàn bà.

Cô gái nhỏ giật mình, sau đó vội vàng đuổi kịp bước chân cậu.

“Anh Hạ, anh có nghe người ta nói qua anh rất lạnh nhạt không vậy.” Sắc mặt cô bé điểm một chút mê hoặc.

Hạ Vũ Vân cười nhạt, lông mày không khỏi nhếch lên dương dương tự đắc.

“Em thấy cũng đúng, tuy rằng anh đối xử với mọi người rất hòa hợp nhưng chung quy vẫn có chút xa cách. Dường như không có gì có thể khiến cho anh chú ý, nên kẻ khác nảy sinh một loại hiểu kỳ, rất muốn tiếp cận để hiểu rõ anh.”

Hạ Vũ Vân nghe xong thì bật cười, có lẽ nữ sinh bây giờ đọc quá nhiều tiểu thuyết ngôn tình, ngộ độc quá sâu.

“Thế nào? Cô có hứng thú với anh?” Cậu đề thấp giọng, cố gắng giả bộ vẻ không đành lòng.

“Anh Hạ, không nên đùa giỡn, em nói thật mà.”

“Đúng đúng đúng, cô nói rất đúng.” Hạ Vũ Vân cười, vờ về mái tóc cô gái nhỏ.

Cậu thật đúng là thất bại, còn muốn ra vẻ đáng điệu của đàn ông hư hỏng, người ta cũng không mặc kệ cậu.

Cũng đúng, đàn ông hư hỏng, điều kiện tiên quyết là phải thật đẹp trai, tối thiểu cũng phải như phó tổng tài mới ra dáng.

Cậu có khuôn mặt rất đại chúng, có thể nói có khí chất, có vị đạo, nhưng mà không thể gọi là đẹp trai. May mắn là cậu cao 1m79, bổ sung cho bề ngoài xa cách.

Bình thường là một loại vinh hạnh, tuy rằng không bắt mắt, nhưng có thể tránh được rất nhiều phiền phức.

Người giỏi giang thì ai cũng biết, người bình thường cứ sống yên ổn là được rồi.

“Nghe nói trợ lý đặc biệt [thân mật] của phó tổng tài, Dư Y Văn ngày hôm qua đã bị hạ nốc-ao, chuyển qua vị trí khác rồi.”

“Tôi đã sớm đoán được cô ả này không ra trò trống gì mà.”

“Cô mà thần thông như thế thì đã không đặt ít tiền cược như vậy.”

“Có điều, cô ta theo bên người tổng tài đã một năm, cũng khá lâu đó chứ.”

Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền xa vạn dặm.

Tam cô lục bà ở cùng một chỗ, nhất định sẽ bàn tán chuyện thị phi.

Hướng chi Trịnh phó tổng cứ cam tâm tình nguyện gây ra tin nóng, cung cấp cho người ta đề tài để nói chuyện phiếm lúc trà dư tửu hậu.

Nếu bọn họ nếu không ‘bình loạn’ một phen, thì thật là hổ thẹn với sự hào phóng của Trịnh phó tổng rồi. Nhất là phòng cậu, thực sự có đủ loại phụ nữ.

Gầy có, béo có, già có, trẻ có...

Ba người phụ nữ thành một cái chợ, một đám phụ nữ có thể sánh bằng gian bán thức ăn của khu thương mại.

Xem bọn họ thảo luận kịch liệt sẽ biết trình độ.

Hạ Vũ Vân nhếch môi, cong lên thành một nụ cười mỉa mai.

Sau đó đi về phía bàn làm việc của mình.

“Vũ Vân, cậu đã trở về.” Có người vẫn duy trì sự tỉnh táo, phát hiện cậu đã trở lại.

“Chào buổi sáng, Hồng Di.”

“Vũ Vân, chiều hôm qua trợ lý đặc biệt của phó tổng đã bị sa thải, cậu có biết chuyện gì xảy ra không?”

“Trợ lý đặc biệt của phó tổng? Người nào thế?”

Hạ Vũ Vân lộ vẻ nghi hoặc. Chẳng lẽ cô nàng ngày hôm qua là trợ lý đặc biệt của phó tổng?

“Dư Y Văn. Thằng nhóc này, đừng nói với tôi cậu không biết là ai chứ.”

Hạ Vũ Vân cười cười xin lỗi.

“Cậu- không thể nào? Thực sự không biết? Thằng nhóc cậu không phải quen thân với phó tổng lắm sao?” Hồng Di vẽ mặt hoài nghi.

“Đừng đoán mò, hôm qua tổng tài chỉ là tốt bụng đưa tôi về mà thôi, thậm chí có khi ngay cả tôi họ gì anh ta cũng không biết ấy chứ.”

“Thực không đó?”

Hồng Di không quá tin tưởng, vốn định sẽ hóng hớt đến cùng nhưng trưởng phòng đã bắt đầu tập hợp mọi người, cô ta đành phải tạm thời bỏ qua cơ hội bức cung.

Cuộc sống bình thản chậm rãi trôi qua hai tháng.

“Nguy rồi, cấp trên có tin tức, mấy ngày nay điều động các nhân vật quan trọng, nói không chừng muốn cắt giảm nhân sự đó.”

“Quản lý vừa mới kêu Tiểu Tích đi vào... không biết thế nào đây?”

“Sợ rằng kẻ tiếp gọi tôi cũng không chừng...”

Mọi người lại một phen hỗn loạn, chỉ sợ sẽ nhận được “quả bom trắng”. (thư sa thải)

Tập đoàn Hằng Thái ở trong nước cũng xem như là doanh nghiệp lớn nổi tiếng, muốn thi vào được cũng không phải chuyện dễ dàng. Quan trọng là ở đây tiền lương cao phúc lợi tốt, loại đãi ngộ mà không phải bất kỳ doanh nghiệp nào cũng có, cho nên các viên chức đều rất lo sợ sẽ bị sa thải.

“Anh Hạ, anh không lo lắng sao?”

“Có gì đâu mà lo, Diệp Tử lại đây giúp anh.” Hạ Vũ Vân giương mắt, nhưng tay không ngừng làm việc. Là cô gái nhỏ kia, hiện tại cậu rất cuộc cũng nhớ được cô bé tên là gì. Gọi Diệp Tử, là một cái tên rất đáng yêu, rất tương đồng với cô.

“Anh Hạ, anh không sợ bị sa thải sao?”

“Nếu như bị sa thải thật, chúng ta là nhân viên quèn thì có thể nói cái gì?” Hạ Vũ Vân vẫn đang cố gắng viết bản báo cáo. “Về việc này thì có một điểm rất rõ ràng, Diệp Tử cô là thực tập sinh nên sẽ không ảnh hưởng đâu mà?”

“Không, em là...”

Lời còn chưa nói xong, Tiểu Tích mới từ phòng quản lý đi ra ngắt lời:

“Hạ Vũ Vân, quản lý gọi cậu vào trong.”

Vẻ mặt Tiểu Tích hiện lên sự đau khổ, dường như gặp phải chuyện chẳng tốt lành gì. Mọi người vọt tới trước mặt cô, hỏi thăm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Diệp Tử, lần sau nói chuyện tiếp, anh vào đây.” Cậu vỗ vỗ bả cô bé. “Cười lên nào, cũng không phải là đi chịu chết mà.”

“Ừm...” Diệp Tử bất đắc dĩ mỉm cười.

“Quản lý, có vấn đề gì sao?”

Cậu tiện tay khép cửa lại.

“Ngồi đi.” Quản lý xua tay, Hạ Vũ Vân gật đầu ngồi xuống.

“Là như vậy, cậu hẳn là nghe nói qua chuyện công ty điều động nhân sự?”

“Có nghe qua.”

Quản lý nói rất nhiều lời khách sáo với cậu, Hạ Vũ Vân cũng không thể nghe kỹ từng câu từng chữ. Cậu chỉ biết đến sau cùng quản lý mới nói mấy câu với cậu, dường như là vị trí trợ lý hành chính đặc biệt của phó tổng vẫn còn trống và vân vân. Sau đó là, bắt đầu từ thứ hai tuần sau, cậu được điều lên tầng 18, nhậm chức trợ lý hành chính đặc biệt của phó tổng, về sau không cần đi làm tại phòng kế hoạch – marketing nữa.

Không biết sau khi cảm ơn quản lý, cậu đã trở lại phòng làm việc như thế nào.

Mọi người trong phòng nhìn cậu đầy vẻ hiếu kỳ, Hạ Vũ Vân cũng rất tiết kiệm lời, chỉ mỉm cười. Cái gì cũng chưa nói.

Đến bây giờ cậu vẫn còn có chút mù mờ... Tin tức này không biết là tốt hay xấu, không có lửa làm sao có khói, sự tình ắt có nguyên nhân. Chung quy vẫn cảm thấy có phần hơi lạ.

Chuyện tốt như thế sao lại đến phiên cậu nhỉ, hôm nay cũng không phải là ngày cá tháng tư mà.

Quên đi, chuyện gì đến cũng đã đến, cứ bình tĩnh mà đương đầu với nó thôi.

Dù sao cũng không có gì tổn thất.

3. Chương 3

Biên tập: Nami-chan

Hạ Vũ Vân nhậm chức trợ lý đặc biệt của tổng tài cũng đã được hai tuần.

Các dạng nghiệp vụ cũng chỉ mới nắm bắt được tương đối, bởi vì các lĩnh vực này không phải là chuyên ngành của cậu. Hơn nữa người trợ lý trước để lại rất nhiều thứ lộn xộn, cô ta đi thật nhẹ nhàng thoải mái, chỉ đáng thương cho cậu cái gì cũng không hiểu.

May mắn là các cô thư ký xinh đẹp của phòng Trịnh phó tổng không phải đều là bình hoa (ý chỉ loại con gái có nhan sắc mà không có đầu óc), có người thực lực cũng không tệ, chiều cổ cậu không ít. Bằng không, chỉ dựa vào năng lực của cậu thì chưa chắc đã làm được việc.

Cậu đột nhiên nhảy một bước lên vài bậc, ngồi vào vị trí trợ lý đặc biệt bên cạnh phó tổng tài, vị trí mà biết bao mỹ nữ mơ ước.

Quả thật là khiến cho người người choáng váng.

Nguyên nhân là tất cả các thư ký của phó tổng đều dịu dàng quyến rũ, eo thon ngực lớn cộng thêm có chút chỉ số IQ. Nghe nói các trợ lý đặc biệt của hắn đều là nữ, hơn nữa còn làm tình nhân của hắn. Hiện tại cậu đột nhiên bị khâm điểm, lời đồn đãi nhất thời nổ ra khắp nơi.

Người trong công ty không khỏi đoán rằng có phải Trịnh phó tổng chuẩn bị tu tâm dưỡng tính, sẽ không làm loạn nữa hay không.

Trịnh Ngụy – người này thực sự rất giỏi tạo scandal nha.

Hạ Vũ Vân có chút vui mừng vì mình là đàn ông, lời đồn đại không có lực sát thương đối với cậu. Ác ý nhất cũng chỉ nói là cậu dựa vào quan hệ trèo cao, chí ít cũng không nói cậu dùng “nhan sắc” để mua.

Sau đó lại rộ lên lời đồn cậu cũng dùng “nhan sắc”, vì tuy Trịnh phó tổng thay đổi đàn bà với tốc độ chóng mặt nhưng mà hắn cũng có chút hứng thú với đàn ông.

Xem ra đám tam cô lục bà các tầng dưới rất nhanh đã bị được thêm chủ đề mới.

“3 giờ chiều mai mở hội nghị cổ đông, 8 giờ tối có một buổi tiệc từ thiện...”

Lý Thiên Na – thư ký của Trịnh Ngụy, đang thông báo lộ trình trong vòng một tuần cho hắn biết.

Hạ Vũ Vân đứng ở một bên toát mồ hôi, lượng công việc thật lớn, thế mà hắn vẫn trụ được.

Hắn tuy rằng phong lưu, nhưng năng lực làm việc quả thật không tệ.

“Lộ trình cuối tuần cô sắp xếp được rồi chứ?”

“Lộ trình tháng này cơ bản đã lập xong.”

“Đem cái dự án đầu tư điện tử ra, ngày mốt tôi đi Hàn Quốc, giúp tôi kiểm tra một chút. Trước khi tôi trở về, phải sửa xong bảng lộ trình. Cô ra ngoài đi.” Hắn cũng không thêm ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn giá cả thị trường chứng khoán trên máy vi tính.

“Vâng.” Thư ký Lý khom người đi ra ngoài.

“Còn có cậu.” Hắn duỗi ngón tay chỉ Hạ Vũ Vân, “Trước khi tôi trở về phải viết cho tôi kế hoạch bất động sản, phải lưu ý bên Cao Tân, có thể là đối thủ cạnh tranh của chúng ta.”

“Phó tổng, khi nào anh trở về?”

“Chừng 3 ngày.”

“A... nhanh quá không?”

Vậy... không phải là hắn yêu cầu trong vòng 3 ngày phải hoàn thành bản kế hoạch chứ. Mặt Hạ Vũ Vân bắt đầu co giật.

Trong thời gian ngắn như thế mà phải làm luôn mấy phần công việc, cũng gần như muốn lấy mạng cậu luôn còn gì. Có lẽ hắn đã xem cậu là siêu nhân rồi.

“Cậu có ý kiến à?” Trịnh Ngụy híp mắt lại, có vẻ không hài lòng.

“Không phải.”

“Vậy thì xong. Cấp dưới tốt là không được chất vấn lời nói của cấp trên.” Hắn dường như ám chỉ điều gì đó, ngữ khí cảnh cáo, ý tứ hàm súc.

“Vâng.” Hạ Vũ Vân nhượng mảy. “Phó tổng còn bận công việc, tôi đi ra ngoài trước.”

Trịnh Ngụy không trả lời, chỉ khoát tay.

Cả ngày cố gắng, cuối cùng cũng xong xuôi đồng công việc.

Có thể buông lỏng một chút rồi.

Trịnh Ngụy đi Hàn Quốc đã một tuần, vô hình trung gia hạn cho cậu thêm vài ngày.

Hạ Vũ Vân hoài nghi Trịnh Ngụy cố ý làm khó cậu.

Ngẫm lại, cậu là người nhàm chán, mà lương lại khá cao, chắc là hấn muốn gây khó khăn một chút đây mà.

Bởi vì đoán chắc Trịnh Ngụy sẽ không trở về sớm cho nên vài thư ký bên cạnh Trịnh phó tổng cũng len lén tìm kê hớ, lêu lổng một chút.

Qua hai ngày nữa là chủ nhật, dù sao cũng đã hoàn thành công việc.

Nếu hấn ở đây, khả năng sẽ phải làm thêm giờ. Hiện tại hấn không có trong nước nên cậu cũng có thể lơ là một chút.

Đúng là khoảng thời gian tự do.

Thực sự là đã lâu không được như thế này.

Hạ Vũ Vân hít sâu rồi chậm rãi đi bộ đến quán cà phê. Tìm được một vị trí cạnh cửa sổ, sẵn sàng ở lại cả buổi chiều.

Cuối cùng cũng buông lỏng được thần kinh căng thẳng ba tuần nay. Nếu không phải tiền lương cao hơn bốn lần so với trước đây, cái công việc vất vả này cậu mới không thêm làm. Đúng là tự hành hạ bản thân mà.

“Xin hỏi có thể ngồi xuống không?”

Hạ Vũ Vân nghe nói liền nhú mày, rồi nhìn bốn phía. Còn nhiều chỗ trống mà bọn họ không ngồi, lại muốn ngồi cùng người khác.

“Tùy ý.” Cậu không ngẩng đầu lên, tiếp tục đọc sách.

Đối phương có hai người, Hạ Vũ Vân giương khóe mắt nhìn thoáng qua, có lẽ cũng là người có thân phận, quần áo phối hợp nổi bật, rất có thưởng thức.

Một lát sau.

Hạ Vũ Vân cảm thấy không được tự nhiên, dường như có người luôn nhìn cậu chăm chú.

Cậu ngẩng đầu.

Thật là trùng hợp, đối phương cư nhiên là cấp trên của cậu – Trịnh Ngụy, vẻ mặt hấn tựa tiểu phi tiểu, có điểm tò mò.

“Phó tổng, thật khéo.” Trong mắt Hạ Vũ Vân ánh lên một mặt bất ngờ.

“Không phải, tôi ở ngoài cửa sổ thấy cậu nên mới vào đây.” Ánh mắt lộ ra ý cười.

“A... ừm.”

Hạ Vũ Vân gật đầu, rồi mới nhìn sang người bên cạnh hấn, là một mỹ nam có chút quen mắt, hình như đã thấy qua ở đâu đó. Cậu trai kia ngồi sát vào Trịnh Ngụy như ở chỗ không người, thoát nhìn có vẻ thân mật.

[Đồng tính luyến ái] – Trong đầu cậu đột nhiên xuất hiện từ này.

“Phó tổng, hai người cứ từ từ nói chuyện, tôi phải đi rồi.” Đôi mắt Hạ Vũ Vân vẫn chăm chú nhìn đáy chén cà phê.

“Vội vậy sao? Chúng tôi làm mất hứng thú đọc sách của cậu à?”

“Không phải.” Cậu mỉm cười gấp sách lại rồi đứng dậy.

“Đúng rồi... Vũ Vân, tôi luôn luôn yêu cầu trợ lý đặc biệt lúc nào cũng có thể liên lạc. Hi vọng lần sau sẽ không tái diễn việc không tìm được người.” Hấn đứng sát Hạ Vũ Vân, nhân nhạ lên tiếng.

“Xin thứ lỗi, thì ra làm trợ lý đặc biệt là ngay cả thời gian cá nhân cũng không có, sau này tôi sẽ chú ý.” Vũ Vân hơi hơi gật đầu, ngữ khí có phần tự giễu.

Đã gần đến cuối thu, nhưng mặt trời vẫn rất gay gắt.

Đi ra khỏi quán cà phê, Hạ Vũ Vân suy nghĩ một chút, dường như đã hai tháng không đến thăm cha rồi.

Làm con thì phải có trách nhiệm, giờ đi thăm ông ấy một chút vậy.

Lúc cậu 22 tuổi, cha cậu tái hôn.

Khi ấy cũng không có cảm giác gì nhiều, dù sao cậu cũng đã có năng lực tự nuôi sống bản thân.

Cho nên, sau khi chúc phúc cho họ, cậu tự mình dọn ra ngoài.

Còn mẹ đã tái hôn với một người nước ngoài, đã bao nhiêu năm chưa gặp qua?

Lâu đến nỗi dường như cậu đã quên bản thân mình có mẹ.

Vừa cùng phó tổng gặp xong một đối tác, thành công ký hợp đồng.

Hai bên bàn bạc việc làm ăn đều thỏa mãn, cảm giác thực sự không tệ.

Hạ Vũ Vân đi về hướng ga tàu điện ngầm, nhìn thấy một đôi nam nữ ra vào khách sạn, có khi là kẻ lừa tiền đi lại chơi bởi với hoa, cũng có khi là loại đàn ông sống bám vào váy đàn bà.

Nếu như hiện tại có người đi lại đây yêu cầu cậu làm người tình một đêm, chắc cậu sẽ gật đầu mà không chút do dự.

Căn bản, cậu cảm thấy cuộc sống như vậy, thực sự quá nhàm chán.

Cần phải điều tiết cuộc sống một chút.

Nếu một ngày thực sự có kẻ giàu có nào đó coi trọng cậu, nói muốn cậu về làm tình nhân có lẽ cũng không tồi. Chẳng cần để ý chính mình phải trả giá cái gì, ngược lại có thể tích góp được một chút ít tài sản. Tính đi tính lại vẫn là người được lợi nhất.

Cậu tham tiền? Cũng không thể nói vậy, cậu chẳng qua là theo chủ nghĩa hưởng thụ mà thôi.

Đột nhiên, một chiếc xe đua Ferrari màu đỏ dừng lại ngay cạnh cậu.

Hạ Vũ Vân hí hóp mắt nhìn vào bên trong, là phó tổng.

Cậu cảm thấy có chút ngoài ý muốn. Giờ này lẽ ra hẳn đang trên đường đi tìm một cô nàng xinh tươi nào đó mới đúng chứ.

Mà không phải là ở đây.

“Phó tổng.” Bất quá cậu vẫn tươi cười khách khí.

“Thời gian không còn sớm, sao cậu còn chưa về nhà?” Trịnh Ngụy mở cửa xe.

“Ga tàu điện ngầm tương đối xa, nên tôi muốn đi bộ từ từ.”

“Lên xe, tôi đưa cậu đi.”

Nếu như cậu là con gái thì có thể sẽ từ chối, nguyên nhân là thanh danh của Trịnh Ngụy quá bệ bối, với lại cậu cũng không hứng thú trở thành một cái tên trong danh sách của hắn. Nhưng cậu là đàn ông, từ chối thì rất đạo đức giả, cũng không giống tác phong của cậu.

“Cậu không phải là cố tình bệnh chứ? Nghe nói người mắc bệnh tim không được hút thuốc uống rượu mà.” Hắn nhìn vào mắt Hạ Vũ Vân không hề thấy vẻ say, tiếp tục nói, “Nhưng dường như tử lượng của cậu không tệ.”

“Cũng may là chưa chết, uống chút rượu khiến tâm trạng tốt hơn. Còn tử lượng là được tích lũy từ nhỏ.”

“Ah, cậu đã thích ứng với công việc chưa.” Hắn thay đổi chủ đề.

“Đã quen.” Hạ Vũ Vân ngập ngừng, “Phó tổng, vì sao lại muốn tôi làm trợ lý đặc biệt?” Hỏi đến vấn đề cậu nghi ngờ đã lâu.

“Tôi cảm thấy cậu thích hợp.”

“Không hề có kinh nghiệm cũng thích hợp?” Đây là câu trả lời quái gì, chỉ là nói cho có lệ.

“Kinh nghiệm thì tích lũy dần dần, không lẽ cậu tự thấy rằng bản thân mình không phù hợp?”

“Vấn đề không phải là thích hợp, chức vị này không phải là đặc quyền của mỹ nữ sao?”

“Vậy cậu đi chuyển giới là được.” Hắc nhếch miệng, cười đến mức quỷ dị.

“Tôi nghĩ chuyển giới thì không đủ, còn phải phẫu thuật thẩm mỹ nữa.”

“Ha ha... cậu thật thú vị.” Hắc bật cười.

Câu này là một lời khen hay châm biếm đây? Thú vị? Thực sự xem cậu như một con đàn bà ngu ngốc mà phục dưới chân hắc sao?

Hạ Vũ Vân không nhìn được nhếch môi.

“Phó tổng, không phải anh muốn quăng tôi vào danh sách của anh chứ?” Cậu mỉm cười giỡn một câu.

Trịnh Ngụy trầm ngâm một chút, cười nói: “Đề nghị này không tệ.”

Trong lòng Hạ Vũ Vân vang lên hồi chuông cảnh báo.

Đèn đỏ.

Trịnh Ngụy dừng xe lại, đột nhiên cúi người nói nhỏ vào tai Hạ Vũ Vân.

“Có lẽ tôi nên suy nghĩ về việc nhận cậu làm tình nhân.”

Hơi thở ấm nóng nhẹ nhàng phả vào mặt Hạ Vũ Vân, mùi nước hoa nhàn nhạt xông vào mũi, cậu còn cảm giác được chiếc lưỡi ẩm ướt của hắc ở bên tai mình. Trong nháy mắt, sống lưng Hạ Vũ Vân lạnh toát.

Nhìn sắc mặt Hạ Vũ Vân từ hồng chuyển sang trắng rồi lại xanh, trên mặt Trịnh Ngụy hiện lên nét tươi cười vô cùng đắc ý.

“Phó tổng thật biết nói đùa.” Cậu nở một nụ cười cứng ngắc.

Trịnh Ngụy vui vẻ cười nhẹ, không trả lời.

Đèn xanh, hắc khởi động xe, nhả khói lướt đi.

Cậu thầm nghĩ nếu như mấy bà mấy cô trong công ty nghe được chuyện này, không biết sẽ có phản ứng thế nào? Vì hưng phấn mà hét lên, hay là cho cậu vài cái tát rồi chửi cậu vô sỉ?

Hạ Vũ Vân lắc đầu, cậu không phải đàn bà, đương nhiên không biết họ nghĩ cái gì trong lòng. Nhưng đối lại một người đàn ông bình thường nghe được chuyện này, chỉ có một khả năng, đó là sồn tóc gáy.

Trịnh Ngụy có vẻ ngoài anh tuấn cùng thân phận hiển hách, rất có lực hấp dẫn đối với đàn bà con gái, nhưng không đến nỗi ngay cả đàn ông cũng bị hắc khuynh đảo.

Ít nhất... cậu sẽ không.

Hạ Vũ Vân hiện tại có điểm ghét bị người trong công ty nhận ra, giao tình cũng không tính là tốt.

Nhất là phụ nữ.

Mấy bà tám, lại càng phải tránh.

Tuy nhiên, việc gặp người quen trong công ty là điều khó tránh được.

“Nhóc này, tới thật sớm nha.” Là người của phòng trước đây cậu làm việc, có thể xưng đệ nhất bà tám – Hồng Di. Hạ Vũ Vân tùy ý trả lời cô ta, nếu như có thể, thật không muốn phản ứng.

“Chào chị.”

“Anh Hạ, chào buổi sáng.” Diệp Tử đứng ở phía sau cô ta thò đầu ra.

“Chào buổi sáng.”

Ba người cùng nhau đi đến thang máy.

“Dòm cậu vậy mà cũng lợi hại thật, thoát cái đã nhảy lên tầng 18, sau này có khi được đề bạt cao hơn. Tôi xem cảnh tượng cậu sau này, thực lòng chúc cậu. Tiền đồ vô hạn nha.”

Cô ta vừa dứt lời, Hạ Vũ Vân lập tức trở thành điểm nóng trong thang máy. Tất cả mọi người đều nhìn cậu chăm chăm.

“Nhất định, nhất định.” Cậu cười phụ họa.

“Rốt cuộc dùng cách gì mà ngồi được vào vị trí trợ lý đặc biệt vậy?”

Hồng Di hỏi vấn đề mà đa số người trong thang máy có hứng thú, mọi người lập tức vênh hai tai lên hóng.

Ai cũng hiện lên sắc mặt sợ bỏ sót nội dung đặc sắc.

Hạ Vũ Vân không trả lời, chỉ đưa tay ấn tầng 18.

Không khí trong thang máy trở nên ngưng ngập.

“Ah... Anh Hạ, trưa nay anh rảnh không? Cùng nhau ăn cơm trưa đi.” Diệp Tử mở lời phá tan cục diện bế tắc.

“Lần sau đi, hôm nay chắc là không được.” Hạ Vũ Vân nhàn nhạt nói.

“Vậy lần sau ha. Anh Hạ, em tối rồi, đi trước nhé.”

“Ừ.” Hạ Vũ Vân hơi hơi gật đầu.

Cậu nghiêng mình để những người khác bước ra. Hồng Di đi ngang qua, trừng mắt liếc cậu một cái, ý bảo cậu vừa rồi không phân biệt được tốt xấu làm cô ta mất mặt.

Hạ Vũ Vân cười lạnh, khoe miệng hơi nhếch lên.

Nếu không phải làm việc tại tầng 18, cậu cảm thấy có thể giảm bớt phiền hà.

Chỉ ít, sẽ không bị đủ người bình phẩm.

Tới tầng 18, bên trong phòng làm việc không có mấy người.

Làm thư ký chỉ cần tới sớm hơn so với phó tổng là được, không quét thẻ cũng chẳng bị ai quản, căn bản trên các cô cũng chỉ có phó tổng, hần mặc kệ, các cô cũng được tiêu điều.

Theo lệ, cậu quét thẻ rồi đi về phía bàn làm việc của mình.

Nhìn lịch một chút, là thứ sáu, khó trách.

Trong phòng thư ký ngầm có một lời đồn đãi: thứ năm hàng tuần, phó tổng nhất định qua đêm tại nhà thiên kim tiểu thư của một công ty nào đó. Khoái hoạt một đêm, đương nhiên sẽ không đến sớm, ít nhất phải đến chiều hôm sau mới mò tới.

Nghe nói rằng họ đã tới mức bàn bạc chuyện cưới hỏi, tình cảm dường như không tệ. Quan trọng nhất là cô vợ không ngại chuyện phong lưu bên ngoài của hần.

Nghe đồn thế mà thôi, mức độ xác thực cũng chỉ có hần biết.

Hồng nhan tri kỷ của hần có thể nói là nhiều vô số.

Ring——, điện thoại trên bàn cậu đổ chuông.

Cậu nhăn mặt, nhíu mày.

Nhìn đồng hồ trên vách tường, 9h 20p’.

Là ai mà gọi sớm thế không biết.

“Xin chào.”

“Vũ Vân?”

Phó tổng? Sững sốt một giây, lần đầu tiên cậu thấy hắn đến sớm, hướng hồ hôm nay là thứ sáu.

Lại nhìn bốn phía phòng làm việc, vẫn còn trống trơn.

Cậu đột nhiên có dự cảm không tốt.

“Phó tổng, có chuyện gì vậy?”

“Cậu đến trễ.” Hắn ngữ khí bình thản, nghe không ra hỉ nộ.

“Ah...” Bị bắt quả tang.

“Thiên Na chưa tới à?”

“À... chưa.” Sự thật hiện ngay trước mắt, cậu không có khả năng biện hộ thay cô ấy.

“Quên đi, cậu hiện tại chuẩn bị một chút tư liệu về Sâm Thiêm để cùng tôi đi gặp khách hàng.”

“Vâng.”

“Vậy nha.”

Vừa cúp điện thoại liền tìm tư liệu.

Trên cơ bản, phó tổng rất ít khi cùng cậu đi gặp khách hàng.

Đa số người bàn bạc làm ăn đều là đàn ông, là loài háo sắc, đưa trợ lý nam đi cũng không giúp được nhiều. Nếu đem theo, phải là một nữ thư ký xinh đẹp kiều mị, thì thường công việc sẽ thuận lợi hơn.

Hơn nữa, thư ký bên cạnh Trịnh Ngụy, có bề ngoài, có thân hình, có thủ đoạn, quan trọng nhất là phóng đảng.

Liếc mắt đưa tình, cho người ta ăn đậu hũ là thành công ký hợp đồng ngay.

Thật là dễ dàng ha!

Trịnh Ngụy thật là biết cách dùng người.

Có lẽ việc để cậu làm trợ lý đặc biệt, nói không chừng là một sai lầm lớn của hắn.

Vốn dĩ Trịnh Ngụy muốn cậu cùng nhau gặp khách hàng, chắc là không phải ý định ban đầu của hắn.

Nhưng sau khi đến quán nhậu, cậu phát giác ra một chuyện.

Giao dịch lần này, thật giống như đi làm mồi cho một bầy vịt giời.

Đối phương bốn phía, toàn bộ đều là nữ.

Trường hợp này tương đối hiếm gặp.

Điều quan trọng nhất là, một số... có thể xưng là “nữ sắc lang”

Dường như kiếp trước chưa thấy qua hình dạng của đàn ông, hết sờ mó lại cọ cọ vào người bọn họ.

Nếu mà nói các cô chiều cổ mỹ nam Trịnh Ngụy, thì đó là điều rất bình thường.

Vậy mà kể cả người tầm thường như cậu cũng không bỏ qua.

Bầy vịt giời này, chắc là đói sắc quá nên không kén chọn.

Cuối cùng cũng ký được bản hợp đồng, không uống cậu ‘bán sắc’.

Có điều đó chỉ là ý kiến của Hạ Vũ Vân, cậu nghĩ có lẽ là do bản thân mình lãnh cảm, bởi dáng vẻ Trịnh Ngụy dường như rất hướng thụ. Căn bản, hắn lúc nào mà chả lượn lờ giữa vườn hoa, đối với việc này thực hợp ý vừa lòng là điều đương nhiên.

Cậu khổ sở hắt hơi một cái. Mũi cậu luôn luôn dị ứng với mùi nước hoa quá nồng đặc, hơn nữa những mùi ấy hoàn toàn có khả năng so cao thấp với chất sát trùng.

Cất bước tiễn khách, Trịnh Ngụy cho xe đến, hai người cùng nhau quay về công ty.

Lần này không phải xe Ferrari màu đỏ, mà là chiếc Rolls Royce màu đen.

Hắn thay xe cùng thay đàn bà với tốc độ như nhau.

Có tiền thật tốt! Cậu cảm thán.

Ngồi vào xe của phó tổng, Hạ Vũ Vân liền hưởng thụ lưng ghế dựa bọc da thật.

“Ngồi trên xe nhãn hiệu nổi tiếng quả nhiên là thoải mái.”

“Cậu có bằng lái xe chưa?”

“Rồi, nhưng chỉ để làm cảnh.”

“Thế à? Tôi thay công ty cấp cho cậu một chiếc xe là được.”

“Cảm ơn.” Thì ra làm trợ lý đặc biệt cũng có đãi ngộ tốt thế này.

“Tôi trả công thì nhất định sẽ thu lại nhiều hơn. Đừng nói cảm ơn quá sớm.” Trịnh Ngụy hừ nhẹ, giọng điệu vẫn giống như thảo luận hằng ngày.

“Quả nhiên là bản chất của thương nhân.” Cậu nhướn mi, “Cái giá là gì?”

“Tôi quyết định đưa cậu vào danh sách ‘đi sẵn’ của tôi, từ hôm nay trở đi cậu trở thành tình nhân của tôi.”

Con người đen láy của Hạ Vũ Vân không che nổi sự bất ngờ. Cậu chăm chú nhìn sắc mặt tuấn mỹ của hắn một lúc lâu, muốn dò xét lời hắn nói có thể tin được bao nhiêu. Nhưng ngữ khí của Trịnh Ngụy nhẹ nhàng, cậu không thể tự trả lời.

“Phó tổng, lời anh nói có thể tin không?”

“Tôi giống như đang đùa sao?”

Hạ Vũ Vân ghen hờn.

“Tôi là đàn ông.” Cậu nhấn mạnh.

“Tôi biết.” Trịnh Ngụy biếng nhác khẽ trả lời.

“Tôi bị bệnh tim.”

“Cậu dọa tôi?” Hắn nhẹ cau mày.

“Anh thích đàn ông lẫn đàn bà?” Hạ Vũ Vân thay đổi cách hỏi.

“Chỉ cần tôi cảm thấy hứng thú, nam hay nữ không thành vấn đề.”

“Vì sao lại chọn tôi?” Hạ Vũ Vân nhìn hắn với ánh mắt phòng bị.

“Cậu rất thú vị.”

“Tôi rất nhàm chán.”

Trịnh Ngụy suy nghĩ một chút, “Cậu rất đặc biệt, tôi muốn biết cảm giác khi ở bên cậu là như thế nào. Tôi chú ý đã lâu, cậu là một người rất lạnh nhạt, không biết tôi và cậu ai là người là vô tình hơn? Yên tâm, tôi luôn luôn hào phóng với tình nhân, nhất định thỏa mãn những yêu cầu của cậu.”

Thì ra cậu trở thành trò chơi.

“Tôi có thể từ chối không?”

“Cậu muốn bị đuổi việc, tôi sẽ không ép.”

“Anh uy hiếp tôi?”

“Cậu có thể nghĩ thế.”

“Xem ra tôi không có lựa chọn khác.”

“Tôi thích người thông minh, nên sẽ rất cao hứng nếu chúng ta có thể đạt được một sự đồng thuận.”

Thực ra cậu cũng là một người không có quan niệm đạo đức gì, nên đồng ý làm tình nhân của người khác cũng chẳng sao.

Chỉ là không phải làm tình nhân của đàn bà, mà là của đàn ông.

Nếu như cha cậu biết thì sẽ có phản ứng gì đây?

Não sung huyết? Đột ngột ngã lăn ra chết?

Thật ngu ngốc nếu cho cha biết.

Cùng hấn một chỗ, quan trọng nhất là trái tim không được rung động.

Đó là quy tắc trò chơi.

4. Chương 4

Biên tập: Nami-chan

Cuộc sống vẫn như thường ngày, chẳng qua là thêm một cái danh “tình nhân” mà thôi.

Thực tế cũng không quan trọng, bởi từ ngày ấy Trịnh Ngụy hăng hái bừa bừa bắt cậu nhét vào “danh sách”, sau đó cũng không nhắc tới trước mặt cậu, chỉ ít không muốn cậu thực hiện cái gọi là “nghĩa vụ” của tình nhân.

Nói không chừng đại thiếu gia hấn chỉ muốn chơi trò “Tình yêu kiểu Plato” với cậu (*). Căn bản, đến bây giờ cậu vẫn không cho là Trịnh Ngụy có hứng thú với đàn ông.

Thực tế cũng chứng minh điều cậu nghĩ là đúng.

“Lục Nghiên đâu?”

“Tìm cô ấy có chuyện gì? Cô ấy vào phòng làm việc của phó tổng đã lâu, tôi nghĩ sẽ không ra sớm đâu.” Giọng điệu của Lý Thiên Na vừa ngưỡng mộ vừa đố kỵ ghen ghét.

Khóe miệng Hạ Vũ Vân hiện ra một nụ cười.

Là nụ cười lãnh đạm, mỉa mai.

“Hồ sơ của công ty Cao Tân gần đây do cô ấy phụ trách, tôi muốn hỏi một chút tình hình bên kia.”

“Chờ một chút đi. Nếu không sợ chết thì đi mà gõ cửa phòng phó tổng, có lẽ bọn họ đã xong việc rồi.” Giọng cô nàng gay gắt, không chút nào che giấu vẻ chua xót.

“Phải không? Vậy tôi đây đi làm cái người không sợ chết thử coi.” Hạ Vũ Vân thích thú nói một câu, không thèm quan tâm câu trả lời sau đó của cô nàng, rồi nhún vai cất bước đi đến phòng làm việc của Trịnh Ngụy.

Thư ký trong phòng phàm là mỹ nữ đều không thể trốn thoát sự quyến rũ đầy nam tính của Trịnh Ngụy. Và việc số lần hấn thay đổi thư ký nhiều không kể xiết, đại khái trong công ty cũng không phải chuyện bí mật gì.

Cho nên lúc này Lục Nghiên ở trong phòng Trịnh Ngụy cũng không có việc gì làm, ngoại trừ “chuyện kia”.

Nếu như bây giờ đi gõ cửa, có phải là rất không thức thời không nhỉ?

Vừa đúng dịp này, để xem cái chức “tình nhân” mà cậu mới nhận có bao nhiêu địa vị.

Dù sao thời gian qua cậu đều ngoan ngoãn trong bất cứ việc gì.

Làm cho thiên hạ đại loạn chắc cũng chỉ như thế này là cùng.

Cốc—, cốc—, cốc—...

Cẩn thận gõ vài cái lên cửa.

Một giây, hai giây, ba giây...

Bên trong không có phản ứng gì.

Cốc—, cốc—, cốc—...

Lại dùng lực gõ thêm vài cái.

Bên trong vẫn im lặng như cũ.

Dừng lại một chút.

Hạ Vũ Vân đưa tay lên, đang suy tính có nên tiếp tục gõ cửa hay là thôi.

“Vào đi.”

Đúng lúc truyền ra giọng nói có chút khàn khàn của Trịnh Ngụy.

Hạ Vũ Vân nhướng mày dương dương tự đắc.

Thanh âm nhu mềm như lụa, quả là đã hoàn toàn chìm trong dự vọng.

Lâu như vậy mới mở cửa, chắc là đang thu dọn “hiện trường”.

Vừa vào cửa, bên trong phòng tràn ngập mùi nước hoa cùng mùi tanh của mồ hôi và dịch thể.

Hạ Vũ Vân lập tức che mũi. Cái mùi này khiến cậu buồn nôn.

Ngẩng đầu nhìn, cậu thấy Lục Nghiên đang đứng cạnh bàn cuống quýt cài lại khuy áo. Cô ta mặc chiếc áo cổ trễ bằng tơ tằm, chẳng che được vết hôn cùng dấu tay sưng đỏ trên làn da trắng mịn.

Cậu nhíu nhíu mày.

Mày kiếm nhếch lên, đơn giản là chán ghét, đôi mắt đen nhánh lộ vẻ chế nhạo.

Phương thức làm tình của người này thật đúng là ngang tàng bạo ngược.

“Chuyện gì?” Trịnh Ngụy miễn cưỡng lục lại tập hồ sơ, ngay cả đầu cũng không thèm ngẩng lên.

“Tôi tìm Lục Nghiên.”

“A...”

Lục Nghiên ngăn người không hiểu, dừng lại động tác sửa sang quần áo.

Trịnh Ngụy nghe vậy liền khép tập hồ sơ, ngũ quan trên khuôn mặt tuần mỹ ngưng lại, đôi mắt hẹp dài lạnh lùng khóa trên người cậu.

“Tôi muốn hỏi cô ấy tình hình liên quan đến công ty Cao Tân.” Hạ Vũ Vân nhàn nhạt nói.

“Phải không? Ở đây tôi cũng có tài liệu về Cao Tân.” Hắn chậm rãi ngẩng đầu trừng cậu một cái rồi nói: “Lục Nghiên, cô ra ngoài đi.”

“A... vâng.” Lục Nghiên cúi người, rời khỏi phòng làm việc.

“Xem ra lá gan của cậu cũng không nhỏ.” Trịnh Ngụy hừ lạnh một tiếng.

“Tôi làm cái gì?” Hạ Vũ Vân bĩu môi cười khê.

“Cũng dám đến phòng làm việc của tôi lúc này, cậu nói lá gan của cậu còn không lớn?”

“Phó tổng quá lời rồi.”

“Cậu cố ý đến đây, ngoại trừ những việc này, không có lời gì khác muốn nói sao?”

Hắn chậm rãi nói, nheo mắt cười, giữa con ngươi lóe lên vẻ yêu dị.

“E rằng không có.”

“Thật không?” Trịnh Ngụy nhướn mày, “Xem ra đến lúc tôi phải nhắc nhở cậu tôn trọng trách nhiệm của tình nhân rồi.”

Hắn đột nhiên đứng dậy, giữ hai vai Hạ Vũ Vân, cúi người xuống, bá đạo mà hôn lên môi cậu.

Hạ Vũ Vân không phản kháng cũng không hưởng ứng.

Trong khoang miệng tràn ngập ẩm ướt và hơi nóng, nước bọt nhầy dính làm cậu có cảm giác buồn nôn. Hôn môi thì cũng chỉ đến thế là cùng, với nam hay nữ thì chẳng khác quái gì nhau.

Chỉ giống nhau ở điểm luôn khiến cậu buồn nôn.

Thứ lỗi cậu có bệnh sạch sẽ nghiêm trọng.

Một lúc lâu, hắn buông cậu ra.

“Môi không son, cảm giác thật đúng là mới mẻ.”

“Phó tổng yêu thích là tốt rồi.” Hạ Vũ Vân đạm nhạt cười, không cho là đúng.

“Chỉ có điều, kỹ năng của cậu còn cần phải luyện thêm.”

“Cái gì?” Hạ Vũ Vân bật cười, đương nhiên về điểm này cậu sao có thể so sánh với kẻ thân chinh bách chiến như hắn chứ.

Không chỉ không có phản ứng, mà cậu cũng chẳng có cảm giác gì mấy.

“Cậu là người đầu tiên hôn môi với tôi mà không có phản ứng.”

“Tôi nên nghĩ đây là một loại vinh hạnh sao?”

“Thế mới nói cậu rất thú vị. Không biết tôi có thể gọi lên nhiệt tình của cậu không nhỉ.” Trịnh Ngụy vẽ mặt không đúng đắn, câu nói hàm chứa ý cười.

“Chỉ mong anh có thể.”

Cậu là người có tình cảm cùng sắc dục thuộc loại nhiệt độ thấp, cho nên muốn làm tình cảm trong lòng cậu ấm lên, phải cần chuẩn bị trong thời gian dài. Nhiệt tình của cậu không dễ dàng thức tỉnh như vậy.

Cậu cũng muốn nhìn một chút xem Trịnh Ngụy có năng lực này hay không.

“Tôi mỗi mắt trông chờ.” Dừng một chút, “Lát nữa hết giờ làm chờ tôi.” Hắn nhẹ nhàng nói, thanh âm trầm thấp mê say giống như đang ve vãn, rất là êm tai.

“Ok.”

Trịnh Ngụy đi tới lục lợi giá sách, lấy tài liệu về công ty Cao Tân đem cho cậu.

“Đi ra ngoài đi.” Lập tức thu lại biểu tình, gương mặt khôi phục vẻ lạnh lùng.

“Vâng.”

Mới đi được vài bước, Hạ Vũ Vân đột nhiên quay đầu lại, nhìn hắn một cái.

Trịnh Ngụy vừa ngồi xuống liền cúi đầu ký công văn, ngay cả liếc cậu một cái cũng không có. Người này trở mặt với tốc độ thật là nhanh.

Có điều, Hạ Vũ Vân bắt đầu có điểm tán thưởng sự vô tình của hắn.

Đây mới là người làm nên đại sự.

Hạ Vũ Vân mím môi cười nhạt.

Chờ hắn tan tầm, xem ra ý đồ đã cực kỳ rõ ràng. Không ngờ ngày này đến nhanh như vậy.

Đờ ra một chút, ngẩng đầu lên, thuận tiện đi đến cửa hàng tiện lợi mua một cái “mũ” (BCS í =))), người khôn giữ mình.

Hiện nay bệnh lây qua đường *** rất nhiều, ai biết cử lịch sa trường như hấn có bệnh hoa liễu gì không chứ. Cậu còn không muốn rước họa vào thân.

Trò chơi là trò chơi, cái mạng nhỏ phải bảo toàn.

.

.

5strong8p', còn có 2 phút là hết giờ làm. Hạ Vũ Vân thu dọn tài liệu trên bàn một chút.

Dự định thu dọn xong, tiếp đó đến bãi đỗ xe chờ Trịnh Ngụy.

Ở công ty cũng không cần nói toạc ra, cậu không có hứng thú trở thành nhân vật chính trong một vụ tai tiếng ***.

5strong9p', còn một phút đồng hồ, điện thoại vang lên.

Cậu có điểm buồn bực người nào đó làm cậu cụt hứng, cứ nhiên trước khi hết giờ làm lại gọi điện đến.

“Xin chào, tập đoàn Hằng Thái xin nghe.” Nghĩ thế, nhưng vẫn phải tỏ ra nhã nhặn lịch sự, đây là phẩm cách nghề nghiệp.

“Là tôi.”

“Phó tổng?” Lẽ nào hấn thay đổi chủ ý? Nếu thế thì thật là tốt.

“Tôi phải viết xong kế hoạch mới đi được, cậu trở vào giúp tôi sắp xếp tài liệu một chút.”

“Lý thư ký bọn họ còn chưa về, anh có thể bảo các cô ấy làm.”

“Đi, 5h30p', hết giờ làm rồi.”

“Được rồi.” Hạ Vũ Vân có chút bất đắc dĩ lên tiếng trả lời.

“Cậu có vẻ không tình nguyện.”

Đương nhiên, làm gì có ai thích làm thêm giờ, mà cũng đâu phải người làm việc điên cuồng, huống chi cậu có điểm lười nhác. Những lời này dĩ nhiên là chỉ nói trong lòng, cậu không đủ dũng cảm nói cho hấn nghe.

“Tại sao phó tổng lại nói như vậy?”

“Về mặt của cậu nói cho tôi biết.”

Hạ Vũ Vân nhăn trán, có chút ngờ vực, hấn đang ngồi bên bàn công tác trong phòng làm việc, sao có thể nhìn thấy về mặt của cậu được? Đúng là gặp quỷ rồi.

“Phó tổng, anh ra đây lúc nào?” Kinh ngạc một giây, không phải cậu hoa mắt chứ?

Trịnh Ngụy tắt điện thoại, thân hình cao lớn đã đến cạnh cậu. Về mặt hấn lạnh lùng, khóe miệng nhếch lên nhàn nhạt vẻ giễu cợt, giống như đang châm chọc điệu bộ ngạc nhiên của cậu.

“Vừa mới ra.”

“Anh muốn tìm tài liệu phải không?” Cậu cười gượng.

“Cậu không thuộc loại cố gắng vì người khác thế này.” Hấn nheo mắt, nhướn cao lông mày rậm, tự tiểu phi tiểu im lặng nhìn cậu, biểu tình có chút suy nghĩ.

“Đương nhiên, tôi đang đợi anh tăng lương tiến chức cho tôi.”

“Được rồi, trở vào phòng làm việc của tôi.” Hấn thu hồi ý cười, thản nhiên ném ra những lời này, trong nháy mắt đã rời đi.

Làm việc với Trịnh Ngụy đã được một khoảng thời gian, nhìn chung mà nói, hấn cũng là cấp trên tốt, không quá khắt khe như lời đồn bên ngoài.

Tập đoàn Hằng Thái sớm muộn gì cũng là hấn tiếp nhận, phó tổng chẳng qua là thời kỳ quá độ mà thôi.

Mặc dù hấn sinh ra trong một gia tộc giàu có nhưng hấn cũng không hống hách, phá gia chi tử như bọn công tử nhà giàu quần áo lụa là.

Hấn hoa tâm, nhưng không đa tình, thậm chí có phần lạnh nhạt. Không nhận ra con người thật của hấn sẽ tưởng rằng hấn ngả ngớn như vẻ bên ngoài. Trên thực tế, hấn rất lạnh lùng, lạnh lùng mang chút âm trầm. Nhìn hấn có vẻ bất cần đời, nhưng thật ra lại thâm sâu như biển lớn, sẽ không để hỉ nộ hiện ra ngoài.

Tính cách của hấn có phần lơ lửng bất định, không phải dễ dàng nắm bắt được.

Buổi tối.

Vẫn như cũ, không gian đắm chìm trong màu đen bất tận.

Đêm hôm khuya khoắt đều là như vậy, chẳng có gì đặc biệt.

Phòng tắm truyền đến tiếng nước “ào ào”.

Không bao lâu, tiếng nước ngừng.

Mở mắt, có chút bối ngỡ, đây không phải là phòng ngủ của cậu.

Trong phòng thoang thoảng mùi tanh, cảm giác toàn thân đều đau nhức.

Thực là con mẹ nó, ai nói bị đè rất tiêu hồn, đau nhức muốn chết. Ngoại trừ đau nhức vẫn là đau nhức, có khi so với bệnh tim của cậu còn đau hơn. Tuy rằng kỹ xảo ve vãn của Trịnh Ngụy rất cao siêu, đáng tiếc là cậu một chút cảm giác vui sướng cũng không có.

Lại là câu kia, có lẽ cậu lãnh cảm.

Ba cái nhà sản xuất phim GAY đúng là vô lương tâm, quay phim tầm xàm bá láp. Rõ ràng đau nhức thế này, vậy mà phải rên rỉ như sáng khoái lắm, thực sự là con mẹ nó biến thái tăng thêm ba bậc.

Hại cậu còn mua vài cái đĩa để tham khảo. Ừm... quả nhiên cậu rất có tinh thần chuyên nghiệp.

Chỉ có điều, đến khi thật sự lên sân khấu, toàn bộ đều không giống tẹo nào.

Ban đầu cậu định nói với hấn, nếu như muốn cùng một chỗ với cậu thì tốt nhất đừng tiếp tục sống phóng đảng với những người khác nữa. Bởi vì cậu cảm thấy rất dơ bẩn. Đừng trách cậu bảo thủ, cậu có thể chia sẻ tình cảm, nhưng không thể chịu được sự phản bội thể xác. Điểm này không chỉ nói lên cậu khiết phích trong sinh hoạt, mà trong đó còn liên quan tới tinh thần. Thật đáng thương.

Có điều, sau đêm này, cậu sẽ xúi hấn đi tìm người khác mà giải quyết.

Nguyên nhân là, cậu không muốn bị làm chết.

Hạ Vũ Vân giật giật, trở mình, mông lưng nhìn thấy có một người đàn ông đang nhìn cậu, trông rất quen mắt.

“Một lát nữa trời mới sáng, ngủ tiếp đi.” Trịnh Ngụy đưa tay xoa nhẹ đầu cậu.

“A...” Cậu bối rối ngồi dậy, tấm chăn trượt xuống, phát giác ra trên người mình phủ kín vết thâm xanh tím, cậu nhú mày, trong lòng hiện lên cảm giác chán ghét.

“Cậu chưa từng làm tình với người khác à?” Bởi vì vừa mới đây, biểu hiện trên giường của cậu chỉ có hai chữ để hình dung: cứng nhắc. Xử nữ cũng không kém như cậu.

“18 tuổi là xử nữ còn không nhiều, huống hồ 26 tuổi là xử nam? Anh sỉ nhục người khác à?” Cậu đáp trả.

“Nhưng biểu hiện của cậu quá kém.”

“Đỉnh chính một chút, tôi là không bị người khác làm qua. Lần sau đến lượt tôi đè anh, biểu hiện của anh chắc cũng không hơn tôi là bao.” Hạ Vũ Vân tức giận, mặt trắng bệch không còn chút máu.

Cậu nói mà không suy nghĩ khiến Trịnh Ngụy biến sắc, hấn chau mày.

Dừng một chút, ý thức được mình nói sai, cậu lắc lắc đầu để bản thân tỉnh táo. “Không nói chuyện nữa, người bẩn quá, đi tắm rửa đã.” Cậu thì thào nói, tiếp đó quần chân, bò xuống giường.

Lúc Hạ Vũ Vân ra khỏi phòng tắm, Trịnh Ngụy đã rời khỏi phòng ngủ. Mặc quần áo, nhìn quanh bốn phía, chắc là hắn đang ở thư phòng. Cậu đi tới trước cửa thư phòng, gõ nhẹ vài cái.

“Cửa không khóa, vào đi.”

“Tôi phải về, đến nói cho anh một tiếng.” Cậu đứng ở cửa nói.

“Sớm vậy à?” Trịnh Ngụy nhướn mi.

“Tôi không quen giường.”

“Ừ.”

Ngập ngừng một chút, “Phó tổng, anh vừa rồi có hay không...”

“Cái gì? Tôi nghe không rõ lắm.”

“Anh vừa rồi có mang “mũ” không?”

Đây là vấn đề rất nghiêm trọng, lúc vừa mới làm cậu quên mất tiêu chuyện này. Nếu như hắn không mang, cậu phải tranh thủ đi bệnh viện tiêm phòng gì gì đó mới được. Chịu thôi, ai bảo thân thể cậu yếu ớt, rất dễ nhiễm bệnh.

Trịnh Ngụy nghe vậy, đôi mắt xinh đẹp nheo lại.

“Tôi không cần thứ kia, uống thuốc là được.” Hắn lạnh lùng nói.

“Uống thuốc? Thuốc gì? Thuốc sát trùng? Thuốc giảm đau? Hay là thuốc tránh thai?”

Mang “mũ”, cậu cũng thừa nhận là không hề dễ chịu, nhưng muốn cậu uống thuốc, cũng quá kỳ lạ đi. Dĩ nhiên nếu cậu là phụ nữ thì phải uống thuốc tránh thai rồi.

“Cậu hỏi tôi chuyện này làm gì?” Sắc mặt hắn ngày càng trầm.

“An toàn là trên hết.”

“Cậu nghi ngờ tôi có bệnh?” Hắn nghiêng răng.

“Ha ha... Không dám, không dám. Thôi tôi về đây.” Cậu cười theo.

Hạ Vũ Vân không ngốc mà đi khiêu khích với người có địa vị cao nhất trong công ty. Loại người vương giả, thường có sự kiêu ngạo quái gở. Những người bình thường khó có thể hiểu rõ được bọn họ.

“Đón lấy, là chìa khóa xe. Tôi đã nói là sẽ cấp cho cậu một cái, tại gara có một chiếc Porsche màu trắng bạc, mới nhập, hiện tại là của cậu.”

Hạ Vũ Vân nhận lấy chìa khóa, vẫy tay rồi rời đi.

Ngay cả cảm ơn cũng bỏ qua, bởi vì cậu cho rằng đây là nên được. Hơn nữa, hắn luôn rộng rãi với tình nhân, cũng sẽ không quan tâm đến chuyện đó.

Tại phương diện nào đó, Trịnh Ngụy và cậu có phần giống nhau.

Đại khái giống nhau không thích chia sẻ giường ngủ của mình, bởi vì cậu chú ý, sau khi làm tình xong hắn sẽ rời đi, không nằm lại bên cạnh cậu. Thực sự là người bạc tình, so với cậu có khi còn hơn, sự vô tình của cậu không đáng kể chút nào, cùng lắm chỉ là nhiều hơn người thường một chút.

Cậu còn nhớ có lần mình hỏi hắn, lúc nào sẽ mất đi hứng thú với cậu.

Có điều trước đó nhất định phải kiếm đủ vốn. Loại dịp may này không phải luôn luôn có, hà tất phải làm ra vẻ trong sạch cao thượng. Chẳng ai ôm được tiền mà không gặp khó khăn.

Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Gần gũi Trịnh Ngụy nhiều, cậu cũng ngày càng trở nên giống con buôn, người sắc mùi tiền.

Vậy mà Trịnh Ngụy khi đó cười nói, khả năng sẽ không mất đi hứng thú.

Ông trời ơi, cậu lúc đó lập tức nổi da gà, nói đùa kiểu này sẽ hại cậu tổn thọ mấy năm.

Lần đầu nửa đêm trên đường quốc lộ không người, một chiếc xe thể thao phóng điên cuồng.

Cảm giác thật sự phấn khích.

Khó trách hiện nay có nhiều nhóm đua xe như vậy. Thì ra là bọn họ mê cái cảm giác hồi hộp kích động này.

Nếu như cậu không có bệnh tim, chắc chắn sẽ tăng tốc nữa.

Về đến nhà, đồng hồ điểm 2h sáng.

Cầm lấy quần áo sạch sẽ, đến phòng tắm tẩy rửa thêm lần nữa.

Cậu không thích mùi của người khác vương lại trên người mình. Loại cảm giác này sẽ làm cậu toàn thân khó chịu.

Nếu như có thể trừ khử dấu vết trên người mình, bắt cậu phải gột sạch một lớp da cậu cũng chấp nhận, nhưng đáng tiếc là không thể.

Cậu luôn luôn cho rằng tình ái vốn từ đầu đã ngang tàng bạo ngược, hiện tại dấu vết của Trịnh Ngụy trên người càng chứng thực cái suy nghĩ của cậu. Bởi động tác của hắn thực sự rất thô bạo.

Trước đây làm tình với phụ nữ, chính cậu là người để lại dấu vết. Hiện giờ đổi lại cậu là người bị lưu lại dấu vết, thực sự là không quen. Có lẽ hôm nào đó cũng tìm một “con vịt” mà đè mới được, cân bằng một chút tâm lý bị ngược.

Lẽ ra Trịnh Ngụy định làm tiếp lần hai, nhưng thân thể bệnh tật của cậu thực sự chịu không nổi. Thật là tình lực dồi dào, thảo nào có nhiều người giúp hắn tiết dục như vậy. Lúc bắt đầu làm tiếp, hắn cũng không dự định nghe cậu, có lẽ cậu nói quả thực rất có đạo lý, cho nên cuối cùng hắn cũng không làm thêm lần nữa.

Cậu nói: “Bị bệnh tim không thể vận động kịch liệt, chắc anh cũng biết.”

“Nếu như tôi kiên trì?”

Ngữ khí kiên định, chính là câu sai khiến. Người này thật đúng là bá đạo.

“Anh muốn ngày mai trên trang nhất các báo viết ‘một người bệnh tim chết bất đắc kỳ tử trên giường, nguyên nhân là do kịch liệt làm tình’ sao?”

“...”

Lúc đó chắc Trịnh Ngụy rất tức giận, bởi vì hắn lập tức quay đầu vào phòng tắm. Có lẽ chưa từng có người nào cự tuyệt hắn cầu hoan. Nếu có, cũng là hắn từ chối.

Cậu cũng lười để ý, chính mình cũng mệt mỏi phải nằm bẹp trên giường, phải nghỉ ngơi thật tốt lấy lại sức.

Ra khỏi phòng tắm, cậu lau hết những giọt nước trên người.

Đưa tay sờ sờ, các vết thâm vẫn có chút đau nhức, một loại cảm giác kỳ lạ nảy lên trong lòng.

Loại tình ái này kẻ khác cũng không thể nào hiểu được. Có lẽ cậu nên tìm một cậu trai khác để thử xem.

Nhưng trong một khoảng thời gian ngắn, cậu sẽ không đại dột chạy đi tìm người.

Bởi thất vọng nhiều hơn so với hưởng thụ. Trên thế giới này có nhiều loại người trầm mê trong tình ái như vậy, nhất định là có điểm tốt đẹp mà cậu chưa cảm nhận được.

Hay là hôm nào cậu đi khám bác sĩ tâm lý xem có đúng là mình có chứng ngại tâm lý gì đó không?

Có điều, giờ không phải là lúc.

Hiện tại, quan trọng nhất là đi ngủ, ngày mai xin nghỉ buổi sáng. Phòng làm việc nhiều người như vậy, thiếu cậu cũng chẳng sao.

Trịnh Ngụy sẽ không để ý, dù sao cũng là do hần giày vò cậu cả một buổi tối mà.

++++++

(Phần này là của tác giả, không phải mình ^^)

Nhật ký....

Hihi...

Chào mọi người, truyện này nhận được nhiều sự yêu thích, lại viết tiếp

Lãng phí vài ngày, nhìn lại lịch, thần ơi~~, cứu tui đi

Còn có 4 ngày nữa là khai giảng, tử kỳ tới rồi

5555555, tui không muốn.

Khóc rống lên.....(=.=|||)

Nói một chút, ban đầu tui dự định viết tiểu công không phải tính nét quỷ quái thể này, không rõ đến sau cùng lại biến thành cái thứ âm u bất định như thế. Quên đi, “Đàn ông không hư, sẽ không ai yêu”, thôi thì để vậy luôn.

Tả văn đến tẩu hỏa nhập ma rồi

mồ hôi-ing

.

Chú thích:

(*) Tình yêu kiểu Plato: Plato là một nhà triết học cổ đại Hy Lạp rất nổi tiếng được xem là thiên tài trên nhiều lĩnh vực. Các nhà triết học phương Tây mệnh danh tình yêu trong quan niệm của ông là tình yêu tốt đẹp nhất, cao thượng nhất ở trên cõi đời này, chẳng qua chỉ đứng bên cạnh người yêu, âm thầm trao ra, yên lặng chờ đợi, bài xích chiếm hữu nhục dục. Ông cho rằng tình yêu mà hai thân thể kết hợp là không thuần khiết, là hèn hạ; cho rằng tình yêu và *** là hai trạng thái đối lập nhau. Vì thế, nếu một người mà yêu một ai đó thì hoàn toàn không thể nào có ham muốn xâm chiếm thân thể người mình yêu.

Đại khái trong truyện ý là tình yêu thuần khiết và kìm hãm sự ham muốn đến ngàn thu =)), mà đại khái là trò chơi tình yêu của bọn học sinh cấp.. 1 ấy =)) chỉ nói lời yêu mà ko hành động =)))

5. Chương 5

Biên tập: Nami-chan

Hạ Vũ Văn mê man ngủ suốt một ngày, mãi cho đến buổi trưa ngày hôm sau mới mơ màng thức giấc. Khi cậu tỉnh lại thì toàn thân bủn rủn vô lực, lảo đảo lật lại, rốt cuộc cũng không dậy nổi. Cậu nằm trên giường, ngẩn ngơ nhìn ra cửa sổ...

Cuộc sống yên bình dường như cách cậu ngày càng xa. Vì sao lại cảm thấy trong lòng trống rỗng thế này.

Gọi một cú điện thoại đến công ty để xin phép, tiếp đó cứ ở nhà nghỉ ngơi. Dù thế nào cũng có Trịnh Ngụy bao che, “tri nhân thiện dụng” (biết sở trường của từng người để sử dụng sao cho có lợi nhất) cũng là hần dạy, chẳng qua là thực hành trên người hần một chút thôi mà.

Ngày hôm sau, cậu trở lại công ty mới biết Trịnh Ngụy lại ra nước ngoài giải quyết công việc rồi.

Nhún nhún vai, vậy cũng tốt.

Chịu khổ một ngày lại có thể trì hoãn vài ngày. Hơn nữa, cậu tạm thời vẫn nghĩ không ra nên đối mặt với hần như thế nào mới phải.

Nhìn bợ? Cậu cảm thấy buồn nôn, không ổn. Lạnh đậm? Hẳn là hổ vàng của cậu, dường như không tốt lắm. Nghiêm chỉnh? Cũng không thích hợp với mối quan hệ của bọn họ lúc này.

Thấy kệ vậy. Chờ hắn trở về sẽ tính tiếp.

Ung dung tự tại vài ngày.

“Ring ring...” Chuông điện thoại di động vang lên. Hạ Vũ Vân mở ra, trên màn hình hiện lên một dãy số lạ.

“Alo...”

“Hello...”

“Ai đó?” Cậu khẽ cau mày.

“...” Đối phương trầm mặc một hồi. “Xem ra cậu rất tự tại?” Mặc dù không nhìn thấy người, nhưng cậu cũng cảm nhận được rõ rệt vẻ trào phúng của đối phương.

“Phó tổng, ngại quá, sóng điện thoại di động không tốt lắm.” Kể từ thời mới là người tài giỏi, Hạ Vũ Vân phản ứng lại rất nhanh.

“Cậu đang ở đâu?” Hắn hừ lạnh.

“Bây giờ là mấy giờ?”

“Hơn 11 giờ.”

“Tôi là một nhân viên tuân thủ kỷ luật, anh nói giờ nên ở đâu?” Hạ Vũ Vân cười cười.

“Bây giờ tôi đang ở trên máy bay, khoảng chiều nay sẽ về đến nơi. Cậu nói Thiên Na chuẩn bị một chút.”

“Được, anh muốn đặt vé máy bay tiếp?”

“Không cần.”

“Phó tổng, còn có việc gì nữa không?”

“Cục cưng, cậu nhớ tôi không?” Từ điện thoại di động truyền đến thanh âm trầm thấp dễ nghe, mang theo chút mỉa mai hoặc lại có chút mê người.

Hắn thành lĩnh nói với giọng đó, làm Hạ Vũ Vân rung mình một cái, khoe miệng nhúc nhích, bày ra bộ dạng co giắt. Thiếu chút nữa hại bệnh tim của cậu đột ngột phát tác. Tôi van anh, đại thiếu gia khẳng định là hormone nam tính rất tràn trề, nhanh như vậy đã có thể thi triển mị lực hơn người rồi. Có điều những lời nói ve vãn này để cho hắn tán tỉnh N người khác thì tốt hơn.

Cậu vô phúc hưởng thụ.

“Nhớ, nghĩ xem anh khi nào trở về thì cho tôi tiền thưởng.” Cậu cười gượng.

“Có thật không? Nhưng tôi lại rất nhớ cậu.” Trịnh Ngụy đúng là người nói mà không biết sợ, có chết cũng không dứt.

“Nếu như anh tăng lương lên gấp đôi, lượng công việc giảm phân nửa, tôi sẽ suy nghĩ nhiều về anh.” Nhớ hẳn là người rộng rãi, cậu bổ thêm một câu.

“Cậu... Được lắm... Tôi kiêu ngạo cậu so với tôi càng thêm kiêu ngạo, tôi tiêu sái cậu so với tôi càng thêm tiêu sái. Tôi phát hiện ra cậu càng ngày càng thú vị.”

“Cảm ơn đã có lời khen.”

“Đột nhiên rất muốn nhìn thấy cậu.”

“Hả?” Cậu kinh ngạc.

“Bởi vì vẻ mặt của cậu nhất định rất thú vị.”

“Phó tổng, anh thật biết nói đùa.” Hạ Vũ Vân nhướng mày, dừng một chút, “Phó tổng, xin lỗi, có điện thoại đến, khi nào trở về sẽ nói tiếp, bye bye.”

“Được, bye.”

Hạ Vũ Vân hừ lạnh một tiếng.

Nhớ hần? Trình độ dẻo ngon dẻo ngọt của người này cũng cao đó chứ, không biết thực hành với bao nhiêu người rồi. Cậu cũng không phải là đám đàn bà ngu ngốc kia, muốn lừa cậu, nên dùng những phương pháp cao siêu hơn.

Đóng điện thoại di động, tiếp máy điện thoại nội bộ của công ty.

Thì ra là Diệp Tử, nhắc cậu trưa nay đừng quên đến nhà ăn của công ty cùng nhau ăn cơm.

Nhìn đồng hồ, còn hơn 10 phút nữa là đến thời gian ăn cơm trưa. Cậu sắp xếp lại tài liệu trong tay một chút rồi chậm rãi đi đến nhà ăn của công ty.

“Anh Hạ. Anh tới sớm thế?”

“Ngồi xuống đi, anh ăn gần xong rồi. Có việc gì à, sao bây giờ mới đến.”

“Ừm~, không có, em đi mua báo thôi.”

“Chà, anh không biết là cô quan tâm đến quốc gia đại sự như vậy nha?”

“Không phải mà, kỳ thực tập của em sắp kết thúc, phải đi tìm công việc.” Diệp Tử có chút ủ rũ.

“Cô nhóc này, sao không tự tin chút nào vậy. Cô biết Hằng Thái chắc chắn không nhận cô sao?” Hạ Vũ Vân cười yếu ớt.

“Những người được nhận vào đây đều là nhân tài, em cái gì cũng không, làm việc nhỏ còn ngại không đủ tư cách nữa là.”

“Ăn cơm đi, đừng nghĩ nhiều như vậy, đưa báo đây.” Cậu một tay đoạt lấy tờ báo.

“Anh Hạ, anh không ăn sao?”

“Cô cứ ăn từ từ, anh ăn no rồi.”

“Anh Hạ, Binladen không phải đã chết sao? Sao báo chí còn nói hần đang lẩn trốn?”

“Tai họa của thiên niên kỷ, nghe qua chưa? Binladen là một đại họa với nước Mỹ, làm sao lại chết sớm được chứ? Anh nghĩ mạng của hần so với con gián còn ngoan cường hơn.” Hạ Vũ Vân lật tờ báo, cười nói.

“Nói như vậy cũng được?”

“Vậy cậu có tính là một cái tai họa không?”

Hai giọng nói đồng thời vang lên.

Hạ Vũ Vân cùng Diệp Tử nghe vậy liền ngẩng đầu. Cả hai có chút kinh ngạc vì một người đột nhiên xuất hiện.

“Chào... phó tổng.” Sắc mặt Diệp Tử chậm rãi đỏ lên, không dám đối mặt với Trịnh Ngụy.

Trịnh Ngụy hí mắt, chậm rãi ngồi xuống.

Quả thật hần chẳng khác gì một vật phát sáng, mỗi lần đến chỗ nào đều có thể trở thành điểm thu hút một đống người. Bên trong nhà ăn, rất nhiều ánh mắt ngưỡng mộ đột nhiên tụ tập đến bọn họ ở đây, chủ yếu là của phái nữ.

Các cô đương nhiên là nhìn Trịnh Ngụy.

“Phó tổng, không phải vừa rồi anh nói còn đang ở trên máy bay sao? Về nhanh vậy?” Hạ Vũ Vân kinh ngạc.

“Chịu thôi, tại tôi nhớ cậu mà.” Hần còn ném ra ánh mắt quyến rũ để tạo bầu không khí. Giọng điệu ngả ngớn, từ ngữ mập mờ, quả thực rất dễ khiến người khác suy nghĩ bậy bạ.

Hạ Vũ Vân nhú mày, biết hần cố ý nói như vậy, tuy rằng không rõ động cơ của hần là cái gì.

“Diệp Tử, phó tổng rất hay nói giỡn, đừng để ý.”

Cô bé sợ hãi nhìn vào mắt Trịnh Ngụy, xấu hổ cúi đầu xuống.

Hắn không nhìn Hạ Vũ Vân, trái lại nhìn chăm chú vào Diệp Tử.

“Công ty chúng ta lúc nào có một tiểu mỹ nhân thế này?” Hắn hiểu thấu lòng người, trong con người đen láy hiện lên một chút nghiền ngẫm.

“Phó tổng...” Tiếng cô bé nhỏ như muỗi kêu...

“Phạm vi đi săn của anh thật đúng là rộng, nhỏ tới 18 tuổi, lớn tới 80 tuổi, anh đều không buông tha.” Hạ Vũ Vân trừng mắt, “Phó tổng, người ta vẫn còn là một cô bé, đừng hủy hoại trụ cột tương lai của đất nước, cẩn thận bị trời phạt.” Cậu nhin không được mở miệng giúp Diệp Tử giải vây.

“Tôi quan tâm đến nhân viên không được à?” Hắn giễu cợt.

“Thực sự là ông chủ... rất tốt.” Ông chủ tốt quan tâm đến nhân viên, không bằng nói sắc tâm của hắn lại nổi. Hạ Vũ Vân nhướn mày.

“Anh Hạ.” Diệp Tử giương mắt nhìn bọn họ, tuy rằng không nói cái gì, nhưng giữa hai người lúc đó dường như đầy mùi thuốc súng.

Nhân viên phục vụ đứng lúc đi tới làm giảm bầu không khí căng thẳng giữa ba người.

“Tiên sinh, ngài dùng gì?” Phục vụ hỏi.

“Không cần.” Trịnh Ngụy đứng lên, “Ăn no rồi thì theo tôi.” Hắn nhìn Hạ Vũ Vân nói.

“Diệp Tử, cô từ từ ăn, anh đi trước.” Cậu đứng dậy, lộ ra nụ cười xin lỗi.

“Hai người phải đi?”

Trịnh Ngụy gật đầu, đột nhiên cúi xuống, “Tiểu mỹ nhân, có cơ hội sẽ gặp lại.” Khóe miệng hắn chậm rãi cong lên một nụ cười khêu gợi.

Diệp Tử sững sốt, thoáng chốc mặt đỏ ửng.

Chờ phản ứng của cô bé quay trở lại, hai người đã đi xa.

.

“Cô nhóc kia là ai?”

“Đồng nghiệp cùng phòng trước đây.”

“Nữ sinh đáng yêu quả thực rất hấp dẫn người khác.” Lời hắn mang theo hai ý nghĩa.

“Em gái nhỏ người ta không trụ được đùa giỡn của anh.” Hạ Vũ Vân mặt không chút thay đổi nhìn hắn một cái.

“Thế sao? Cậu ghen tị?” Hắn cong khóe môi, xấu xa nhìn cậu.

“Anh rất mong muốn sao?”

“Nếu như là cậu, tôi rất chờ mong.”

“Vậy anh phải thất vọng rồi.” Cậu ra vẻ tiếc rẻ, hừ một tiếng, mặt lạnh nhạt không biểu tình.

“Tôi phát hiện ra mình rất thích tấn công người tự tin.”

“Anh chịu đả kích sao?”

“Có một chút, chỉ có điều tôi là loại người càng bại trận càng dũng cảm.” Trịnh Ngụy nở ra một nụ cười tà mị.

“Nghĩ không ra anh cũng thừa nhận bản thân mình thất bại.”

“Thành thật là một phẩm chất tốt. Chỉ có điều, có chuyện cần nói cho cậu biết. Nếu như tôi nhận định gì đó, tôi không có thói quen chia nhau hưởng lợi với kẻ khác, kể cả một cô nhóc cũng không được.” Nụ cười tà mị trở nên lạnh băng, ánh mắt lộ vẻ lạnh lùng.

“Tôi là người, không phải đồ vật.” Cậu ngẩng đầu lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn.

Bất cứ người đàn ông nào cũng có bản tính bá đạo, hay là chỉ loại thiên chi kiêu tử như hắn mới đặc biệt có? Chỉ cho phép quan châu phóng hỏa, không cho phép dân đen đốt đèn. Thực sự là khó hiểu, hồng nhan tri kỷ hắn có cả một đồng lớn cũng không thèm kiểm điểm một chút, lại đi quản cậu kết bạn với ai.

Một lúc lâu, thấy Trịnh Ngụy không phản ứng, cậu xoay người vượt lên. Bỗng nhiên, cánh tay bị hắn dùng lực chụp lấy, lực đạo lớn đủ để bóp nát đầu khớp xương cậu.

“Đừng thử thách tính nhẫn nại của tôi.” Giọng Trịnh Ngụy khàn khàn mang theo một chút thô bạo.

“Buông tay ra!” Cậu không hề giận, nheo mắt lại.

“Hiểu lời tôi nói chưa?”

“Anh muốn tôi làm theo yêu cầu của anh, có thể!!! Điều kiện trước tiên là anh vứt bỏ hoa thơm cỏ dại, anh có thể làm được không? Nếu như không thể thì đừng đòi hỏi gì ở tôi.” Hạ Vũ Văn vung tay hắn ra.

“Cậu có ý gì?” Hắn nheo mắt lại, đáy mắt xẹt qua một tia sáng lạnh lẽo.

“Rất đơn giản, tôi chỉ muốn bình đẳng và thỏa thuận giữa hai người.” Hạ Vũ Văn rất nhanh thu lại biểu tình, vẻ mặt bình tĩnh.

“Cứ như vậy?”

“Ờ.”

Reng reng reng——, điện thoại của Trịnh Ngụy đúng lúc vang lên, phá tan cục diện bế tắc giữa bọn họ.

“Alo.” Hắn nhanh chóng nghe điện thoại.

“Phó tổng, anh đến công ty chưa?”

“Tới rồi.”

“Công ty Lý Đồng có tiệc tròn một năm, tối nay tiến hành tổ chức. Phó tổng, anh đi không?”

“Thôi, đêm nay tôi không rảnh. Có việc gì nữa không?”

“Không có.”

“Vậy thôi.” Hắn tắt điện thoại, sau đó quay đầu nhìn Hạ Vũ Văn.

“Hết giờ làm thì chờ tôi. Đêm nay mang cậu đến một chỗ.”

“Đã biết.” Cậu thờ ơ hừ nhẹ.

Cho đến bây giờ, cậu bắt đầu lơ mơ cảm giác được Trịnh Ngụy coi trọng cậu, ngoại trừ sự hiếu kỳ còn có cái gọi là ham muốn chinh phục. Nếu như ngày nào đó cậu chán cuộc sống phụ thuộc này, muốn rời đi, thì phương thức chia tay như thế nào mới thích hợp cho bọn họ?

Liệu đến lúc đó cậu có thể phát ồng tay áo, tiêu sái rời đi mà không chút vướng bận được không? Chuyện sau này cậu không biết, chỉ có điều hiện tại là tuyệt đối có thể.

“Phó tổng, tôi đi trước. Tôi chờ anh ở bãi đỗ xe.” Tiếp đó cậu đi về phía thang máy.

“Chờ một chút, tôi đi với cậu.” Trịnh Ngụy đi theo phía sau.

“Sao không đi thang máy chuyên dụng lại đi cùng chúng tôi?”

“Tôi đang cao hứng.”

Hạ Vũ Vân nhướn mày, chẳng nói gì cả.

“Tôi cao hứng” nghe thật là chói tai. Hấn cao hứng đi nhảy lầu tự tử cũng chẳng ai thêm ngăn. Thường ngày hấn sống trong nhung lụa mà du hí nhân gian, đương nhiên không hiểu gì nỗi khổ của dân gian là mất năm đầu gạo cũng xót.

Đi vào thang máy, cậu tận lực chọn một xó, cách Trịnh Ngụy càng xa càng tốt.

Trong thang máy có thể đụng mặt người quen, nếu mà người ta thấy được tình hình của cậu cùng Trịnh Ngụy, chắc chắn tránh không khỏi một đoạn “hỏi han ân cần.” Với cậu mà nói, phiền phức không đáng, tránh được thì tránh.

Thang máy chậm chậm đi từ dưới lên mấy tầng lầu, càng ngày càng nhiều người tiến vào.

Trong không gian chật hẹp, mũi cậu đột nhiên ngửi thấy một mùi nước hoa quen thuộc. Giương mắt lên nhìn, chẳng biết tự lúc nào Trịnh Ngụy đã tới bên cạnh cậu, hai mặt đối diện, người kề sát vào nhau, chỉ còn sự cọ xát giữa quần áo.

Tuy vóc người Trịnh Ngụy cao to ngăn trở những người khác khiến cho cậu không bị dồn lại, nhưng đáng về trên người và hơi thở nóng rực của hấn thỉnh thoảng phả vào vành tai cậu; khiến tâm trạng nhất thời không thoải mái, chẳng biết là khó chịu hay áp lực nữa.

Hạ Vũ Vân quay mặt qua, không thêm quan tâm tới loại khiêu khích như có như không này!!!

Cậu có thể phớt lờ hấn, nhưng không thể tránh được người hấn dựa sát vào, rốt cuộc là do chen chúc hay là hấn cố ý? Chỉ có điều sau khi hấn làm một động tác, cậu có thể khẳng định 100% hấn cố tình.

Trịnh Ngụy nâng cái chân thon dài, chen vào giữa hai chân của Hạ Vũ Vân, phóng túng ma sát vào giữa háng cậu.

Hạ Vũ Vân rớt cuộc ngẩng đầu lên, cực kỳ khó chịu trừng hấn một cái. Không nghĩ tới ánh mắt cảnh cáo của cậu chỉ đổi lấy ý cười của Trịnh Ngụy.

“Biết không? Thân thể cậu có một loại vị đạo đặc biệt đang mê hoặc tôi.” Trịnh Ngụy ghé vào lỗ tai cậu nỉ non. Hơi thở nhẹ nhàng nóng ấm khiến cho thần kinh cậu rối loạn.

Tôi nhổ vào mặt anh!!! Tự mình động dục còn muốn đổ lên đầu tôi, cứ nhiên lại có loại người da mặt dày thế này. Hạ Vũ Vân thấp giọng.

“Cực cưng, tôi rất nhớ... cúc hoa của cậu.” Hấn tiếp tục nói lời “khiêu ***”. Bàn tay phối hợp lời nói, gian xảo sờ vào phía sau hai bắp đùi của cậu, ngả ngón vuốt ve mông cậu một lượt.

Hạ Vũ Vân sắc mặt cứng lại, thân thể cũng cứng ngắc, lập tức lộ biểu tình ngoài cười nhưng trong không cười. “Đúng là tâm linh tương thông, tôi cũng rất nhớ... dưa leo của anh.” Hừ, so ai hạ lưu hơn ai.

“Nghĩ không ra chúng ta tư tưởng lớn gặp nhau đến vậy.”

“Có đúng không?” Cậu nhếch mày. Đáng tiếc là độ phù hợp của thân thể không cao, dưới đáy lòng thâm bổ sung một câu.

Cuối cùng cũng đến tầng dưới cạnh bãi đỗ xe, thực sự là một thời gian dài đằng đặc.

Cậu trước tiên đẩy Trịnh Ngụy ra, theo đám người phía trước bước ra khỏi thang máy. Vừa rồi thật là nén một thân mồ hôi lạnh, may mà trong thang máy không ai phát hiện việc của bọn họ, nếu không sợ là danh dự bị hủy hoại trong chốc lát.

“Thì ra cũng có chuyện làm cậu sợ?” Trịnh Ngụy bước nhanh, tiến lên nắm lấy cánh tay cậu.

“Vừa mới phát hiện, hóa ra anh là đồ thần kinh.” Hạ Vũ Vân không cam chịu yếu thế, vút cho hấn một câu.

Tiếp theo, trong chớp mắt, Trịnh Ngụy đã lôi cậu lại một cái góc bí mật.

Hấn ép Hạ Vũ Vân đặt ở trên vách tường, cúi đầu đặt một nụ hôn nóng bỏng lên môi cậu. Bị hai chân kẹp chặt, cậu hơi giãy giụa.

“Trong thang máy tôi muốn làm thật lâu.” Hơi hơi buông tay, chớp mũi nhẹ nhẹ chạm vào nhau.

“Đây là bãi đỗ xe, anh nghiêm túc một chút...”

“Muốn làm liên làm, chẳng lẽ còn phải chọn địa điểm?”

Người này thật sự là to đầu mà không biết xấu hổ.

Thần kinh Hạ Vũ Vân ngừng lại vài giây, cho dù cậu nói cái gì cũng vô ích, thế nào cũng bị đáp trả lại.

Cậu hít vào một ngụm lớn không khí. Hôn mà không hề báo trước, thiếu chút nữa thì hại cậu thiếu dưỡng khí mà chết.

Cậu còn chưa kịp khôi phục, Trịnh Ngụy lần thứ hai ấn xuống một nụ hôn dài ẩm ướt. Lần này còn kịch liệt hơn hồi nãy, là cưỡng bức cậu hưởng ứng.

Hạ Vũ Vân bắt đầu cảm thấy thần trí có điểm mơ hồ, bọn họ hôn lần này, gián đoạn dây dưa gần 5 phút, đã phá vỡ kỷ lục của cậu. Nếu còn không kết thúc, cậu không phải buồn nôn mà chết nữa mà là tắc thở mà chết.

Một lúc lâu, Trịnh Ngụy mới buông cậu ra, kề môi cậu nói nhỏ.

“Biết vì sao tôi chẳng buông cậu ra không?” Hắn hỗn hển thở nhẹ, thanh âm khàn khàn ngập tràn dục vọng.

“Ai biết.” Cậu thở phì phò, cảm thấy một trận hoa mắt chóng mặt.

“Tôi muốn theo để dạy cậu, học cách hưởng ứng tôi.”

“Vậy anh nghĩ tôi học xong chưa?”

“Tính ra có điểm tiến bộ.”

Hạ Vũ Vân hung hăng trừng mắt, lý do thối nát như vậy, lại hành hạ cậu xui xẻo hô hấp khó khăn.

“Tôi sắp tắt thở mà chết, anh có trách nhiệm đem tôi trở về.”

Sau đó suy yếu ngã vào trong lòng hắn, đem toàn bộ trọng lượng dựa vào trên người Trịnh Ngụy. Đáng tiếc cậu không nặng, bằng không đè chết hắn được rồi, đỡ được một đại họa cho xã hội.

Nhắm mắt lại, nghe được trái tim Trịnh Ngụy đập dữ dội trong ***g ngực, thực sự là một người khó hiểu.

Màn đêm dần buông, thành phố lên đèn.

Đèn nô-ông trên đường vẽ nên một vẻ đẹp hoa lệ làm say lòng người.

Bọn họ đi tới một nơi, là một câu lạc bộ được trang trí rất sang trọng, Hạ Vũ Vân giương mắt nhìn bảng hiệu ở trên cao, BLUE NIGHT.

“Tiên sinh, các ngài có thể VIP không?” Nhân viên đứng ở cửa hỏi.

Trịnh Ngụy đưa ra một cái thẻ màu vàng được chế tạo tinh xảo, nhân viên ghi lại số thẻ rồi dẫn bọn họ vào bên trong.

“Đây là chỗ nào?” Hạ Vũ Vân nhìn bốn phía một chút, thiết kế ở đây so với PUB thông thường không có gì khác nhau, chỉ đặc biệt là ở chỗ không gian xung quanh rất thanh nhã, không có cái loại nhạc điên cuồng đình tai nhức óc, có thể là phong cách mầu chốt.

“Nơi để thư giãn.”

“Kể có tiền đúng là lắm trò tiêu khiển.”

“Vậy mới nói mang cậu đến mở mang kiến thức.”

“Anh nhất định là khách quen ở đây, vị trí này không phải chỉ mình anh sử dụng đó chứ?”

Nhân viên thuận thực sắp xếp cho bọn họ một bàn phía trên.

“Cậu rất thông minh.” Khóe miệng Trịnh Ngụy không nhịn được nhếch lên, “Chủ nơi này có chút giao tình với tôi, cho nên có phần được ưu đãi.”

Trong đám khách ở đây, cậu thấy rất nhiều gương mặt quen thuộc, có người mẫu trên tạp chí thời trang, có ngôi sao truyền hình, ngoài ra còn có một số nghị sĩ nổi tiếng hoạt động ở hai giới chính trị – thương trường. Nghĩ đến việc Trịnh Ngụy vừa mới đưa thẻ VIP ra, chắc là không có người thân phận bình thường trà trộn vào đây được. Xem ra, cậu được vào đây, chính là nhờ hưởng hào quang của Trịnh Ngụy.

“Cậu trước tiên ngồi đây một lát, tôi phải đi gặp một số người quen, xã giao với bọn họ một chút, lát nữa sẽ trở lại. Muốn cái gì thì kêu phục vụ, cứ tính vào tài khoản của tôi.” Hắn dặn dò xong thì nhanh chóng rời đi.

Hạ Vũ Vân vẻ mặt hứng thú, ngấm nhìn đủ dạng người xung quanh.

Kỳ thực với tuổi của cậu, hẳn là vẫn nên hưởng thụ những vũ điệu cuồng nhiệt hoan lạc. Có lẽ thói quen sống không sóng không gió, đậm bạc như cậu, ngay cả giữa chốn đô hội đông người cũng chưa từng trải qua thời kỳ phản kháng. Sống nhiều năm như vậy rồi nhưng có lẽ đây là lần khác biệt duy nhất.

Tình nhân, cái danh từ này thực sự nghĩ tới cũng thấy nực cười.

Nếu dùng cho người khác thì có lẽ chẳng có gì lạ, nhưng dùng trên người cậu quả thật là rất không hợp.

Nếu như “tình nhân” suy xét theo đẳng cấp, vậy cậu nhất định là xếp vào hàng loại hai. Không có khuôn mặt dễ nhìn, không có dáng vẻ quyền rũ, kỹ xảo trên giường không ổn, phản ứng lại càng không tốt.

Kỳ thực cậu cũng có chút mê muội, vì sao lúc đó lại đáp ứng dễ dàng như thế? Không muốn mất đi công việc chỉ là một phần nhỏ, nếu như khi đó cậu cho rằng đòi hỏi của Trịnh Ngụy là một loại vũ nhục, cậu sẽ kiên quyết cự tuyệt. Bởi vì bị đuổi thì cậu sẽ tìm công việc khác, với năng lực của cậu không phải là vấn đề lớn. Sở dĩ cái gọi là sự uy hiếp của Trịnh Ngụy, thật muốn nói tiếp, là không có một chút tác dụng.

“Này, có thể ngồi xuống không?” Một giọng nói nhu hòa chen ngang, cắt đứt mạch suy nghĩ của Hạ Vũ Vân.

“Ngồi đi.” Cậu gương mặt đánh giá người trước mặt một chút.

Người này coi như là mỹ nam, đẹp hơn nhiều so với cậu. Cảm giác có vẻ lãng tử, nhưng phảng phất chút phong tình của phái nữ. Nếu như người nọ là GAY, có thể nói là vô cùng nổi bật.

6. Chương 6

Biên tập: Nami-chan

“Tôi là Lăng Phi Dương, còn cậu?”

“Hạ Vũ Vân.” Cậu hào phóng trả lời.

“Hạ Vũ Vân? Rất giống tên con gái ha.” Lăng Phi Dương cười nói.

“Đồng âm mà thôi. Là vũ trong vũ trụ, vân trong canh vân.” (canh vân: làm ruộng)

“Ah, ra là tôi hiểu nhầm.” Hắn nhún vai, “Cậu đến một mình à?”

Lăng Phi Dương làm bộ không biết chỗ ngồi này là của riêng Trịnh Ngụy. Mọi người thường đến BLUE NIGHT đều biết rõ, hướng hồ chỗ này là chính hắn dành riêng cho Trịnh Ngụy.

Hắn có chút tò mò về người có thể khiến Trịnh Ngụy hứng thú đang ở ngay trước mặt.

Giữa một nơi đầy vẻ giả tạo, trong một đồng người sung mãn dục vọng, Hạ Vũ Vân bình tĩnh tự tại, thần tình lãnh đạm mang chút chế nhạo. Trong mắt kẻ khác cậu thực sự sáng ngời, cảm giác thanh tân lại tự nhiên.

Cậu ngồi nghiêng mặt về phía hắn, vừa vặn có thể lưu ý đến nhất cử nhất động của cậu.

Khí chất đặc biệt của Hạ Vũ Vân rất dễ dàng thu hút ánh mắt người khác. Cậu dường như chuyện gì cũng không quan tâm, lạnh lùng nhìn trộm vẻ của người đời. Lấy thân phận người ngoài cuộc ngắm nhìn tất cả, đối với bất cứ chuyện gì cũng không bình luận, cũng không vướng vào.

Cậu chẳng qua là đang mỉm cười, nhìn nhân sinh.

Lăng Phi Dương không khỏi sinh ra một loại tán thưởng với cậu.

“Đến cùng cấp trên.” Hạ Vũ Vân thành thật nói. “Vậy còn anh?”

“Tôi một mình. Trịnh Ngụy là cấp trên của cậu à?” Lăng Phi Dương là ông chủ ở đây, nhưng hẳn không định cho cậu biết.

“Sao lại hỏi thế?” Cậu nhướn mày, có chút tò mò.

“Bởi vì bàn cậu đang ngồi là chủ club dành riêng cho Trịnh Ngụy mà. Ngoại trừ anh ta ra không ai được ngồi hết, trừ phi là người anh ta mang tới. Khách quen của BLUE NIGHT đều biết. Đây là lần đầu cậu đến đây sao?”

“Ừ. Vậy tôi có thể ngồi chỗ này là hết sức vinh hạnh à?” Hạ Vũ Vân nhếch khóe miệng, vẻ khinh thường.

“Xem như là thế, cậu biết ý nghĩa của câu lạc bộ này không?”

“Nhờ anh chỉ giáo.”

“Thấy những người trên sàn nhảy không?”

“Có rất nhiều gương mặt quen thuộc.” Cậu hừ nhẹ.

“Phần lớn người đến đây đều là người nổi tiếng hoặc có thân phận đặc biệt.”

“Nếu như tôi là nhà báo, nhất định bị chém chết.” Cậu chế giễu nói.

“Cho dù cậu là nhà báo cũng không dám viết cái gì, rất nhiều người có thể lực, trừ phi cậu không muốn sống.” Lăng Phi Dương ưu nhã cười nhẹ.

“Chủ nhân nơi này là nữ à?” Hạ Vũ Vân đổi chủ đề, Lăng Phi Dương vừa mới nói những chuyện quá nhạy cảm, không phải điều cậu nên biết, huống hồ cậu cũng không có hứng thú.

“Là nam.”

“Vậy chắc là đồng tính, có lẽ là Bi?” Cậu bắt đầu cảm thấy có chút hứng thú.

“Vì sao cậu lại hỏi như thế?” Lăng Phi Dương ngạc nhiên.

“Có vẻ như ông chủ ở đây dành cho cấp trên của tôi rất nhiều quyền lợi đặc biệt, cho nên quan hệ chắc cũng không bình thường.” Hạ Vũ Vân kỳ thực muốn nói thẳng ra, bất quá như thế cũng rất rõ ràng rồi.

“Cậu thật có ý tứ. Tôi vốn nghĩ không người nào có thể chống đỡ được sức quyến rũ của Trịnh Ngụy.”

“Kể cả anh sao?” Hạ Vũ Vân nhướn mày, không cho là đúng. Lăng Phi Dương có tính là một trong số ít người không bị Trịnh Ngụy quyến rũ không?

Lăng Phi Dương sững sốt vài giây, hẳn không ngờ Hạ Vũ Vân lại hỏi như vậy.

“Anh muốn uống rượu không?” Hạ Vũ Vân thấy hẳn dường như có điểm nhấn nại khó nói, thì thuận miệng hỏi một câu, tránh cho không khí cứng ngắc kéo dài thêm.

“Ừ, cũng kể cả tôi.” Chốc sau, hẳn nhẹ nhàng thổ lộ. Ngữ khí có vẻ kiên định, nhưng trong ánh mắt là niềm cảm thương vô tận.

Hạ Vũ Vân tay vẫn bình tĩnh rót rượu, lãnh đạm liếc hẳn một cái.

“Tặng anh một câu, mang trái tim đặt ở trên một người không hiểu cái gì là tình yêu, là hết sức ngu xuẩn. Chúc anh may mắn.”

Cậu thực sự rất đồng cảm với những người yêu thích Trịnh Ngụy, bởi vì bọn họ vĩnh viễn sẽ không được đáp lại tình cảm ấy. Trịnh Ngụy là một cấp trên tốt, là một tình nhân tốt, mỗi phương diện đều rất xuất sắc, nhưng chắc chắn không phải là người yêu tốt. Bởi vì cậu phát hiện người này căn bản không hiểu yêu là gì. Có điều, dường như mọi người đều bị hấp dẫn, càng ngày càng nhiều.

Vậy có khi nào cậu sẽ có ngày rơi vào vòng luẩn quẩn ấy? Hi vọng là không. Bởi cậu hiểu bản thân mình rất cố chấp, nếu đã yêu thích thì sẽ giống như là trái đất luôn quay quanh mặt trời, không cách nào ngưng.

Có người nói càng lãnh đạm thì càng cuồng nhiệt? Là thế sao? Cậu cũng mơ hồ.

Cho dù vướng vào, cũng sẽ không cho Trịnh Ngụy biết. Bởi vì cậu sẽ chọn cách rời đi.

Mãi mãi rời xa.

Nghe cậu nói, Lăng Phi Dương ngẩng đầu, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn cậu, “Cậu với Trịnh Ngụy không phải là...”

“Tôi với anh ta chẳng qua là quan hệ cấp trên cấp dưới.” Hạ Vũ Vân cười, cắt ngang câu hỏi của hắn.

Cấp trên cùng cấp dưới, bọn họ đích xác là có quan hệ này, cũng không phải là nói dối.

Một người cố chấp như cậu bằng lòng như thế là điều tất yếu, cho nên cậu rõ ràng đã quá dễ dàng. Thôi coi như là một phần của “sự thật” đi.

“À.” Hắn hiểu ý gật đầu, một chút lại nói tiếp, “Vận may của cậu rất lớn, có thể theo bên cạnh Trịnh Ngụy.”

Nghe xong câu này, cơ mặt Hạ Vũ Vân bắt đầu giật giật. Thực sự là vận may sao? Chí hướng khác nhau thì không thể nói chuyện hợp ý với nhau được, quả thực suy nghĩ của bọn họ khác nhau một trời một vực.

Lăng Phi Dương chú ý vẻ mặt của cậu, lại nói tiếp, “Ở đây người muốn bầu víu vào quan hệ với Trịnh Ngụy rất nhiều, nhưng có ai có thể nắm bắt được trái tim hắn đâu?”

“Cùng một chỗ với người như thế, anh có thể nhận được tiền của anh ta, cùng nhau hưởng thụ ***, nhưng nhất quyết không nên vọng tưởng có được trái tim của anh ta, nếu không cuối cùng sẽ trắng tay.” Hạ Vũ Vân hừ lạnh một tiếng, “Bởi vì playboy thì điều kiện hàng đầu là nhất định phải nhẫn tâm vô tình, nếu không bọn họ chơi đùa cái gì được?”

Nếu Trịnh Ngụy đa tình thì nên mềm nắm rắn buông, bằng không chẳng sớm thì muộn cũng ghen quá hóa rồ thôi.

Lý do Trịnh Ngụy không chơi đùa một thiên kim tiểu thư nào đó, bởi vì hôn nhân chính là phần mộ, dễ thành nguyên nhân làm hắn bị dìm pha khiến cho thân bại danh liệt. Dù sắc mặt của hắn lúc nào cũng ung dung tự tại như thế nhưng thay đổi lúc nào cũng không rõ được đâu.

“Suy nghĩ của cậu rất đặc biệt.” Khuôn mặt tuấn tú của Lăng Phi Dương khẽ nở một nụ cười, đôi lông mày như vẽ, dường như thêm phần đẹp hơn.

Khó trách Trịnh Ngụy cảm thấy hứng thú với cậu, quả thực là người có suy nghĩ rất thú vị, càng nói chuyện lâu càng bị cậu thu hút. Về ngoài vô hại, tuy vậy đối với bất cứ ai cũng giữ được tâm tư thanh tĩnh.

Lăng Phi Dương cũng muốn biết, Hạ Vũ Vân có thể sa vào lưới tình của Trịnh Ngụy giống như những người khác hay không?

“Quá khen.” Con ngươi đen láy của Vũ Vân hiện lên vẻ hiếu kỳ, “Anh... yêu Trịnh Ngụy?”

Lăng Phi Dương cười nhẹ, nói: “Yêu? Nói vậy thì nặng nề quá. Cơ mà tôi rất tán thưởng anh ta, đó là thật”.

“Ngoại trừ chuyện riêng tư, anh ta là người không gì có thể bắt bẻ được.” Khóe miệng Hạ Vũ Vân lại lần nữa hiện lên ý cười trào phúng.

“Có lẽ.” Ánh mắt Lăng Phi Dương đột nhiên hướng về phía đám đông, “Xem ra ngày hôm nay chúng ta chỉ nói chuyện được đến đây thôi.”

Hạ Vũ Vân quay đầu nhìn theo ánh mắt Lăng Phi Dương, Trịnh Ngụy đang đi về phía hai người. Hắn cao 1m87, trong đám người đặc biệt tỏa sáng.

“Nói chuyện cũng không nhất định phải kết thúc, không nói với Trịnh Ngụy là được.” Cậu nháy mắt.

Lăng Phi Dương nhếch khóe môi một cái, mỉm cười.

Thực sự là một người rất có phong độ, vì sao hắn lại không thể hấp dẫn Trịnh Ngụy nhỉ? Muốn phong tình có phong tình, muốn hời hợt có hời hợt, cũng hiểu được phải xử sự có chừng mực, lại không kém công phu trên giường như cậu. Tiêu chuẩn cao nhất của tình nhân không phải là như vậy sao?

Rốt cuộc Lăng Phi Dương đã phạm vào cái gì mà bị cho rơi? Có dịp cậu phải hỏi cho rõ mới được.

“Các cậu trò chuyện cái gì vậy, dường như rất hợp ý?” Thanh âm trầm thấp như rượu làm say lòng người của Trịnh Ngụy vang lên phía sau.

Vũ Vân quay người lại, Trịnh Ngụy đột nhiên cúi đầu hôn nhẹ lên môi, sau đó đặt tay lên thắt lưng cậu, như là tuyên bố quyền chiếm hữu.

“Đang nói chuyện nhân sinh.” Lăng Phi Dương mỉm cười trả lời, trong ý cười dường như mang chút đau khổ.

“Đúng... đúng... Tôi nghĩ anh sẽ không hứng thú.” Hạ Vũ Vân nghiêng mình, muốn tránh khỏi tay Trịnh Ngụy. Thật sự không xong, cậu vừa mới nói hắn chẳng qua là cấp trên, Lăng Phi Dương sẽ nghĩ thế nào?

“Thật sao?” Trịnh Ngụy nhượng cao mày kiếm, lực đạo trong tay tăng thêm vài phần, không cho cậu tách ra, “Cục cưng, tôi rất có hứng thú nghe những chuyện hai người nói với nhau.” Hắn nghiêng mình về phía trước, mặt kề sát, khiêu khích ngậm lấy vành tai cậu, dùng lưỡi liếm nhẹ, nhẹ nhàng nhấn rõ từng chữ.

Hạ Vũ Vân ho nhẹ vài cái, giả vờ như không có chuyện gì, “Khụ.....Phó tổng, tôi có tên mà.”

Cho tôi xin đi, gì mà cục cưng chứ? Nghe thật giống như con cún nhà hắn. Bình thường lúc hai người thì gọi thế nào cậu cũng có thể không để ý, nhưng ở chốn đông người cũng gọi như vậy, rõ ràng là muốn cậu khó xử mà.

Cậu nổi da gà, cái đồ chết tiệt này thực sự là càng lúc càng khó lường.

Thình lình bị hắn hôn trộm, đã rất không dễ chịu, vậy mà còn đối cậu động tay động chân trước mặt những người khác. Chỉ có điều, lại trước mặt Lăng Phi Dương mới bực chứ.

Cậu cơ hồ muốn giải thích, nhưng không biết nói thế nào cho thỏa, cuối cùng đành phải cố tỏ ra một bộ mặt tươi cười đạo đức giả, đến chính cậu cũng cảm thấy buồn nôn.

Không khí ngưng đọng giữa ba người bọn họ duy trì được một lúc, cuối cùng là do Lăng Phi Dương kết thúc.

“Hai người cứ từ từ ngồi chơi đi, tôi phiền phức quá rầy rồi.” Hắn ưu nhã đứng lên.

“Được, chúng tôi sẽ tự nhiên, ông chủ Lăng không cần để ý.” Trịnh Ngụy nhượng mày.

“Anh là ông chủ ở đây?” Hạ Vũ Vân hơi bất ngờ.

Lăng Phi Dương gật đầu cười nhẹ, rồi rời đi.

Thì ra Lăng Phi Dương chính là ông chủ ở đây, lại là một người phải lòng Trịnh Ngụy. Tri kỷ của hắn thật đúng là trải khắp thiên hạ.

Nói như vậy, khả năng Lăng Phi Dương từ đầu đã nhận ra cậu? Nói không chừng vừa rồi nói chuyện là để tìm hiểu tình địch. Nhìn qua, Lăng Phi Dương cũng không giống người như thế. Đồ thủ tình địch, chính là loại người thứ ba mới làm.

Nhìn bóng dáng Lăng Phi Dương ẩn khuất giữa đám người, Hạ Vũ Vân mới chậm rãi khép lại hồi tưởng.

“Vừa rồi anh làm vậy là có ý gì?” Lấy lại tinh thần, cậu khó chịu cắn nhả với vẻ mặt âm trầm.

“Cậu chỉ cái gì?”

“Này. Khó chịu!” Cậu chỉ chỉ bên miệng, rồi mới lôi khăn tay ra xóa đi vết tích của hân.

“Thì ra cậu luôn cảm thấy khó chịu?” Mắt Trịnh Ngụy híp lại lộ vẻ nguy hiểm.

“Tôi không phải là món đồ chơi của anh, đừng nghĩ muốn làm gì thì làm, có những việc muốn cũng không được, đừng quá phận.” Cậu bình tĩnh nói ra suy nghĩ của mình.

“Tôi quá phận cái gì?” Giọng nói hoàn toàn không nghe ra bất cứ thái độ nào.

“Sau này đừng hôn tôi trước mặt người khác.” Cậu lạnh lùng nhếch miệng, “Anh không biết thẹn, nhưng tôi có.”

“Cực kỳ, ra là cậu xấu hổ.” Trịnh Ngụy cười cợt.

Hạ Vũ Vân lườm hân một cái, đứng dậy, không muốn tiếp tục cãi nhảm với hân nữa.

“Cậu đi đâu?” Trịnh Ngụy nắm tay cậu.

“Về nhà.”

“Không cho phép.” Rồi dùng sức kéo cậu vào trong lòng mình.

“Thả tôi ra, đây là nơi đông người.” Cậu nghiêng rằng.

“Không thả.” Hân đùa giỡn lại.

“Vậy anh muốn thế nào?” Hạ Vũ Vân nén lại cơn giận.

“Tôi muốn như vậy...” Âm cuối tan biến trên đôi môi.

Trịnh Ngụy nâng mặt cậu lên, bàn tay luồn vào tóc, với tốc độ sét đánh mà hôn cậu. Đầu lưỡi linh hoạt của hân bắt đầu tiến vào sục sạo trong khoang miệng, khơi gợi tầng sâu nhiệt tình của cậu.

Hân thật sự rất xấu xa, thậm chí còn vô liêm sỉ thực hiện một nụ hôn kiểu Pháp ướt át.

Hạ Vũ Vân căn bản không kịp đẩy hân ra, hơn nữa nụ hôn này vừa cấp tốc lại vừa bá đạo, một chút khoảng không để thở cũng không có, tất cả đều là Trịnh Ngụy chủ đạo. Hôn đến mức ngực cậu như bàn hỏa thiêu, toàn thân nóng bừng.

“Tôi không muốn dừng lại, làm sao bây giờ?” Trịnh Ngụy vuốt nhẹ đôi môi cậu, giọng khàn khàn, “Chỉ có điều nếu hôn lần nữa, chắc chắn không thể kiềm chế, đêm nay đến nhà của tôi đi.” Hân buông đôi môi đã sưng đỏ, bắt đầu một đường hôn lên vành tai và giữa cổ cậu.

Hạ Vũ Vân muốn lên tiếng, đột nhiên phát giác giữa đùi có một vật cứng đang ngượng ngùng đứng dậy, khiến cậu không thể tự nhiên cử động, muốn tránh khỏi những tiếp xúc va chạm.

“Dừng động.” Về mặt Trịnh Ngụy lướt qua một tia thống khổ.

“Không muốn xảy ra chuyện thì buông tay.” Thanh âm vừa ra khỏi miệng, tuy ngậm đe dọa nhưng lại mang vẻ gợi cảm động lòng người, kích tình đến mức ngay cả cậu cũng chịu không nổi.

“Tôi muốn ôm cậu như vậy.” Trán hân nhẹ nhàng chạm vào Vũ Vân, hơi thở nóng hổi phả vào mặt cậu.

Cậu cố đẩy hân ra, nghiêng đầu tránh hơi thở nóng hổi của hân.

Khí tức nam tính trên người Trịnh Ngụy bùng cháy mãnh liệt khiến cậu hoàn toàn không được tự nhiên. Hân lại bị chấp cái dây thần kinh nào rồi? Hạ Vũ Vân cố gắng cúi đầu xuống. Nếu như không phải bị hôn đến toàn thân mềm nhũn, cậu nhất định hung hăng đẩy hân ra, tốt nhất là khiến hân ngã tứ chi chống lên trời.

Đảo mắt mờ mịt nhìn bốn phía, may mà không có người chú ý tới. Nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Ôm cũng đã ôm, hôn cũng đã hôn, hiện tại có thể... Aaa... Sao anh lại cắn người?” Cậu đau đến nhú mào.

Trịnh Ngụy đột nhiên nhắm vào cổ cậu cắn một ngụm, lưu lại dấu hai hàm răng mờ mờ.

“Tôi phải lưu ký hiệu của tôi trên người cậu.”

“Đồ điên!” Cậu nghiêng rằng, “Yên tâm. Dầu rằng thì cùng lắm là qua vài ngày sẽ tan hết, chẳng lưu lại ký hiệu gì đâu, khiến anh thất vọng rồi.”

“Cậu khẳng định như thế sao?” Hấn mở miệng cười nhẹ, giữa tiếng cười mang vài phần tà mị.

“A.....” Hạ Vũ Vân lại đau nhức lần nữa, cậu nghiêng rằng nói, “Anh muốn mưu sát?”

Ra là Trịnh Ngụy lại lần nữa cúi người cắn cắn, làm dầu rằng đó sâu thêm, cho đến khi cảm nhận được mùi máu mới nhả miệng ra.

“Không phải, tôi đang phủ định lập luận của cậu.”

“Đi chết đi, anh là đồ biến thái chết tiệt.” Cậu dùng lực đẩy hấn ra. Cảm thấy đau đớn một hồi khiến cho cảm giác hư nhuyễn cũng dần tiêu tan. Cậu vùng vẫy, lại khiến cho hấn ôm chặt hơn.

“Này? Sao anh còn chưa buông tay?” Hạ Vũ Vân nói với ngữ điệu khó chịu.

Trịnh Ngụy trầm ngâm một chút, “Chúng ta cá cược đi, thế nào?”

“Buông ra đã rồi nói, tôi khó thở.” Cậu vùng vẫy.

“Cậu muốn cược không?” Trịnh Ngụy nói lỏng tay.

“Cược cái gì?” Cậu xoa xoa cái cổ còn đang đau nhức, cảm giác như thịt sắp rời ra, ngày hôm nay hấn lại phát rồ phát dại gì rồi. Cậu thâm mắng chửi.

“Xem ai yêu đối phương trước.”

“Anh bệnh à?” Cậu trừng mắt, “Một người không hiểu gì về tình yêu, một người không tin vào tình yêu, thì học theo người ta nói yêu làm gì. Tôi cảm thấy chuyện như thế nuốt không trôi. Đừng có khía ra mấy trò vô nghĩa nữa.”

“Cậu sợ thua à?”

“Không phải.” Hạ Vũ Vân lập tức phản bác.

“Vậy quyết định, trận cá cược này, nếu mà ai bày tỏ “Tôi yêu cậu/anh” trước, thì tính là... thắng.”

“Này này, đây là luật cá cược? Cái gì cơ? Nói trước tính là thắng?”

“Bởi vì chúng ta đều rất kiêu ngạo, nếu như không thực sự yêu, sẽ nói bày tỏ sao? Chẳng qua chỉ là trò chơi thôi mà, hay là cậu không dám chơi?”

“Được... Anh nói rất có lý. Cá cược cái gì?” Cậu đầu hàng.

“Vậy người thắng sẽ toàn quyền quyết định.” Trịnh Ngụy thuận miệng nói.

“Rồi.” Cậu hồ hững đáp lại.

Bởi vì đối với cậu mà nói, thắng thua không quan trọng. Nếu “Tôi yêu anh” khổ sở như thế, cậu có chết cũng không nói, hơn nữa đối tượng lại là Trịnh Ngụy. Có điều, cậu cũng không chắc chắn mình có khổ tâm vì sẽ yêu hấn không.

Trịnh Ngụy là một người bận rộn, việc cá cược này lại thật nhàm chán, không bao lâu thì sẽ quên thôi, ai lưu tâm làm gì.

“Vừa rồi cậu nói chuyện gì với Lăng Phi Dương?” Trịnh Ngụy nhẹ nhàng dựa vào lưng ghế.

“Nói nhiều chuyện, ai nhớ kỹ.” Cậu nhàn nhạt trả lời, liền bị Trịnh Ngụy nâng cằm lên.

“Không được tiếp xúc với hấn như thế.”

“Vì sao?” Cậu nhú mày, không vui hất tay hấn ra.

“Phải nghe lời tôi.”

“Muốn nghe cũng phải có lý do chứ.”

“Tôi không thích hẳn, được chưa?” Trịnh Ngụy hừ lạnh, thanh âm mang chút xót xa.

“Lý do hay quá nhỉ.” Cậu chuyển giọng, “Lăng Phi Dương là cự tình nhân của anh phải không?”

“Hỏi làm gì?” Hắc lườm cậu một cái. “Cậu trở thành bà tám từ lúc nào thế?”

“Tò mò.”

“Thật sao?” Hắc ngừng một chút, “Hắn ta có hứng thú với cậu.”

“Lăng Phi Dương? Có sao? “Số 0” sẽ coi trọng “số 0” sao?” Hạ Vũ Vân tự giễu.

“Một công tốt là từ thụ mà nên, Lăng Phi Dương thuộc loại vừa công vừa thụ.” Hắc cười lạnh. “Làm công hay làm thụ, hẳn đều có thể phát huy xuất sắc.”

“À, ra là thế.” Hạ Vũ Vân liếc hắc một cái, “Không phải anh sợ Lăng Phi Dương có tình ý với tôi đó chứ.”

Người này thật là vừa trì độn vừa hồ đồ, ai vô ý hay hữu ý với hắn mà cũng không nhìn ra sao? Lăng Phi Dương và cậu chỉ mới nói chuyện vài câu, làm gì đến mức có hứng thú với cậu được?

Nghe Hạ Vũ Vân nói, sắc mặt Trịnh Ngụy trầm xuống, vẻ mất hứng. Rồi lập tức hé đôi môi khêu gợi, cười mỉa: “Cậu cảm thấy mình có bản lĩnh này sao?”

“Cậu có còn muốn chạy không?” Nhìn thấy ánh mắt Hạ Vũ Vân không có biểu tình gì, hắc tức giận nói.

“Ồ.” Hạ Vũ Vân thuận miệng trả lời, rồi đứng dậy.

Rõ ràng là không cao hứng việc cậu nói chuyện với Lăng Phi Dương, lại không chịu nói thẳng, nói vòng vo một hồi, đến chết vẫn mạnh miệng. Quả nhiên hắc rất sĩ diện, không biết trong hai người bọn họ, ai sĩ diện hơn ai?

Chiếc xe thể thao màu đỏ bóng mượt chậm rãi chuyển động, cẩn thận đi vào khu nhà của Trịnh Ngụy.

“Cậu gửi xe vào bãi đi, rồi lên lầu chờ tôi.” Trịnh Ngụy nhanh chóng dặn dò, thanh âm cứng nhắc không có chút khác thường nào, nhưng trong con mắt kiêu mị dường như đang lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

Hình như xảy ra chuyện gì đó, nhưng đương nhiên không phải việc của cậu. Hạ Vũ Vân nhận lấy chìa khóa xe, nhìn theo hắc đang đi về phía một bóng người.

Cậu cười nhạt một tiếng, khởi động máy, chậm rãi lái chiếc xe đưa đến bãi đỗ xe.

7. Chương 7

Biên tập: Nami-chan

Từ trong bãi xe đi ra, Hạ Vũ Vân thấy Trịnh Ngụy vẫn đang nói chuyện với ai đó trước cửa khu nhà.

Cậu nhẹ nhàng đi đến gần bọn họ, đang muốn lên tiếng gọi Trịnh Ngụy, thì thanh âm kích động của người kia truyền đến tai cậu.

“Sáng nay anh chuyển tiền vào tài khoản của tôi là có ý gì? Phí sa thải? Từ khi nào thì anh trở nên nhẫn tâm như vậy?”

Nhẫn tâm? Là mình sao? Cậu vô thức tự hỏi chính mình.

Hạ Vũ Vân giật mình, cậu đang ngu ngốc suy nghĩ cái gì vậy, những lời đó không phải là nói với cậu mà.

Cậu dừng chân lại, đứng tại chỗ. Giữ một khoảng cách với bọn họ, có thể nghe được bọn họ nói chuyện mà lại không bị phát hiện.

Đôi lông mày nhẹ nhàng nhăn lại.

Lại là tranh cãi chuyện tình cảm? Vì sao mà cậu luôn gặp loại ‘chuyện tốt’ này chứ.

Chỉ có điều lần này đối tượng có điểm khác biệt.

Không phải đàn bà, mà là đàn ông.

Chẳng biết có lần thứ ba không? Nếu có, biết đâu lại là người chuyển giới nhỉ?

Cậu lạnh lùng nở một nụ cười chế nhạo.

“Cậu có thể nghĩ như vậy, dù sao chúng ta cũng đã kết thúc.” Trịnh Ngụy lạnh nhạt nói.

“Kết thúc?” Cậu trai kia cười to, giữa tiếng cười tràn ngập vẻ bi thương, “Tôi đã rất cố gắng cho đi rất nhiều tình cảm, vậy mà anh một cước đá tôi như thế?”

“Cái tôi muốn chỉ là quan hệ ***, chứ chẳng cần tình cảm. Cậu suy nghĩ nhiều quá rồi.” Giọng hần nhẹ nhàng ôn nhu, nghe hay vô cùng, nhưng mà không hề có chút hơi ấm.

“Em yêu anh, vẫn luôn luôn yêu anh, có lẽ anh không biết.” Cậu trai la lên, giọng khàn khàn.

Khụ! Hạ Vũ Vân đứng ở một bên suýt vì câu này mà ho ra tiếng. Đồng phim truyền hình trên tivi chắc cũng không sến súa như màn đối thoại này.

“Vẫn luôn luôn yêu anh.” Cậu nghe câu này, dường như muốn nôn sạch toàn bộ đồ ăn trong bụng.

Lạy hồn, sao mỗi người muốn giữ chân Trịnh Ngụy đều lấy danh nghĩa là yêu? Ngoại trừ yêu, không có lý do nào hay hơn để làm hần rung động sao??

Loại người như Trịnh Ngụy e rằng cái không thiếu nhất chính là tình yêu, bởi vì người yêu hần nhiều lắm, nhiều đến mức hần cũng không phân biệt được, người nào là thật tâm, người nào là giả ý.

“Tôi không cần cậu yêu tôi.” Ngữ khí của hần vẫn khá lãnh đạm.

“Em không cần tiền của anh, em chỉ cần được ở bên cạnh anh.”

Hạ Vũ Vân nghe nói đến đây, không những cơ mặt co giật, mà kể cả dạ dày cũng bắt đầu co giật.

Thực tại hoang đường khiến cậu dở khóc dở cười.

Đàn bà đau khổ cầu xin hần như vậy, chỉ cần ở lại bên cạnh hần.

Bây giờ kể cả đàn ông cũng như thế.

Vì sao mỗi người đều vì hần mà thương tâm? Sức quyến rũ của hần thực sự lợi hại như thế sao?

Không giải thích được, không giải thích được.

Mà cậu, chỉ biết là bản thân quyết sẽ không dấn vào vết xe đổ của bọn họ.

“Ngoại trừ tiền, tôi không có cái gì có thể cho cậu.”

“Vì sao? Trước đây anh có thể chơi đùa nhưng cũng không rời khỏi em, lần này vì sao lại muốn em đi? Chẳng lẽ em làm không đủ tốt?” Cậu trai kích động nói, thanh âm pha lẫn sự ghen ngào.

Trịnh Ngụy ngưng lại một hồi, hiển nhiên việc cậu trai kia khóc có chút tác động đến hần.

“Bởi vì tôi muốn kết hôn.”

Câu nói này thực sự gây chấn động.

Không chỉ đối với cậu trai kia, kể cả Hạ Vũ Vân cũng có chút giật mình.

Mặc dù ở công ty có tin đồn Trịnh Ngụy có vị hôn thê, nhưng tin đồn chung quy vẫn là tin đồn, bởi vì không được ai chứng thực, cho nên tất cả mọi người đều cho là nói đùa.

Nào ngờ thì ra là thật. Xem ra tin này mà lan truyền, khẳng định tâm hồn các thiếu nữ trong công ty tan ra từng mảnh.

“Kết hôn? Tại sao anh lại có thể tàn nhẫn như vậy?” Cậu trai cuối cùng khóc không ra tiếng.

Hạ Vũ Vân sờ sờ mặt mình, vẫn còn khô.

Không có khóc.

Vì sao cậu trai kia lại khóc, hơn nữa đáng vẻ còn muốn không chịu nổi.

Có phải vì Trịnh Ngụy muốn kết hôn? Cậu trai đó thực sự yêu hẳn?

Vậy cậu thì sao? Sao lại không có cảm giác gì? Cậu thật sự lãnh đạm như thế?

“Được rồi, chúng ta không thể duy trì mối quan hệ này quá lâu.” Trịnh Ngụy nhẹ nhàng an ủi, khẽ vỗ vỗ lưng cậu trai kia.

Bệnh tim của Hạ Vũ Vân không biết thế nào đột nhiên tái phát, ngực dường như tắc nghẽn, khiến cậu không có cách nào hô hấp.

Cậu tựa người vào bờ tường thô ráp, khó khăn móc một viên thuốc từ trong túi ra, gắng gượng dùng nước bọt nuốt xuống.

Từ từ hô hấp một chút, cảm giác đau đớn mới chậm rãi lắng dịu.

Bệnh tim này, nếu như đột nhiên co rút đau đớn, loáng một cái đến rất nhanh, căn bản không biết được nguyên nhân gì đã kích động cậu.

Lúc cậu khôi phục được thần khí, phát hiện hai người bọn họ không biết khi nào đang ôm hôn nhau.

Hơn nữa cảm giác có điểm khó bỏ khó rời.

Cậu nhàn nhạt nở nụ cười.

Có điểm thanh lãnh, còn có chút chế nhạo.

Cũng không biết là chế nhạo họ, hay chính bản thân mình.

Cậu lúc này đang chờ đợi người được gọi là tình nhân, lộ ra một chút đạo đức không đáng kể cũng được.

Đờ đẫn buông đầu xuống, tim thỉnh thoảng lại truyền tới cảm giác đau nhức theo quy luật.

Cậu biết là vẫn nên đứng nguyên tại chỗ, chờ họ kết thúc màn tình cảm. Hoặc hiện tại có thể vẫy vẫy tay, rồi đi lại hướng đó.

Quên đi, nếu như thực sự đi lại đó, dựa vào tính cách “ta là nhất” của Trịnh Ngụy nhất định sẽ nghĩ rằng cậu quan tâm đến hắn.

Đi, cũng không phải là phim truyền hình lúc 8 giờ.

Cậu không cần phải làm những việc ấu trĩ như vậy, sẽ khiến hắn cảm thấy ưu thế được tăng cao.

Một lúc lâu.

Lâu đến mức cậu cũng không phát hiện cậu trai kia đã rời đi lúc nào.

“Vũ Vân, Vũ Vân.” Phía sau truyền đến một giọng nói đầy từ tính.

“Nghe rồi.” Cậu ngậy người, lập tức bình tĩnh quay lại trả lời hắn.

“Đang suy nghĩ cái gì? Cậu dường như ngây ra một lúc lâu.” Trịnh Ngụy đến gần bên cạnh cậu, nắm lấy hai vai, “Là muốn tôi sao?” Thanh âm trầm thấp pha lẫn ý cười.

Nghe hắn nói, đôi lông mày của Hạ Vũ Vân vốn đang cau nhẹ, lại cau càng mạnh hơn.

“Tôi muốn anh, anh rất cao hứng sao?” Cậu nhướn mày.

“Cũng có thể nói thế này, kể từ khi quen cậu, tôi phát hiện tự tin của mình không ngừng bị đả kích.” Trịnh Ngụy chậm rãi trưng ra một vẻ mặt thụ thương, có vẻ rất chân thật. “Cậu dường như không để tôi ở trong lòng.”

“Có quá nhiều người để anh trong lòng rồi, thiếu một mình tôi cũng chẳng ảnh hưởng gì.” Cậu hừ lạnh, cười khinh miệt.

Đôi tay đang đặt trên vai cậu bỗng dưng siết mạnh, khiến cậu gần như thở không ra hơi.

“Á, anh làm cái quái gì thế.” Hạ Vũ Vân không nhịn được đau, hét lên.

“Không có chuyện gì, vào nhà.” Hấn híp hai mắt lại, mơ hồ thấy hấn đang không vui.

Trên đường vào nhà, Hạ Vũ Vân tóm những chuyện trên trời dưới đất với Trịnh Ngụy hoặc chỉ mỉm cười, đối với việc vừa rồi “mất thấy tai nghe” không đề cập đến nửa chữ, dường như hoàn toàn chưa biết gì.

Sau khi hai người vào đến phòng khách, Trịnh Ngụy vẫn bảo trì về trầm mặc. Đôi mắt hấn híp lại, gắt gao nhìn Hạ Vũ Vân chăm chú, muốn nhìn ra một chút manh mối, bởi vì thái độ của cậu có điểm bất thường.

“Cậu biết cái gì?” Trịnh Ngụy hoài nghi mà trợn mắt ra nhìn một hồi, nặng nề mở miệng.

“Anh ám chỉ chuyện gì?” Cậu nói dường như không có gì.

“Vừa rồi cậu đã thấy hết, đúng không?”

“Ồ, đúng hơn là nhìn cũng đã nhìn, nghe cũng đã nghe.” Cậu nhướng mày, vẻ mặt không cho là sai.

Trịnh Ngụy đầu tiên là sửng sốt, không ngờ cậu trả lời sảng khoái như vậy, so với trước đây có chút khác biệt, rồi mới thấp giọng nói, “Đáng chết, cậu..... Phi lễ vật thị, phi lễ vật thính (Cái gì không hợp với lễ thì đừng nhìn, cái gì không hợp với lễ thì đừng nghe. Câu này trích trong sách Luận ngữ của Khổng Tử), điều hiển nhiên này mà cậu không hiểu sao? Tôi phát hiện ra cậu rất thích nghe lén chuyện người khác.” Hấn lạnh lùng nói.

“Vậy sao?” Khóe miệng Hạ Vũ Vân khẽ nhếch, nhàn nhạt ý cười. “Vậy xin hỏi, điều luật nào quy định trên đường cái nghe người khác khóc thét, mọi người đi qua phải che mắt bịt tai? Nghe trộm, anh không phải nói khó nghe như vậy, hai người nói lớn tiếng, tôi chỉ là vừa vặn nghe thấy mà thôi.”

Hạ Vũ Vân tự tin bản thân mình thoát nhìn rất lý trí... lý trí đến mức khiến Trịnh Ngụy nắm chặt hai tay lại thành quyền, dường như rất muốn đánh cậu.

Nghe được chuyện của người khác, cha cậu thường nói, rồi sẽ có một ngày xảy ra sự cố bất ngờ.

“Được, nói hay lắm.” Trịnh Ngụy nheo mắt lại, bình tĩnh nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của cậu, “Cậu còn muốn nói gì không?”

“Anh còn muốn tôi nói cái gì? Khóc lóc bảo anh đừng kết hôn? Rồi nói tôi cái gì cũng không muốn, chỉ cầu được ở bên cạnh anh?”

Cậu trích dẫn những lời cậu trai kia vừa nói, “Nếu như tôi nói như thế, người này nhất định không phải là Hạ Vũ Vân”, rồi làm ra bộ dạng nôn mửa.

Cậu nói tiếp, “Yên tâm, anh có thể vui vẻ mà đi kết hôn, tôi sẽ không dây dưa với anh. Chỉ có điều, tôi sẽ không tỏ ra là người thanh cao, không muốn tiền của anh, chỉ cầu ở bên cạnh anh. Anh có đủ tiền để duy trì mối quan hệ giữa hai giới, mục đích chỉ cầu dễ đến dễ đi đúng không? Anh là một ông chủ tốt, tôi cũng là một nhân viên tốt, cho nên tôi tôn trọng quy tắc trò chơi của anh.”

Quan hệ của bọn họ tựa như gió thổi mây trôi, im lặng bắt đầu, rồi lặng lẽ kết thúc.

Cậu cũng rất hi vọng là như vậy.

Cuộc sống bình thường đạm nhạt mới phù hợp với quy tắc triết học của cậu.

Cậu luôn luôn cự tuyệt những chuyện tình cảm oanh oanh liệt liệt.

“Hay lắm, cậu là người lý trí tiêu sái nhất mà tôi từng gặp. Cậu nhớ kỹ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Cũng là tình huống như thế này, lúc đó tôi và cậu chỉ là hai người xa lạ, cậu có vẻ mặt phớt lờ mọi chuyện, rất bình thường.” Trịnh Ngụy vẫn giữ nguyên một vẻ cao thâm khó đoán, nhưng trên khuôn mặt dường như lộ ra một chút bất thường.

Hạ Vũ Vân gật đầu, dáng vẻ ngồi nghe rất nghiêm chỉnh.

“Hiện tại lần thứ hai đừng phải chuyện như thế, cậu đã tính là người bên cạnh tôi, nhưng vẫn cứ là đáng về chuyện người ta không liên quan đến mình, còn có thể cùng tôi đàm luận thiết hơn trong quan hệ. Cậu lạnh, cậu thực sự rất lạnh, máu lạnh đến mức so với người từng trải trên tình trường như tôi còn muốn lão luyện hơn.” Thanh âm hắc có chút giễu cợt.

“Lão luyện cái gì? Cá tính tôi luôn luôn là như vậy, là chính anh cho rằng tôi làm bộ làm tịch.”

Ấn đường Hạ Vũ Vĩ sít sao co lại, chuyện không liên quan đến mình, nói thẳng ra, việc hắn muốn kết hôn xác thực không phải chuyện của cậu, biểu hiện lãnh đạm thì hắn chướng mắt sao? Chẳng lẽ cứ phải một khóc hai nháo ba đòi treo cổ mới được gọi là bình thường?

“Tôi muốn kết hôn, cậu cảm thấy chúng ta sau này là nên thế nào? Tôi muốn nghe ý kiến của cậu.” Hắn mặt vô biểu tình, chỉ có hai con ngươi lộ ra lửa giận.

“Tôi sợ nói sai.”

Ánh mắt này, cậu hoàn toàn nắm rõ, sắc mặt Trịnh Ngụy âm u giống như sắp xảy ra giông tố, lỡ nói sai, không dẫn đến cái chết bi thảm là còn may. Mặc dù cậu vẫn không hiểu rõ mình đã đắc tội gì với hắn, có thể là vì thái độ không quan tâm, làm tổn thương lòng tự tôn đàn ông của hắn.

“Nói đi. Tôi giống loại người không hiểu lý lẽ sao?” Hắn hừ nhẹ.

Hạ Vũ Vĩ trầm tư một chút, nói: “GAME OVER! Trở lại như cũ. Hết thủy như trước đây, được không. Đương nhiên là đừng quên chuyển tiền vào tài khoản của tôi.”

Cậu cười, nhẹ nhàng nói như gió thoảng mây trôi, tựa như cùng người khác chào hỏi.

Trịnh Ngụy cau mày, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Hắn cũng đoán được từ trong miệng cậu sẽ không nói ra cái gì tốt đẹp, không ngờ suy nghĩ của hắn thực quá khinh miêu đậm tã. Hắn thực sự là hiểu cậu quá ít.

“Đây chính là suy nghĩ của cậu? GAME OVER?” Hắn cười nhẹ, “Muốn chạy? Nghe được câu này của cậu, cho dù tôi kết hôn, cũng phải cùng cậu duy trì quan hệ này.”

Sau đó, hắn vươn tay ra ôm lấy cậu. Hạ Vũ Vĩ trợn to hai mắt, muốn tránh ***g ngực mạnh mẽ nhưng không cách nào thoát khỏi vòng tay rắn chắc của hắn, mắt lờm lờm nhìn khuôn mặt anh tuấn càng thấp càng gần, mãi cho đến khi hơi thở hai người cuốn vào nhau.

“Này, chúng ta chưa nói xong...”

Chưa kịp nói xong, Trịnh Ngụy chợt cúi đầu xuống, nuốt toàn bộ những lời phía sau. Hắn hung hăng hôn cậu, khí tức mang một ngọn lửa phong cuồng! Như là sự trừng phạt, còn mang thêm cảnh báo.

“Nhắm mắt lại.” Hắn hôn sâu hơn, bàn tay thon dài lướt nhẹ qua đôi mắt cậu.

“Này, này...” Hạ Vũ Vĩ cực lực chống giữ khoảng cách giữa hai người, cậu không hứng thú chơi trò ân ái với hắn, tình huống không giống như mong đợi, có điểm không khống chế được.

“Tôi không phải là “này”, gọi tên của tôi.” Sau khi buông đôi môi cậu ra, hắn vẫn nhẹ nhàng đặt môi mình lên môi cậu, nhẹ nhàng nói, rồi lại vuốt ve hai má vì hơi nóng giữa hai người mà phấp phồng.

Trịnh Ngụy chợt nhận ra cậu chưa bao giờ chính thức gọi tên hắn.

Quên đi, Hạ Vũ Vĩ buông đôi mắt xuống, ngừng vùng vẫy. Gọi tên của hắn, xin thứ lỗi, cậu gọi không được. Trong bầu không khí như vậy, không ngờ lại càng kích thích dục vọng nguyên thủy của Trịnh Ngụy.

Trịnh Ngụy dùng cả thân hình vững chắc mà giữ chặt cậu, đôi môi khêu gợi để lại dấu vết xanh hồng đan chéo nhau dọc theo cái cổ tái nhợt của cậu. Hạ Vũ Vĩ đau đến nhíu mày, nhưng không có cách nào tránh được đôi môi hắn. Cậu phát hiện Trịnh Ngụy gần đây rất thích cắn người.

Không khí ái muội mang theo sắc dục đang bao quanh hai người bọn họ.

“Ngày hôm nay có thể... không làm được không?” Cậu khó khăn nói ra một câu.

“Cậu-dừng-mơ!” Trịnh Ngụy trằm mặt, nghiêng răng nói ra ba chữ, mắt hung hăng trừng cậu.

“Không bằng hôm khác... Được không?” Cậu kiên trì thương lượng.

“Không được!!! Cậu không phải mặc cả với tôi. Dừng mơ nữa.” Hấn cự tuyệt, mặt vô biểu tình.

Cuối cùng dứt khoát đem cậu đẩy xuống ghế sô-pha, dùng cả người đè cậu không để lại một khe hở nào, liên tiếp hôn mỗi khi cậu muốn mở miệng.

Đã sẵn sàng thực hiện một cuộc vận động vào ban đêm.

Bên ngoài, trời tối đen như mực.

Hiện tại là mấy giờ?

Hạ Vũ Vân nhàn rỗi nâng mắt lên nhìn, vị trí hiện tại của bọn họ bây giờ không bình thường chút nào? Một trên một dưới.

Cậu cảm giác được Trịnh Ngụy đang ra sức chuyển động bên trong cơ thể của mình.

Không biết có người nào muốn biết cảm giác bị cắm vào là như thế nào không nhỉ?

Có người nói đàn ông với đàn ông làm chuyện này, là thống cảm cùng khoái cảm cùng nhau đến, nói đơn giản hơn là đau nhức cùng khoái nhạc.

Cậu không rõ những người khác thực sự có cái gọi là khoái cảm hay không, nhưng cậu thấy thống cảm thì có, rất xin lỗi, khoái cảm thì không hưởng thụ được.

Cậu có thể trực tiếp dùng một câu biểu đạt cảm giác đau nhức này, chính là táo bón.

Nói như thế đúng là có điểm thô tục, nhưng thực sự là cảm giác của cậu.

Mọi người cứ thử qua mà xem, thật sự cảm giác rất tệ! Thử tưởng tượng rằng y chang táo bón thì có khoái cảm nổi không? Cho nên cũng không thể nói cậu là lãnh cảm.

Người không thể chuyển động, cậu nhàm chán ngáp một cái. Trong miệng nhai nhai thứ gì đó.

“Cậu không chuyên tâm được một chút sao?” Trịnh Ngụy dùng sức chuyển động thật mạnh trong cơ thể cậu, nhắc nhở sự tồn tại của hắn.

Hạ Vũ Vân nhú mày, nghiêng răng nói: “Anh làm tôi đau.”

“Cậu chưa một lần nói đau mà?” Hấn giảm lực đạo chuyển động của thân dưới, nhưng vẫn không có ý định rút khỏi huyết nhỏ của cậu.

Hạ Vũ Vân giật giật khoe miệng, ngay cả phản bác cũng không thêm.

Vẫn duy trì giọng điệu ầm ập, dạ dày tương đối tốt.

Nghe thanh âm rút ra đâm vào không ngừng tuyền tới, cậu thấy có điểm chói tai, thực sự rất khó nghe.

Đây là lần thứ hai của đêm nay, làm thế nào cậu lại để hắn đè mình lần hai? Thật là có bệnh.

Không biết người lợi hại nhất một đêm có thể làm bao nhiêu lần đây? Tám lần, mười lần? Nếu như tên chết toi này không tinh tấn nhân vong, cậu sẽ gọi hắn là ông nội.

Nếu cậu nhớ không nhầm, kỷ lục trước đây của mình là một đêm cũng không quá bốn lần, nếu như đang ở độ tuổi huyết khí phương cương. Hiện tại già rồi, hai lần cũng đủ khiến cậu mệt muốn chết.

Lại nhìn Trịnh Ngụy đang chuyển động, thể lực của hắn thật tốt, nhưng chắc cũng không vượt quá bảy lần. Không biết cậu có tính nhiều quá không, đây chỉ là suy đoán của cậu. Đương nhiên cậu sẽ không để Trịnh Ngụy thực hành trên người mình, cũng như không bao giờ cho hắn cơ hội đó.

Một đêm bảy lần? Mới nghĩ mà đã sồn cả da đầu.

Cho dù muốn chết, cũng không bao giờ chọn cách bị làm tình cho đến chết. Mà chết kiểu này thực sự rất khó coi.

Không phù hợp với quan niệm thẩm mỹ của cậu.

Mồ hôi trên người Trịnh Ngụy, một giọt, hai giọt... chậm rãi chảy xuống người cậu, hình thành nên một xuân cảnh mê hoặc lòng người.

“Anh rất nóng sao? Trên trán rất nhiều mồ hôi.” Sau đó, miệng cậu lại nhai nhai.

“Đương nhiên, chỉ có tôi chuyển động. Cậu có phải dùng sức đâu.” Thanh âm hần khẩn trương.

“À.” Ánh mắt cậu hơi hột, “Ai bảo anh hưởng thụ nhiều hơn tôi, như vậy rất công bằng.” Trong miệng lại nhai nhai. (=”= |||)

“Không nói cậu động thì thật không thêm động luôn, trông y chang con cá chết.” Hần cắn chặt răng.

“Tôi eo đau nhức, lưng đau nhức, phía dưới lại càng đau nhức hơn.” Trong miệng lại nhai vài cái, “Anh phải thấy may mắn bởi tôi chưa có vì đau nhức mà ngất đi.”

“Vì sao?” Giọng nói nhẹ nhàng và động tác mạnh mẽ của Trịnh Ngụy hoàn toàn chẳng hợp với nhau gì sất. Hần vẫn như cũ không ngừng đâm vào, liên tục chuyển động trong cơ thể cậu.

“Tôi không nghĩ anh hứng thú làm tình với một cái thi thể.” Hạ Vũ Vân lại dùng lực nhai nhai.

Hần lại liên tiếp đâm vào, vừa nhanh lại vừa mạnh, làm cậu cảm thấy một trận chóng mặt lẫn đau đớn. Hiển nhiên là Trịnh Ngụy đang phát tiết nộ khí của mình.

Một hồi sau, cậu chưa bỏ ý định, lại lên tiếng.

“Anh đến khi nào mới dừng? Thắt lưng tôi đau, tôi muốn về nhà ngủ.”

“Không được, tôi tạm thời vẫn chưa muốn dừng.” Hần nheo nheo đôi mắt mị hoặc, vẻ mặt cao thâm khó đoán. Không biết là đang suy nghĩ cái gì?

Trịnh Ngụy giống như muốn chứng minh lời nói của mình, đột nhiên trườn động nhanh hơn. Thân dưới Hạ Vũ Vân truyền đến một cảm giác đau xót cùng nóng rực, hần lại lần nữa tiến vào bên trong cậu. Hoàn toàn chôn vùi cả chiều dài sâu trong cơ thể cậu.

Hạ Vũ Vân đến nói cũng không nói được!!

Bởi vì Trịnh Ngụy điên cuồng dùng mãnh mà tiến xuất, khiến cho toàn bộ chiều dài đều nằm trong cơ thể cậu, cùng cậu chặt chẽ tương hợp, thân thể hai người giao quấn triền miên, giữa bọn họ lúc đó không tìm ra một khe hở.

Xem ra cậu lại nói sai rồi, làm người tốt nhất là không nên thành thật.

Đột nhiên, Trịnh Ngụy dừng lại, nhưng mà không có rút ra.

Cậu có chút cảm động nhìn Trịnh Ngụy, bởi vì cuối cùng hần cũng dừng. Bất quá miệng cậu vẫn theo quán tính, lại nhai nhai một chút.

Hai người bọn họ nhìn nhau một hồi, trong đôi mắt thâm thúy của Trịnh Ngụy lại bùng lên một ngọn lửa.

8. Chương 8

Biên tập: Nami-chan

Ánh mắt hần rất nóng bỏng... nóng đến mức dường như có thể phát ra lửa.

Hạ Vũ Vân không hiểu vì sao Trịnh Ngụy lại nhìn mình với ánh mắt ấy. Cậu liếc hần một cái, rồi mới nhìn sang hướng khác, trong miệng vẫn nhai nhai vài cái.

“Cậu đang ăn cái gì?” Bên tai vang lên giọng nói lạnh đến mức gần như đóng băng của Trịnh Ngụy.

Cậu ngẩn người, nhất thời không phản ứng kịp.

“Tôi hỏi, cậu đang ăn cái gì?” Hấn nghiêng răng phun ra từng chữ một.

Hạ Vũ Vân nhúc nhích môi dưới, đột nhiên trong miệng thổi ra một quả bóng, “Kẹo cao su, anh chưa thấy ai ăn sao?” Cậu bĩu môi.

“Kẹo cao su? Tôi đã thấy rất nhiều người ăn.” Hàm răng Trịnh Ngụy nghiêng chặt, lạnh lùng cười với vẻ rất đáng sợ, “Nhưng chưa thấy ai ăn trong lúc đang làm tình.” Lửa giận của hấn nhanh chóng lan rộng ra toàn bộ cơ thể.

“Tôi không có việc gì làm...” Giọng Hạ Vũ Vân càng lúc càng nhỏ.

Quái lạ, sao bỗng dừng giọng cậu nghe cứ như người đang hấp hối vậy ta. Cậu sợ cái gì chứ? Không phải là làm chuyện vi phạm pháp luật, chẳng qua chỉ là ăn một cái kẹo cao su, có gì khác người đâu?

“Không có gì làm?” Trịnh Ngụy hung hăng nheo mắt lại, “Không có việc gì làm thì có thể ăn kẹo cao su? Có muốn ngay bây giờ tôi đi lấy báo cho cậu xem không?” Hấn cảm giác được rõ ràng gân xanh trên trán mình bắt đầu co giật.

“Anh đi lấy đi, tôi cũng có thể xem...”

“Cậu vẫn còn dũng khí nói chuyện à? Đang làm tình cũng có thể ăn kẹo cao su? Vậy còn có chuyện gì cậu không thể làm nữa?” Hấn cố gắng kiềm chế cảm giác muốn giết người của mình, nghiêng răng miễn cưỡng phun ra từng câu.

“Là ai quy định lúc làm tình không thể ăn vặt?” Hạ Vũ Vân nhàn nhạt lên tiếng phản bác, “Đâu chỉ ăn kẹo cao su? Đến bánh bao tôi còn ăn được nữa là.” Rồi mới rất không sợ chết mà quay lại nhìn thẳng vào con người đen láy của Trịnh Ngụy.

“Thật sao?” Trịnh Ngụy nhìn chằm chằm cậu một hồi, sau đó nở một nụ cười lạnh băng. Nghiến chặt răng nhấn mạnh vào huyết nhỏ của cậu, hung mãnh vào ra. Đâm phân thân của mình vào huyết nhỏ của Hạ Vũ Vân thêm vài cái, rồi xuất toàn bộ tinh hoa của mình vào bên trong cậu.

“Nhảm chán đúng không? Lần sau tôi sẽ mua một đồng bánh bao, chờ đến khi làm tình thì cậu ăn cho tôi xem. Coi cậu còn nói là không có việc gì làm nữa không?” Trịnh Ngụy chậm rãi rút ra, thuận tiện ngồi dậy, sắc mặt âm trầm phẳng phất ý cười lạnh như băng.

Thật đáng khen cho một Hạ Vũ Vân!! Thật là có bản lĩnh!!! Có thể bức hấn đến mức này!!!

Đang cương cứng mà phát hiện cậu thanh thoi ăn kẹo cao su, hại hấn xui xẻo vì tức quá không kiềm chế được nên phát tiết sớm. May mà còn có thể khống chế được mà tiết ra, nếu không một đời thanh danh lấy lòng bị mất trong tay cậu.

“Này, anh muốn làm chết tôi? Sao làm mạnh như vậy. Đau quá.” Hạ Vũ Vân cong người lại, xoa xoa dạ dày đang có chút đau nhức.

Lúc cự vật ra vào, ngoại trừ thân dưới đau nhức, còn kèm theo cảm giác đau nhức nơi dạ dày.

“Nếu như có thể làm chết cậu thì tốt rồi. Đỡ đi một kẻ tác oai tác quái!” Hấn mở miệng chế nhạo, rồi mới nở một nụ cười lạnh lẽo, lộ hai hàm răng trắng sáng, “Tai họa của thiên niên kỷ, câu này là cậu nói đúng không? Nói thật chính xác, cậu chính là đại họa ngàn năm có một.” Ánh mắt hấn hoàn toàn rét lạnh.

“Lần sau tôi không ăn nữa là được chứ gì.” Cậu ôm bụng, lăn qua lăn lại trên giường.

“Còn có lần sau?” Trịnh Ngụy nén cơn thịnh nộ, cười nhạt.

“Không có không có... không dám không dám...” Cho dù là người trì độn nhất cũng phát hiện lửa giận của Trịnh Ngụy gần như sắp bộc phát. Cậu phát ra thanh âm yếu ớt, nhằm dập tắt lửa giận của Trịnh Ngụy. Nếu không, chắc chắn cậu sẽ gặp họa.

Kỳ thật cậu cũng không rõ lắm mình đã làm sai cái gì. (Viêm: người chính là loại người chết cũng không hối cải == |||)

“Không dám là tốt nhất. Bằng không...” Trịnh Ngụy hừ lạnh một tiếng, “Cậu nhất định phải chết.” Hắn đứng dậy xuống giường, thuận tay lấy cái khăn, rồi đi vào phòng tắm.

Ánh mắt nhìn theo bóng lưng thon dài của Trịnh Ngụy.

Vốn muốn cười lạnh một cái theo thói quen, nhưng lúc khoe miệng nhếch lên, phần bụng trước cùng chỗ riêng tư lại nổi lên một trận đau nhức.

Thật là cười không nổi.

Gắng gượng cầm lấy khăn giấy đặt ở đầu giường, phun ra miếng kẹo cao su trong miệng. Gói lại, ném đi, hình thành một đường parabol hoàn mỹ.

Sau đó, cậu lại tiếp tục lăn qua lộn lại trên giường.

Thật là muốn chết, toàn thân gần như không có chỗ nào là không đau. Cậu sờ sờ chỗ trái tim, ngoan lắm, không phát bệnh, bằng không thì mệnh cậu coi như xong rồi.

Trên người phảng phất mùi tanh khiến cậu hơi hơi buồn nôn, nhưng cậu đã sức cùng lực tận, thậm chí không ngồi dậy nổi chứ nói gì đến đi, muốn tắm nhưng chẳng còn chút sức lực nào.

Trở mình một cái, cả người dường như bị người ta dùng bao cát đánh cho một trận, vừa đau lại vừa mệt.

Thầm nghĩ, không phải mình cứ đau nhức như vậy rồi chết ngay đơ trên giường luôn chứ!

Trịnh Ngụy từ phòng tắm đi ra, thấy Hạ Vũ Vân vẫn đang nằm trên giường.

Thân thể cậu đang khó chịu nên cứ nhúc nhích, hai bàn tay ôm chặt thắt lưng mình, trông y chang vừa bị hành hạ một cách dã man.

Hắn đến gần mép giường nhìn một chút, sau đó nghiêng người cậu lại, động tác có phần giống trẻ con, nhìn qua giống như đang giận dỗi, nhưng mà rất dễ thương.

Hắn cúi đầu, không kiềm được mà khẽ nở một nụ cười.

“Này? Vũ Vân?” Trong phòng, giọng nói Trịnh Ngụy vốn trầm thấp lại ghé sát bên tai, trở nên phóng đảng vô cùng. Người trước mắt đang rung nhẹ, miệng nói mớ, lưng chuyển động, người lật qua lật lại.

“Ngủ đủ chưa?”

Dường như nghe thấy một thanh âm quen thuộc, nhưng Hạ Vũ Vân đang rất buồn ngủ, chỉ chuyển động mí mắt, vẫn không mở mắt ra.

“Nếu không tỉnh tôi lập tức động thủ cho coi.”

Trịnh Ngụy ngồi lên giường, ôm cậu từ phía sau, nhẹ nhàng vuốt ve những vết xanh đen trên cổ, rồi mới cúi đầu cắn vài cái trước cổ cậu.

Trên cổ truyền đến cảm giác tê tê dại dại, khiến cho cậu đột nhiên tỉnh ngủ, đôi mắt đang lim dim phút chốc mở to.

Nhìn thấy khuôn mặt Trịnh Ngụy không ngừng phóng đại trước mặt, cậu cảm thấy thực sự như bị sét đánh.

Hạ Vũ Vân thiếu chút nữa là nhảy lên, lay hồn! Đừng có tới!

“Buông tay, lần sau được không, hôm nay đến đó, đến đó được rồi.” Cậu buồn bực nói. Sau đó cậu xoay người lại, hai bàn tay dùng lực để ở ***g ngực của hắn, cố gắng tạo ra chút khoảng cách giữa hai người. Lần này cậu nhất định phải tỉnh táo, nói rõ ràng:

“Không làm.”

“Nếu như anh cảm thấy phát tiết chưa đủ—”, Hạ Vũ Vân hít một hơi, chỉ chỉ vào cái điện thoại trong phòng, “Tôi sẽ tốt bụng gọi người đến giúp anh, anh muốn tìm đàn ông hay đàn bà đều được, chắc chắn sẽ khiến anh thoải mái, đừng tìm tôi là được.”

Cậu còn không muốn chỗ ấy của mình bị làm quá độ, bây giờ mà đau hơn là coi như xong.

Đáng thương nhất vẫn là việc đi đại tiện sau đó, mỗi lần đều không thể “ị” ra một cách sảng khoái.

Dùng quá sức lại sợ huyết nhỏ của mình bị đau, nếu không dùng sức nha, lại “ị” không ra. Thật là mâu thuẫn quá.

“Cậu nói ít đi vài câu cũng không ai bảo cậu bị câm.” Trịnh Ngụy tức giận tăng thêm lực đạo nơi cánh tay. Lửa giận vừa mới dập tắt được một chút lại bị vài ba câu nói của cậu làm bùng lên.

Kỳ quái!! Vì sao người khác không cách nào làm hắn nổi giận, trong khi cậu chỉ cần tùy tiện nói vài câu, hắn lập tức muốn phát điên lên? Rốt cuộc là do công lực chọc giận của cậu cao, hay là công phu kiềm chế của hắn quá kém?

“Muốn quấy rầy mời đi chỗ khác... Miệng anh đang ở trên cổ tôi, đừng ngược đãi cái cổ tôi nữa.” Hạ Vũ Văn dường như không hiểu lời Trịnh Ngụy, vẫn nói tiếp.

Cậu vô lực tựa đầu lên vai Trịnh Ngụy, mí mắt hé ra một chút, cảm giác được người ta vuốt ve, thật là thoải mái, thoải mái khiến cậu cảm thấy buồn ngủ. Nếu như lực đạo trên tay hắn buông lỏng một chút, dịu dàng một chút, thì tốt hơn. Sau đó cậu lại uể oải ngáp một cái.

“Tôi nói không thì sao?” Trịnh Ngụy cúi đầu khẽ nói, hơi thở nam tính phả vào bên tai cậu.

Bên tai bị quấy nhiễu khiến Hạ Vũ Văn không vui, nhướn đôi lông mày, đôi mắt đen híp lại. Ý thức đang mê man cũng dần dần thanh tỉnh.

“Kỹ thuật làm tình của anh đã rất tốt rồi, không cần thí nghiệm trên người tôi nữa.” Rất nhanh, ngữ khí của cậu khôi phục vẻ lãnh đạm khách khí thường ngày.

“Cuối cùng cũng tỉnh rồi?” Trịnh Ngụy buông hai cánh tay ra.

“Tôi vẫn chưa ngủ.” Chẳng qua là quá mệt mỏi không muốn cử động thôi. Hạ Vũ Văn miễn cưỡng chống đỡ cơ thể, bước xuống giường.

“Vậy sao?” Hắn hừ cười, “Công lực tạo phản của cậu thực sự là không người nào có thể sánh bằng.”

“Không vui về thì khai trừ tôi đi.” Cố ý cười một cách trào phúng, tương phản với vẻ mặt hình sự của hắn. Cậu lắc lắc đầu, để đại não của mình mau mau hồi phục sự tỉnh táo.

Rồi mới chuyển động, bước về phía phòng tắm.

Có phải tất cả những người có quyền có thể như Trịnh Ngụy đều kỳ quái như vậy không? Cậu tự nhận mình là một tình nhân thất trách. Đáng lẽ với kẻ “người theo vô số” như Trịnh Ngụy, cậu đã sớm bị đá bay rồi. Nguyên nhân rất đơn giản, cậu đã rất nhiều lần xúc phạm đến quyền uy lẫn tự tôn của hắn.

Đương nhiên những xúc phạm này đều là vô tâm, chẳng qua là tự giác phản kích.

Vậy là chỉ vì nguyên nhân nho nhỏ này mà khiến hắn không buông tha ý niệm trong đầu là tiếp tục dây dưa với cậu.

Đúng là kinh khủng.

Có điều cậu không còn hứng thú tiếp tục chơi đùa với hắn nữa rồi, bởi vì nếu cứ tiếp tục như vậy, nhất định sẽ có ngày đùa ra lửa.

Cậu cũng lơ mơ cảm thấy mọi chuyện bắt đầu không nằm trong phạm vi kiểm soát của mình nữa.

Đây là chuyện ngoài ý muốn xảy ra mà cậu không kịp dự liệu.

Chia tay, là tất nhiên.

Nhưng phải lên tiếng thế nào đây?

Một tuần sau.

Cậu bị người ta xem như quái vật mà nhìn suốt một tuần, trình độ kiềm chế sắp đến cực hạn.

Hết người này đến người khác chạy lại nói những loại ngôn ngữ “quấy rối” với cậu.

“Trợ lý Hạ, bạn gái của anh thật là nhiệt tình ha.” Người nào cũng đặc biệt nhấn cao giọng ở hai chữ “nhiệt tình”.

Lại là những bình hoa trong phòng thư ký. Hạ Vũ Văn bắt đầu có chút không kiên nhẫn, neho mắt lại.

E rằng có một ngày cậu sẽ mất hết phong độ của đàn ông thôi, chết tiệt, các cô xem như không đáng một đồng, ba lần bốn lượt chạy đến cười nhạo cậu. Lão hổ không thể phát uy thì cũng chỉ là con mèo bệnh.

“Trợ lý Hạ, không ngờ ngày thường anh dịu dàng lịch sự, thì ra cũng thuộc dạng mãnh liệt.” Bên cạnh, một cái bình hoa khác cũng xen mồm, còn cười rất mập mờ.

Nghe được, Hạ Vũ Văn nghiêng chặt răng.

Còn việc cậu vì sao lại bị chế nhạo, rất đơn giản.

Nguyên nhân chính là chiến tích rất huy hoàng đang chễm chệ trên cổ cậu. Cho dù ai nhìn thấy cũng đều không tự chủ được mà nghĩ đến cái chuyện ấy.

Trên cổ cậu rõ ràng là vết hôn cùng dấu răng, chỉ có một từ để hình dung, xúc mục kinh tâm. (đập vào mắt khiến người khác kinh động, đại ý là gây sốc)

Trình độ vô cùng nghiêm trọng, bởi vì suốt một tuần lễ rồi, nhưng những dấu vết kia vẫn chưa có dấu hiệu biến mất.

Thật khiến người ta hoài nghi, có loại phụ nữ cuồng nhiệt như vậy sao?

“Trợ lý Hạ, các anh có ăn thực phẩm bổ dưỡng nào không vậy? Không bằng nói thẳng ra, mọi người chia sẻ một chút.” Cái bình hoa thứ ba gia nhập vào cuộc nói chuyện.

Hạ Vũ Văn cúi đầu xuống, gân xanh trên trán không ngừng co giật. Hít sâu một hơi, cố gắng nở một nụ cười vô hại. Nhưng mà, hừ, dưới đáy lòng cậu cười lạnh.

Lúc cậu bắt đầu truy quét từng người một trong đám bình hoa đang vây quanh mình, đang muốn mở miệng phản kích, thì phía sau lưng truyền tới một giọng nói mê người quen thuộc.

“Các cô rất nhàn rồi sao?” Ngữ điệu lạnh lùng, chính là điểm đặc biệt của người nào đó, “Muốn tám chuyện riêng thì đi ra ngoài nói cho đủ. Trong này là công ty, không phải là phố xá. Các cô nên biết phải trái.”

Mấy bình hoa rồi rít quay đầu, phát hiện Trịnh Ngụy đang ôm ngực đứng ở sau các cô. Vì hấn đột nhiên xuất hiện mà mọi người bị dọa đến thất kinh, có điểm hoa dung thất sắc.

Về mặt của hấn nhìn như bình thản không chút gợn sóng, nhưng khóe miệng hơi hơi nhếch lên, nhìn qua lạnh lạnh, khiến cho kẻ khác cảm thấy không rét mà run. Loáng một cái, mọi người tản ra hết. Các bình hoa phần nộ trở về vị trí của mình.

Trịnh Ngụy nhú mày, trừng mắt nhìn đám người đang tản đi.

Dời ánh mắt sang Hạ Vũ Văn, hấn có chút suy nghĩ nhìn nhìn dấu vết trên cổ cậu. Vừa rồi hấn ở đằng sau nghe được không ít, cảm thấy hơi lạ khi cậu không lên tiếng, để cho người khác lấy cậu ra làm chủ đề nói chuyện.

Trong ấn tượng của hấn, Hạ Vũ Văn là loại lạnh nhạt hơn so với người bình thường, nhưng không có nghĩa là cậu không có lòng tự ái. Nếu như người khác không động đến cậu, cậu có thể rất lịch sự và chung sống hòa bình, đó cũng là điều bình thường.

Nếu có người dẫm đạp lên đầu cậu, cậu sẽ không rộng rãi độ lượng mà im re mặc người ta nói gì thì nói. Thường ngày nói chuyện với cậu, hấn nhận ra nếu cậu muốn chinh ai đó, nhất định là sẽ hạ thủ không lưu tình. Ý thức phòng vệ cá nhân của cậu đúng là rất cao.

“Phó tổng, có chuyện gì?” Hạ Vũ Văn hỏi với giọng nhàn nhạt.

Trịnh Ngụy nhìn chằm chằm vào cậu với ánh mắt kỳ quái, trái tim không kiểm soát được mà đập nhanh hơn. Hấn thấy đau lòng một chút, nhưng rất nhanh đã khôi phục được dáng vẻ thường ngày.

“Tôi muốn tư liệu về xí nghiệp Yếu Phúc, cậu cầm vào cho tôi.”

Trịnh Ngụy phát hiện bốn phía vẫn có người thỉnh thoảng thì thầm nói chuyện riêng. Hắn nhăn trán, có chút khó chịu. Xem ra bình thường hắn quá mức dung túng bọn họ rồi, đúng là càng lúc càng làm càn.

Không lâu sau, Hạ Vũ Vân cầm tập tài liệu vào phòng làm việc của hắn.

“Phó tổng, đây là tài liệu anh cần. Nếu như không có việc gì khác, tôi ra ngoài trước.”

“Chờ một chút.” Trịnh Ngụy dừng bút, từ ngăn kéo lấy ra một hộp thuốc dạng cao, đi tới trước mặt cậu.

“Có việc gì?” Hạ Vũ Vân quay người lại.

“Cầm về bôi đi.” Giọng nói hàm chứa dịu dàng cùng quan tâm. Trịnh Ngụy lại liếc vết thâm trên cổ cậu, “Bây giờ còn đau không?”

Hạ Vũ Vân nhú nhú mày, rất hiếm khi thấy hắn dịu dàng như vậy, khiến cậu có chút không thích ứng.

“Anh nói sao?” Cậu nhận hộp thuốc, hỏi lại lần nữa.

“Chắc là còn đau đúng không.” Trịnh Ngụy vuốt nhẹ lên “kiệt tác” của mình, ôn tồn hỏi han giống như một người yêu. Hắn híp đôi mắt đen láy say lòng người, trên khuôn mặt anh tuấn tràn ngập vẻ nhu tình. Đáng điệu khiêu gợi đạt đến đẳng cấp này thật sự là có thể lấy đi ba hồn bảy vía của người khác.

“Tạm tạm...” Hạ Vũ Vân giật giật khóe miệng, một giọt mồ hôi lạnh đã lăn trên trán cậu.

Hạ Vũ Vân hít ngậm khí lạnh.

Thì ra ánh mắt cũng có thể dụ dỗ người ta phạm tội, sức quyến rũ của trai đẹp đúng là không thể xem thường. Nếu Trịnh Ngụy thật sự muốn phát huy tối đa quyến rũ của mình, thì quả thật không ai có thể cưỡng lại.

Nếu như để cho các bình hoa ở bên ngoài trông thấy, nhất định là tâm hoa nô phóng cộng thêm túy sinh mộng tử. (túy sinh mộng tử: sống ở trong cuộc say, chết ở trong chiêm bao)

“Đêm nay xí nghiệp Dương thị sẽ mở một buổi tiệc từ thiện, cậu đi với tôi. Tôi sẽ sắp xếp Lục Nghiên làm bạn gái của cậu.” Đường như hết thấy hắn đều nắm giữ trong lòng bàn tay.

Hạ Vũ Vân không tìm được lý do để từ chối, mà cậu cũng không biết nói sao cho tốt. Chỉ có thể gật đầu, ngoại trừ gật đầu thì còn có thể nói cái gì? Tiệc rượu này toàn là người làm tiền nhiều của tụ tập với nhau, cho dù đi cũng chỉ lãng phí thời gian, có điều cũng có thể xem là một cơ hội ăn uống miễn phí.

Cử chỉ của Trịnh Ngụy hôm nay hơi kỳ quái, dường như có điều gì đó muốn nói lại thôi.

Hạ Vũ Vân cũng không hỏi vì sao mà mình nhất định phải đi, bởi cậu có cảm giác trong tiệc rượu tối nay sẽ nhận được đáp án.

Quần áo thơm tho, tóc tai chỉnh tề, xa hoa và rực rỡ.

Người có tiền luôn thích thế này sao?

Đúng là không nên đến, bởi đây vốn chẳng phải là thế giới của cậu.

Hạ Vũ Vân đứng ở một góc vắng vẻ, đôi mắt đen nhướng lên, nhìn lướt qua đám người đang hưng phấn nói chuyện.

Lục Nghiên đến cùng cậu đã sớm có người mời đi khiêu vũ. Cũng đúng, yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu, huống hồ cô ta là một cô gái xinh đẹp, biết nắm lấy thời cơ để tìm một cái danh phận, đây là điều rất bình thường.

Cậu nâng chén lên, khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười chế nhạo.

Tiệc rượu đã diễn ra được một nửa thời gian rồi, nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng của Trịnh Ngụy đâu.

Thật là kỳ quái, gọi cậu đến làm cái gì chứ.

Đột nhiên mọi người bắt đầu xôn xao, Hạ Vũ Vân nhìn thấy chủ nhân của buổi tiệc này, người đứng đầu xí nghiệp Dương thị, đang đứng trên khán đài. Tuy ông ta thuộc hàng đứng tuổi, nhưng phong thái rất sáng suốt, có vẻ là một người quyết đoán.

Cậu lắc lắc chén rượu, trong chén phản chiếu ánh đèn mập mờ.

Không thèm để ý ông ta đang nói gì trên khán đài, cậu nhàn nhạt cười, nhấp một ngụm rượu, chợt phát giác không khí xung quanh mình lại bắt đầu xao động.

Hạ Vũ Vân lười nhác híp đôi mắt đen lại.

Cậu nhìn thấy Trịnh Ngụy không biết sao lại đứng trên khán đài, tay còn cẩn thận đỡ lấy một mỹ nhân điệu dàng dựa sát vào mình.

Cậu chau mày, nhiệt độ thân thể dần dần lạnh hơn.

Trên khán đài, Trịnh Ngụy nói cười với thần thái tự nhiên, không hiểu tại sao lại khiến cậu cảm thấy chói mắt đến thế.

Từ tim truyền tới một chuyển động nhẹ, từng chút từng chút, từ động đây chuyển thành co rút đau đớn.

Cậu bắt đầu nghi ngờ, không rõ rốt cuộc đây là do bệnh tật hay đau lòng.

“Hạ Vũ Vân, không ngờ lại gặp cậu ở đây?” Đột nhiên sau lưng vang lên một giọng nói có chút quen thuộc.

Cậu cố gắng hô hấp.

Quay người lại, không ngờ là Lăng Phi Dương, hần vẫn tuấn dật như vậy.

“Thật khéo.” Cậu cười nói.

“Đúng vậy, sao không thấy bạn gái cậu đâu?”

Hạ Vũ Vân đưa tay chỉ chỉ vào xung quanh đám người, “Chắc là đang ở chỗ nào đó.”

“Cậu biết mục đích của bữa tiệc tối nay không?” Lăng Phi Dương vừa dứt lời, thì truyền tới giọng nói vang vọng của ông Dương.

“Các vị khách quý, tôi muốn tuyên bố một chuyện, con gái tôi Dương Anh sẽ đính hôn với Trịnh Ngụy vào đầu tháng...” Tiếp theo là một tràng pháo tay hưởng ứng.

“Mục đích? Có phải là ám chỉ việc thông báo đính hôn này không?” Hạ Vũ Vân lộ ra nụ cười chế nhạo.

Cậu cùng Lăng Phi Dương đồng thời nhìn lên thân ảnh trên khán đài.

Giữa đôi mắt Trịnh Ngụy là ánh hào quang, không ngờ lại làm tim Hạ Vũ Vân đau đớn co rút không ngừng, khiến cậu không thể thở. Trong ngực có một luồng khí nóng, phút chốc đã lan tràn tới tứ chi bách hài của cậu.

Cậu dè dặt lên trái tim mình, hi vọng có thể giảm bớt đau đớn. Lại liếc nhìn Lăng Phi Dương, phát hiện vẻ mặt hắn hiện lên một tia cô đơn, nhưng rất nhanh liền biến mất.

Cậu nặng nề nhắm hai mắt lại, quan hệ đúng là phức tạp.

Hạ Vũ Vân theo thói quen thò tay vào túi áo lấy thuốc, sờ soạng vài lần, trong túi trống trơn. Vậy là không mang thuốc theo, cậu nhất định phải đi rồi, đứng thêm chút nữa cậu sợ rằng mình không cầm cự được, nếu ngất ở buổi tiệc nhà người ta sẽ không tốt.

“Vũ Vân, không biết cậu đã lún sâu vào chưa? Nếu không, hiện tại dứt ra vẫn còn kịp. Tôi biết cậu là một người rất tiêu sái, giao trái tim cho Trịnh Ngụy sẽ rất đáng tiếc.” Lăng Phi Dương đột nhiên nghiêm túc nói với cậu.

“Cám ơn, đây có tính là góp ý của người đã có kinh nghiệm không?” Cậu gắng gượng nở một nụ cười.

Cho dù Lăng Phi Dương không nói, cậu cũng quyết sẽ không để mình có cơ hội lún sâu vào chuyện này.

Giương mắt nhìn đôi trai tài gái sắc đứng cạnh nhau trên khán đài, Hạ Vũ Vân cảm thấy quan hệ này cũng đã đến lúc kết thúc rồi.

9. Chương 9

Biên tập: Nami-chan

“Anh ta là một người phóng túng, nhất định sẽ khiến cho lòng người tan vỡ.”

“Àm chỉ ai? Trịnh Ngụy?” Hạ Vũ Vân hơi hơi nghiêng đầu nhìn Lăng Phi Dương.

“Không phải sao? Cậu nhìn xem bên kia...” Lăng Phi Dương chỉ chỉ bóng hình cô độc của Trịnh Ngụy ẩn trong đám người ở phía xa, “Nếu đột nhiên nghe tin Trịnh Ngụy kết hôn, những người yêu anh ta sẽ rất đau khổ. Có lẽ Trịnh Ngụy rất coi trọng vị hôn thê này, nghe nói anh ta đã xử lý hết những chuyện phong lưu trước kia, chuẩn bị tu tâm dưỡng tính làm người chồng tốt.”

“Trịnh Ngụy? Có thể sao?” Hạ Vũ Vân nhướn mày, nhếch môi cười mang theo chút chế nhạo. Nếu Trịnh Ngụy thật sự có thể bỏ được thói phong lưu, thì sẽ không nói với cậu rằng cho dù kết hôn cũng muốn duy trì quan hệ. Có lẽ là khi ấy hắn đang tức giận nên thuận miệng nói vậy thôi.

Hạ Vũ Vân không thể dứt khoát phủ nhận nhưng trên gương mặt tái nhợt vẫn trưng ra vẻ không thêm quan tâm. Từ trái tim truyền tới cơn đau đốn lúc mạnh lúc nhẹ, khiến cho cậu buồn bực không nhìn được mà hừ một tiếng. Trái tim lại khó chịu rồi.

Thật... đáng chết! Tự nhiên lại tái phát lúc này...

“Vũ Vân, sắc mặt của cậu rất khó coi. Xảy ra chuyện gì vậy?” Lăng Phi Dương cuối cùng cũng phát hiện vẻ mặt bất thường của cậu.

“Không sao, bệnh cũ tái phát thôi.”

“Bệnh gì? Nhìn có vẻ nghiêm trọng vậy, cần tôi đưa cậu đi bệnh viện không?”

Sắc mặt Hạ Vũ Vân trầm xuống, “Là bệnh tim, tôi quên mang thuốc theo, phiền anh mang tôi về nhà... Tôi tạm thời không lái xe được...”

Ngực nổi lên một cơn đau đốn gần như thấu xương, khiến cậu kể cả nói cũng không được rõ ràng.

“Nguy, anh đang nhìn cái gì vậy?” Dương Anh phát giác tay Trịnh Ngụy đang cầm tay mình có chút run rẩy.

“Không có gì.” Trịnh Ngụy thuận miệng trả lời, nghiêng mình che khuất tầm nhìn của Dương Anh.

Rồi đưa tay vuốt mái tóc hơi rối loạn của cô, ngăn lại sự tò mò, còn ánh mắt vẫn không kiểm soát được mà hướng về Hạ Vũ Vân bên kia.

Hắn chau mày. Tuy cảm thấy không vui khi thấy cậu đứng cạnh Lăng Phi Dương, nhưng điều khiến hắn lo lắng hơn chính là động tác cậu ôm lấy ngực. Chẳng lẽ bệnh tim của cậu lại đang tái phát?

Đáy lòng mơ hồ hiện lên một cổ bất an.

“Hình như anh đang bất an phải không? Có chuyện gì vậy? Em biết bắt anh phải cưới một người sắp chết như em là rất thiệt thòi...”

“Em sẽ không chết.” Trịnh Ngụy chau mày, ngắt lời cô, “Không nên suy nghĩ lung tung, anh không thiệt thòi chút nào. Sau này không được nhắc đến từ chết nữa.”

“Em biết mình thật tùy hứng, thật vui vì anh vẫn luôn bao dung em.” Dương Anh cười nhẹ, “Mặc dù thời gian của em không còn nhiều, nhưng trước khi chết, tên của em đã có thể nằm trong gia phả dòng họ của anh. Với em, vậy là đủ rồi...”

“Đừng nói nữa.” Trịnh Ngụy nhắm mắt lại, “Anh tin bác Dương cũng không hi vọng nghe em nói như vậy đâu.”

Hai người đứng ở phía sau người chủ trì, mặc cho người chủ trì nói đến mức hoa bay đầy trời.

“Để cho em nói, mỗi một ngày đối với em mà nói cũng chẳng còn bao nhiêu, nếu như không nói, em sợ sẽ không có cơ hội.” Cô nhẹ nhàng cầm lấy tay hắn, “Nguy, em... cảm ơn anh, em biết anh vẫn chỉ xem em là em gái, cho dù em với anh kết hôn cũng chỉ là muốn chiều ý em, nhưng mà không sao, bởi vì giờ phút này em cảm thấy hạnh phúc hơn bất cứ ai.”

Nhìn Dương Anh mỉm cười rạng rỡ nhưng vẫn mang theo vẻ u buồn, hắn trầm mặc.

“Từ nhỏ em đã rất thích anh, bây giờ anh làm em hạnh phúc, cho nên em cũng hi vọng anh sẽ hạnh phúc.” Cô ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt lờ mờ hơi nước, “Nếu như em chết... Anh phải vươn tay nắm lấy hạnh phúc của mình, đừng quan tâm đến ánh mắt của người khác, em không muốn sau này ở trên trời gặp lại trong mắt anh vẫn toát lên vẻ cô quạnh... Anh có thể đồng ý với em không?”

Cô biết Trịnh Ngụy đau lòng vì cô, nhưng không phải là yêu, cô hiểu rất rõ.

Đây chẳng qua là sự quan tâm của anh trai đối với em gái mà thôi. Nhưng mà cô xác định mình yêu Trịnh Ngụy, hơn nữa yêu đã nhiều năm. Bởi vì yêu hắn, cho nên hi vọng sau này hắn có thể tìm được hạnh phúc của chính mình.

“Đồng ý với em, được không?” Cô khẩn cầu lần nữa.

Trịnh Ngụy nhìn một chút, người chủ trì đứng bên đang giới thiệu quá trình quen biết của hai người, lại nhìn Dương Đồng với vẻ mặt an ủi đang mỉm cười nhìn bọn họ.

“Anh đồng ý.” Hắn cố gắng trả lời thật rõ ràng, thần sắc ngưng trọng. Cho tới bây giờ hắn chưa từng từ chối yêu cầu gì của Dương Anh, bởi cô giống như là người thân, là em gái của hắn. Hơn nữa cô rất thiện lương khiến người ta không đành lòng từ chối.

“Nguy, cảm ơn anh.” Cô an tâm nở ra một nụ cười rạng rỡ.

Hắn cương cường xoa xoa đầu cô, ánh mắt lần nữa quét qua đám người đang xôn xao dưới khán đài, lòng mày không khỏi cau chặt.

Bởi, chỗ Hạ Vũ Vân vừa mới đứng chột trở nên náo loạn. Quá nhiều người, hơn nữa hắn lại không nhìn thấy cậu, cho nên cũng không xác định được đã xảy ra chuyện gì.

Đột nhiên một nhân viên phục vụ vội vàng chạy lên khán đài, nói thầm vào tai Dương Đồng. Nghe xong mặt Dương Đồng trở nên nghiêm túc, rồi bước lên phân phó cho người chủ trì nói mấy câu.

Chẳng biết tại sao, đáy lòng Trịnh Ngụy chợt nổi lên một trận lạnh lẽo.

“Dưới khán đài hình như xảy ra chuyện gì đó.” Dương Anh cũng nhìn theo ánh mắt hắn.

Trịnh Ngụy không trả lời, hai mắt vẫn cố gắng tìm kiếm bóng dáng của Hạ Vũ Vân trong đám người phía dưới.

“Mọi người bình tĩnh một chút, vừa mới xảy ra một chuyện thật không may... Có một vị tân khách đột nhiên tái phát bệnh tim... Nhưng chúng tôi đã gọi xe cấp cứu...”

Vừa nghe nói, trái tim Trịnh Ngụy đột nhiên thắt chặt. Đáng chết! Hắn thấp giọng nguyên rủa một câu.

Tiếp theo, trong nháy mắt, hắn đã buông tay của Dương Anh ra, muốn xoay người định xuống dưới khán đài...

Dương Đồng dường như sớm đoán được ý đồ của Trịnh Ngụy, khi hắn vừa buông tay Dương Anh ra, ông ta đã giữ lấy vai hắn, ngăn hành động tiếp theo.

“Cháu trai, cậu là người có thân phận có địa vị, nhất cử nhất động của cậu đều là tiêu điểm của mọi người. Ta không quan tâm đến cuộc sống phóng túng của cậu trước kia, chỉ hi vọng sau khi cậu kết hôn với con gái ta sẽ thay đổi. Thời gian của nó không còn nhiều, sức khỏe ngày càng không ổn, lúc nó còn sống, ta không muốn nó chịu bất cứ đả kích gì. Mong rằng cậu đừng làm ra chuyện khiến nó thất vọng. Ta đã nhìn cậu từ nhỏ đến lớn, biết cậu là người thông minh, chuyện gì không nên làm, chính cậu tự suy xét đi.” Dương Đồng thấp giọng cảnh cáo bên tai hắn.

Nói xong, ông ta cười cười vỗ bả vai Trịnh Ngụy. Dương Đồng đi đến bên cạnh người chủ trì, tiếp lấy micro, ổn định đám người náo loạn phía dưới. Đúng là gừng càng già càng cay.

“Ngụy, anh sao vậy?” Dương Anh nhận thấy trán hần đang cau chặt, hiển nhiên, hần đang rất không vui.

“Không có chuyện gì.” Hần xua xua tay.

Nghe thấy tiếng xe cấp cứu từ xa tới gần, sau đó nghe tiếng rời đi từ gần tới xa.

Trịnh Ngụy không tự chủ được, tay nắm chặt thành quyền.

“Bác sĩ, cậu ta có sao không?”

Ý thức mê man đang dần dần trở nên rõ ràng, bên tai truyền tới tiếng nói chuyện lúc gần lúc xa. Cố gắng chuyển động mí mắt, nhưng găng mấy cũng không thể mở đôi mắt đang nặng trĩu. Tiếng nói chuyện xì xào thật khiến người ta chán ghét, cứ mãi ong ong bên tai cậu. Muốn lên tiếng ngăn lại, nhưng lại lực bất tòng tâm, chỉ có thể bất đắc dĩ nghe những thanh âm ồn ào hỗn tạp kia liên tiếp truyền vào tai.

“Xin hỏi, anh có phải là người nhà của bệnh nhân không?”

“Không phải, chúng tôi là bạn.” Giọng nói này quen quen, hình như đã nghe ở đâu đó rồi.

“Bệnh nhân tên gì?”

“Hạ Vũ Vân.”

Ai đang gọi tên của cậu? Đây là đâu? Đã cố hết sức mở mắt ra, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng hé một chút. Mắt vừa mới hé mở, lại bị ánh sáng mãnh liệt chiếu thẳng vào mắt, hại cậu một trận đau đầu, lại muốn ối.

“Địa chỉ liên lạc với người nhà bệnh nhân?”

“Tôi... không rõ lắm, việc này có lẽ phải đợi cậu ấy tỉnh lại.” Giọng nói quen thuộc có chút áp ứng.

“Các cậu có phải là bạn bè không vậy? Cách liên lạc với người nhà bệnh nhân cũng không biết?” Giọng nói này hơi mất kiên nhẫn.

Lại cố gắng một chút, cuối cùng cũng động đậy được mí mắt, ánh sáng chói lòa lập tức đập thẳng vào mắt, khó khăn chớp mắt vài lần, mới thích ứng được với ánh sáng. Phải một lát sau, cậu mới mở hần mắt ra, mơ mơ màng màng nhìn chăm chú trần nhà màu trắng, sau đó thấy một người xa lạ tiến vào trong tầm nhìn của mình. Lại chuyển động con ngươi một chút, vách tường bốn phía đều là màu trắng, còn có mùi thuốc sát trùng xộc vào mũi, ngoại trừ bệnh viện ra, không thể có nơi nào thế này.

“Bác sĩ, bác sĩ mau khám đi, cậu ấy tỉnh rồi.”

Hạ Vũ Vân trừng mắt nhìn, còn đang ngây ngốc một chút. Lại là giọng nói quen thuộc đó, ánh mắt cậu nhìn về phía phát ra tiếng nói, thấy một người đàn ông tuấn mỹ, rất quen mắt. Nhíu nhíu lông mày, là Lăng Phi Dương. Tại sao hần lại ở đây? Đúng rồi, tại tiệc rượu, hình như mình té xỉu... Ký ức như một cuộn phim chậm rãi ùa về.

“Ai đưa... tôi đến bệnh viện?” Bởi vì mới tỉnh nên giọng nói có chút khô khốc, khó nghe đến mức ngay cả cậu cũng thấy không chịu được.

“Là tôi. Báo tin cho người nhà cậu thế nào bây giờ?” Lăng Phi Dương lo lắng hỏi.

“Tốt nhất là nhanh chóng báo tin cho người nhà của cậu ta để xử lý thủ tục nhập viện. Cậu bị bệnh tim bẩm sinh phải không? Có phải một thời gian dài không tái phát bệnh đúng không? Hiện tại lại tiếp tục tái phát, bệnh tình có thể sẽ chuyển biến theo chiều hướng xấu.” Bác sĩ kiểm tra thân thể cậu một lần, khách quan phân tích tình trạng sức khỏe của cậu.

Hạ Vũ Vân buông mắt xuống, không nói gì. Cậu đã quen nghe bác sĩ nói như thế này rồi, từ nhỏ tới lớn, đã nghe không biết bao nhiêu lần. Dù sao cũng chẳng quan tâm, ít nhất còn chưa chết được, đối với cậu mà nói thì cũng chẳng có gì quan trọng.

“Vũ Vân, trông nom cậu một đêm một muốn chết. Giờ tôi phải đi, hôm nào đó sẽ đến thăm cậu. Đúng rồi, điện thoại nhà cậu là bao nhiêu? Cả đêm không về, tôi nghĩ người nhà cậu sẽ rất lo lắng...”

Lời nói của Lăng Phi Dương, từng chữ từng từ tiến vào tai cậu.

[Cả đêm không về, tôi nghĩ người nhà cậu sẽ rất lo lắng...] Ai sẽ lo lắng cho cậu đây? Đã dọn ra sống riêng lâu như vậy, cậu cơ hồ hoài nghi có khi nào cha cũng đã quên luôn đứa con này rồi không. Dưới đáy lòng Hạ Vũ Vân nổi lên một trận cười chế nhạo.

“Vũ Vân? Cậu có sao không? Sao lại không nói gì?” Lăng Phi Dương nhẹ nhàng lay lay cậu.

Chậm rãi ngược mắt lên, nhàn nhạt nói ra mấy con số mà cậu cảm thấy có chút xa lạ, là số điện thoại nhà cậu.

Cậu không để ý đến Lăng Phi Dương cùng bác sĩ rời đi lúc nào.

Lờ mờ nhớ lại một câu nói của bác sĩ, tốt nhất là nên cố gắng khống chế cảm xúc của mình, bệnh của cậu không thích hợp để cảm xúc dao động quá nhiều, nếu không...

Hay nói cách khác, cậu không nên vướng vào chuyện tình cảm. Điều này cậu luôn luôn rõ.

Ái tình là thứ cả đời cậu không thể vướng vào, bởi vì những loại kích thích giống như đang bay trên mây ấy, không phải là thứ trái tim cậu có thể chịu được.

Phòng bệnh đã đóng lại, bên trong là một mảnh yên tĩnh.

Nghe thấy tiếng kim đồng hồ kêu tíc tắc tíc tắc, mí mắt dần dần trĩu xuống, cơn buồn ngủ từng đợt từng đợt ập đến...

Lại chìm vào giấc ngủ...

Trong cơn mê man, cảm giác cha dường như đã đến, ở bên cạnh cậu nói rất nhiều, rằng lần này tái phát bệnh cơ hồ rất nghiêm trọng, có thể ảnh hưởng đến tính mạng và vân vân, rồi còn khẳng định những bác sĩ lang băm kia đã nói khoa trương sự thật, cái gì mà phẫu thuật rồi sẽ không tái phát bệnh nữa chứ. Chính cậu hiểu rõ tình trạng của bản thân, rõ ràng hơn bất cứ ai, muốn chết cũng không phải bây giờ... Hình như cha có nói thêm, đã báo cho mẹ đang ở nước ngoài. Mẹ, một từ thật xa lạ. Cho dù mẹ trở về thì có thể làm gì? Gặp mặt cậu lần cuối sao?

Trong cơn mê man...

Tại bệnh viện, đâu đâu cũng là mùi thuốc khử trùng gay mũi. Chợt Hạ Vũ Vân dường như ngửi thấy mùi thuốc lá hòa lẫn trong đó, và phảng phất mùi hoa mộc hương cùng nhiều loại hương cổ khác là thành phần của nước hoa.

Cái mùi vị nhàn nhạt, chỉ có ở Trịnh Ngụy...

Trong số những người đang ông cậu quen biết, cũng chỉ có hắc dùng nước hoa, là Christian Dior Higher. Trước kia, trong ấn tượng của cậu, đàn ông dùng nước hoa là rất ảo lả và quá chải chuốt, sau này Trịnh Ngụy cho cậu biết, bởi vì hút thuốc nhiều, cho nên cần dùng nước hoa để che giấu mùi thuốc lá nồng nặc trên người.

Thực sự là như vậy sao? Cậu cũng hiểu được nước hoa chẳng qua là để che giấu đủ loại mùi vị hỗn tạp mà quá nhiều người lưu lại trên người Trịnh Ngụy.

Chậm rãi mở mắt ra, trần nhà cùng ga trải giường đều là màu trắng, có thể xác định cậu còn đang ở trong bệnh viện.

Chuyển động mí mắt một chút, không hề ngạc nhiên khi thấy Trịnh Ngụy đang ngồi bên cạnh giường.

Mặc dù hắc ăn mặc quần áo chỉnh tề nhưng thoát nhìn có chút tiêu tụy. Không phải giờ hắc nên chìm đắm trong hạnh phúc vì sắp kết hôn sao? Vậy mà bây giờ lại trông tiêu tụy thế này? Hạ Vũ Vân hơi hơi nghi ngờ, lại nhìn khuôn mặt hắc một lát.

Ánh mắt giao nhau, cậu cảm giác được trong đôi mắt đen thâm trầm của hắn như có điều gì đó muốn nói. Trái tim dường như nóng lên, hẫng đi một nhịp.

Rồi với vẻ mặt vô biểu tình, cậu dời ánh mắt đi. Dem tất cả những tâm tư tình cảm vừa dao động trong lòng, một phát đánh gậy.

“Vũ Vân, tim cậu hiện tại còn đau không?” Trịnh Ngụy dịu dàng vuốt nhẹ hai má cậu.

Sự tiếp xúc của hắn khiến Hạ Vũ Vân không khỏi nhú mào.

“Cậu còn thấy khó chịu sao? Cần tôi đi gọi bác sĩ không?” Trịnh Ngụy khẩn trương nắm lấy tay phải cậu.

“Phó tổng... anh làm ơn đừng có siết chặt tay phải của tôi như vậy. Ngoại trừ khiến tôi cảm thấy đau, còn cản trở sự tuần hoàn của máu cùng thuốc, nếu như anh thực sự muốn nắm, thì nắm tay trái ấy. Cơ mà nhẹ thôi, tôi sợ đau.” Giọng của cậu lãnh lãnh đậm đậm, giống như người dưng.

Nghe nói, Trịnh Ngụy có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn rất nghe lời cầm lấy ghế vòng qua bên trái giường, rồi ngay lập tức nắm lấy tay trái của cậu.

Nhìn động tác của hắn, trong đầu Hạ Vũ Vân chỉ nghĩ đến một câu.

Đồ thần kinh! Cậu chỉ thuận miệng nói bậy mà cũng tin, không biết suy nghĩ cho cẩn thận, không phải là bệnh thần kinh thì là cái gì? Có lẽ người nên nằm viện chính là hắn chứ không phải cậu. Đương nhiên nơi hắn nên nằm chính là bệnh viện tâm thần.

“Như vậy được chưa?”

“Tạm tạm.” Hạ Vũ Vân thuận miệng trả lời một câu, sau đó uể oải trở mình, tìm tư thế nằm thoải mái nhất.

Im lặng một hồi, bên tai vang lên giọng nói trầm thấp: “Cậu vì tôi nên mới tái phát bệnh đúng không?”

Nghe Trịnh Ngụy nói, Hạ Vũ Vân đột nhiên quay người lại, trừng mắt liếc hắn một cái, “Ít tự mãn một chút đi, ai là vì anh?”

“Không phải sao? Nhưng tôi lại vì cậu mà bất an thật lâu, nếu như nguyên nhân cậu tái phát bệnh là vì tôi, cũng rất công bằng mà.” Sắc mặt hắn u ám lại có chút buồn bực, giống như một đứa trẻ đang không nhõo đòi ăn kẹo.

“Anh muốn nói cái gì?” Con ngươi đen láy khó che dấu sự ngạc nhiên ngoài ý muốn.

“Rất kỳ quái, tôi chợt nhận ra cậu đặc biệt dễ dàng khơi dậy cảm xúc của tôi, rốt cuộc là vì sao?” Trịnh Ngụy giống như đang tự bạch, còn có câu hỏi mang chút ngu ngốc khiến cậu cảm thấy buồn cười, nhưng đáy lòng lại không tự chủ được mà chảy qua một dòng nước ấm.

“Nếu muốn hỏi, trở về trường học hỏi thầy giáo ấy.”

“Vũ Vân, sau này phải coi trọng thân thể mình, không được vào bệnh viện lần nữa. Tôi rất ghét mùi vị ở đây.” Trịnh Ngụy trầm tư, một lát sau mới ấp úng phun ra một câu.

“Xin anh, đừng nói với tôi giống như đang dẫn dò di ngôn như vậy, cha tôi sẽ rất uất ức.” Cậu trừng mắt, “Tôi so với anh lại càng chán ghét mùi vị bệnh viện hơn.”

Đây là nói chuyện kiểu gì? Nghe mà toàn bộ lông tơ trên người đều dựng đứng, cậu đang nằm trên giường bệnh, mọi người còn chưa khẩn trương, hắn khẩn trương cái gì? Sau khi xuất viện, không phải lại là một lần thoát khỏi tai họa sao?

“Tôi cảm thấy bây giờ đầu óc cực kỳ hỗn loạn, dường như có rất nhiều chuyện không rõ ràng, cậu có thể cho tôi một chút thời gian không?”

“Cho thời gian làm gì? Anh đang nói về chuyện gì?” Mới không gặp mấy ngày mà hắn còn ăn nói nhảm nhí hơn cả cậu nữa. Nghe một hồi cũng không hiểu nổi hắn đang muốn nói điều gì?

“Ngày kết hôn của tôi đã định vào cuối tháng này.” Hắn trầm giọng nói.

“Muốn tôi chúc mừng anh sao?”

“Tại sao cậu lại không hỏi tôi, vì sao lại đột nhiên kết hôn?”

“Anh muốn nói, tự nhiên sẽ nói.” Hạ Vũ Vân không biết nói gì, trả lời qua loa một câu.

Cậu vốn không thích nghe ngóng chuyện bí mật của người khác. Sự thật, là không có hứng thú với ba cái trò đoán mò tới lui kia. Nếu như người khác muốn cho mình biết bí mật, cho dù mình không hỏi thì cũng sẽ nói cho mình biết. Có thể nói lòng hiếu kỳ của cậu không cao, cũng có thể nói cậu cậu thờ ơ với chuyện của người khác.

“Tại sao đến bây giờ cậu còn có thể đứng đưng như không liên quan đến mình như vậy? Tôi hoài nghi cậu thuộc dạng máu lạnh, không có điều cơ bản nhất của con người là tình cảm.” Giọng nói Trịnh Ngụy u ám hàm chứa một tia uất giận. “Có lúc tôi thật không rõ, vì sao người hơn cậu rất nhiều, mà tôi chỉ quan tâm duy nhất mỗi cậu? Tôi như vậy mà lại để ý một người còn máu lạnh hơn cả mình, đi bày tỏ người ta cũng không tin. Cậu nói, tôi phải làm sao bây giờ? Cậu mau nói cho tôi biết đi!” Thanh âm Trịnh Ngụy đã có chút méo mó, từ trên đầu cậu truyền tới.

Không phải chứ? Cậu có ngễnh ngãng nghe nhầm không vậy? Hạ Vũ Vân không dám cử động, duy trì nguyên bộ dạng ngây ngốc. Giương mắt nhìn gương mặt Trịnh Ngụy lúc trắng lúc xanh, xác định hẳn kích động nhưng không có khóc thành tiếng, mới dám thở nhẹ ra một hơi.

“Cậu trả lời tôi đi, tại sao lại không nói gì!”

“Anh muốn tôi nói cái gì?” Cậu sưng sốt một chút, lập tức lấy lại bình tĩnh, trả lời hần.

“Những người trước kia có dính dáng với tôi, hiện tại tất cả đều đã rời đi. Chỉ mình cậu, tôi còn muốn cùng cậu một chỗ, không muốn buông tay. Bởi vì tôi muốn hiểu rõ một số chuyện.”

“Anh nói vậy là có ý gì?” Cậu tiếp lời.

“Mặc dù tôi sẽ kết hôn, nhưng vẫn hi vọng cậu ở lại bên cạnh tôi.” Trịnh Ngụy đứng lên, đi tới cạnh cửa sổ.

Từng câu từng chữ của Trịnh Ngụy, kiên định tiến vào trong tim Hạ Vũ Vân. Cậu bắt đầu cảm giác được trái tim giá băng của mình đang từng chút, từng chút vỡ ra.

“Xin lỗi, tôi không thể.” Hạ Vũ Vân hít một hơi rồi lạnh nhạt nói, sau đó thông thả nhắm mắt lại. Cậu rất bội phục dũng khí của Trịnh Ngụy, bởi vì ít nhất hẳn có thể thẳng thắn thừa nhận cảm giác chân thật của mình ở trước mặt cậu. Còn cậu thì sao? Ngay cả một cơ hội cũng không muốn cho cả hai, rốt cuộc là sợ bị tổn thương, hay là sợ trầm luân?

“Vì sao?” Trịnh Ngụy nhướn mày, đôi mắt tràn ngập thắc mắc.

“Tôi sẽ không xen vào cuộc hôn nhân của người khác.”

“Tôi sẽ chờ đến khi cậu tỉnh táo hơn.” Giọng hần nhẹ nhàng mềm mại một cách đáng sợ.

“Cha mẹ ly hôn năm tôi 12 tuổi, nguyên nhân là vì có người thứ ba chen vào. Tôi rất khinh thường những kẻ phá hoại hạnh phúc nhà người khác. Anh cảm thấy rằng tôi sẽ làm những chuyện mà mình thấy ghê tởm sao?” Hạ Vũ Vân đậm mặt trần thuật. Cứ mỗi khi nhớ lại chuyện cũ, trong thâm tâm vẫn mất mát đau đớn như ngày nào.

“Tại sao cậu lại cực đoan như vậy?”

“Vậy vì sao anh lại không chịu buông tay?” Hạ Vũ Vân phản bác.

“Rốt cuộc cậu muốn thế nào?” Hần buồn bực hừ một tiếng.

“Quan hệ bình đẳng. Tôi đã nói rồi. Hiện tại đã mất đi sự bình đẳng ấy, tôi thà khôi phục cuộc sống trước đây còn hơn.” Giọng cậu thanh đậm, giống như mùi vị thuốc sát trùng trong bệnh viện, không có vương một tia tạp chất ái muội nào.

“Không cần nói nữa. Cậu mạnh mẽ, cậu tiêu sái. Nếu như cậu không phải ngu ngốc trong tình cảm, thì chính là cao thủ tình trường.” Trịnh Ngụy trừng mắt nhìn cậu, trong mắt không giấu được lửa giận. Sau đó chuyển động, xoay người rời đi.

Hắn tức giận, cũng không ảnh hưởng đến Hạ Vũ Vân. Ngược lại cậu âm thầm suy nghĩ, rốt cuộc cậu thuộc loại người trước hay sau? Nên là loại trước đi, vì loại này chiếm đa số. Nhưng ngay cả Trịnh Ngụy cũng cho cậu thêm một khả năng, vậy có thể tựa hồ cũng có một chút tính cách của loại sau.

Muốn nói cậu ngu ngốc trong tình cảm thì cũng có thể, bởi vì cậu xác thực không hiểu lắm người yêu là như thế nào, hơn nữa cũng e sợ tình yêu. Nhưng Trịnh Ngụy cũng không tốt hơn cậu được bao nhiêu, nói thẳng ra, hẳn không có tư cách gì để mắng chửi cậu. Có lẽ trong mỗi giai đoạn của tình cảm, cậu đều không toàn tâm toàn ý cho nên mỗi lần đều có thể thuận lợi dứt ra, khiến cho người khác thoát nhìn cũng thấy có chút lợi hại, miễn cưỡng cũng xứng với danh hiệu cao thủ tình trường.

Gió nhẹ nhàng lay động rèm trắng bên cửa sổ, bên trong phòng lại khôi phục sự tĩnh lặng vốn có.

Lúc cậu bình tĩnh trở lại, trong phòng ngoại trừ mùi vị của bệnh viện, còn thoang thoảng mùi nước hoa, chứng tỏ hắn từng đến đây.

10. Chương 10

Biên tập: Nami-chan

“Đây là lần thứ mấy Tiểu Vân tái phát bệnh? Điều là do ông làm cha mà vô dụng khiến con trai mình cũng khổ theo. Nếu lúc trước nó theo tôi đi Canada thì đã chẳng xảy ra chuyện rồi.”

“Bà nói vậy là có ý gì, tôi đã tốt bụng báo cho bà về thăm con trai, vậy mà lại gán đủ tội cho tôi. Thật là xấu tính, mười mấy năm qua bà vẫn không thay đổi, vẫn cứ vô lý như xưa. May mà Tiểu Vân không đi với bà, nếu không thì thật có lẽ sẽ trở thành người giống như bà...”

Ầm ỉ quá, Hạ Vũ Vân vẫn còn đang chìm trong giấc mộng, không khiên nhấn giật giật mí mắt, nhưng vẫn không mở mắt.

“Cái gì mà giống với không giống, Tiểu Vân vốn là do tôi sinh ra, giống tôi thì có cái gì là không đúng?”

“Giống như bà liên hồngбет...”

Ra là thanh âm tranh cãi ầm ỉ, càng lúc càng kịch liệt.

Trong hoảng hốt, dường như cậu mơ thấy cảnh tượng cha mẹ thỉnh thoảng lại gây lộn ngày trước. Cảm giác vừa xa xôi lại vừa như rất gần.

Trước kia cậu không rõ, cha mẹ đã có nhiều bất đồng như vậy, tại sao hồi đó muốn kết hôn với nhau, lại vì sao mà muốn sinh ra cậu? Thời gian bọn họ ở chung một chỗ có từng hạnh phúc không? Có phải kết hôn là bởi vì yêu không?

Thật là một vấn đề khiến người ta phải suy nghĩ sâu xa, trước kia nghĩ mãi mà không hiểu, bây giờ cũng vẫn không hiểu.

“Ông là làm cha kiểu gì vậy? Biết rõ thân thể con trai mình không tốt thể mà vẫn cho nó ra ở riêng? Rốt cuộc ông có thể chăm sóc con mình không vậy?”

“Tôi mà không chăm sóc Tiểu Vân? Ít nhất so với bà là người sinh ra nó, người mẹ bỏ con đi theo thằng đàn ông khác còn tốt hơn. Bà xuất ngoại nhiều năm như vậy, đã bao giờ trở về thăm nó chưa? Sau khi bà đi, có biết Tiểu Vân đã làm bao nhiêu ca phẫu thuật không? Tôi không tốt thể nào, cũng còn hơn người vô trách nhiệm như bà nhiều.”

Phải một lát sau, cậu mới mở được mắt ra, mơ mơ màng màng nhìn chăm chú trần nhà.

Những thanh âm tranh cãi vẫn không ngừng ầm ỉ, khiến cho cậu ngay cả giấc ngủ trưa cũng ngủ không ngon.

“Ông giờ lại muốn lật lọng? Tôi chưa từng trở về đây? Trước kia tôi trở về, ông cho tôi gặp Tiểu Vân sao? Cứ mỗi lần tôi về, ông lại đem Tiểu Vân đến nơi khác, căn bản là ngăn cản mẹ con chúng tôi gặp nhau, cho nên phải là tôi hỏi ông có rắp tâm gì mới đúng?”

Ai đang cãi nhau trong phòng bệnh của cậu?... Ý thức của cậu thanh tỉnh vài phần, nhưng vẫn còn chút mơ hồ. Hơi hé mắt, nhìn qua người đang đứng cạnh giường, đầu óc chợt có chút hoảng hốt.

Cha... cùng mẹ? Là đang nằm mộng sao? Đã từ rất lâu rất lâu rồi cậu không còn thấy hai người đứng chung một chỗ. Không phải mẹ đang ở nước ngoài sao? Thế nào lại xuất hiện trong phòng bệnh của cậu?

Tức thì, cậu cảm thấy có một số thứ bắt đầu đổ vỡ...

“Tôi mà có rắp tâm cái quái gì? Nếu có thì lần này đã không báo tin cho bà trở về.” Cha kích động phản bác.

“Nếu không phải bác sĩ nói Tiểu Vân có thể nguy hiểm đến tính mạng, ông sẽ cho tôi biết sao? Nói không chừng, lần này là ông báo cho tôi biết để trở về gặp mặt Tiểu Vân lần cuối.” Mẹ không cam lòng yếu thế mà rống trở lại.

Gặp mặt lần cuối? Cậu sắp chết sao? Làm thế nào mà ngay cả cậu cũng không biết? Cậu trừng mắt nhìn, cha mẹ vẫn đang tranh cãi kịch liệt, không ai phát hiện ra cậu đã tỉnh.

Lạnh lùng giật giật khóe môi, cậu có phải là người thừa không? Đã nhiều năm như vậy, hai người bọn họ ai cũng chẳng thèm quan tâm đến cảm thụ của cậu, vừa mới chạm mặt một cái đã tập trung cãi nhau đến mức đỏ mặt tía tai, chẳng ai nhường ai. Cho dù tranh cãi thắng thì được gì?

Chợt có cảm giác lạnh như băng chảy qua đáy lòng cậu, là đóng băng, trái tim đang dần dần đóng băng.

“Đây là bệnh viện, cho dù con không cần thì những bệnh nhân khác cũng cần nghỉ ngơi. Muốn gây lộn mời đi ra ngoài, đừng quấy nhiễu đến những người khác.” Hạ Vũ Vân lạnh nhạt lên tiếng nhắc nhở sự tồn tại của cậu.

“Tiểu Vân, con tỉnh rồi à, mẹ đã trở về.”

“Tiểu Vân, con có khỏe lên chút nào không, muốn cha gọi bác sĩ đến không?”

Hai người bọn họ đồng thời “thu bình”, đem lực chú ý chuyển đến trên người Hạ Vũ Vân. Cậu nhàn nhạt hừ một tiếng, ít ra bọn họ cũng coi như ăn ý một lần này.

“Tiểu Vân, con còn nhớ mẹ không, có từng nghĩ đến mẹ không?” Bà Hạ kích động nắm lấy tay cậu.

“Có chút ấn tượng.” Thái độ Hạ Vũ Vân vẫn là lãnh lãnh đạm đạm, sau đó rút tay mình về.

“Tiểu Vân, chờ con xuất viện, hãy cùng mẹ đến Canada, sau này mẹ sẽ chăm sóc con.”

“Chuyện nực cười, bà bây giờ mới nhớ tới trách nhiệm của người mẹ, có muộn quá không?” Ông Hạ khinh thường hừ một cái.

“Ai cần ông lo! Tiểu Vân, đi với mẹ. Mẹ sẽ tìm bác sĩ tốt nhất, sẽ chữa trị thật tốt cho con.” Bà Hạ lần nữa nắm tay cậu lên.

“Tiểu Vân, không cần để ý đến bà già này, cha sẽ chăm sóc con.”

Hạ Vũ Vân giương mắt nhìn hai người đang tranh cãi, bọn họ còn xem cậu là đứa trẻ ba tuổi à? Chuyện như thế cũng có thể tranh luận một phen. Sự lạnh lẽo trong sâu thẳm trái tim, đã khuếch tán mạnh hơn, rồi ngưng đọng thành băng giá.

“Con đã 26 tuổi, là người trưởng thành rồi, không còn là con rối của hai người nữa. Con muốn sống cùng ai thì sẽ sống cùng người ấy, nếu không muốn thì sẽ không sống cùng người nào cả, con có chính kiến của con. Muốn như thế nào, chính con sẽ tự quyết định.” Cậu nói với thanh âm lạnh lùng, vẻ mặt cực kỳ không vui.

“Tiểu Vân... Cũng tại ông, hại con trai không vui.”

“Bà già này, tôi thấy bà sai thì có...”

Nói nhao nhao ầm ĩ, bọn họ vừa thấy mặt nhau liền cãi lộn, có thể trả lại không gian yên tĩnh cho cậu được không?

“Đừng ầm ĩ.” Cậu hít sâu, sau đó bày ra một khuôn mặt bình tĩnh, nói: “Hai người đều đúng, tất cả đều là con sai, được chưa? Mời hai người đi ra ngoài, con muốn đi ngủ.”

Cậu muốn được ở một mình trong yên lặng, chuyện phiền muộn đã không chỉ một rồi, không cần phải tăng thêm nữa.

“Tiểu Vân?”

“Đi thôi, con mệt chết đi. Hai người hôm khác lại đến.” Cậu xoay người, lưng đối diện bọn họ, hiển nhiên là muốn đuổi người.

Nằm viện một tuần lễ, những bác sĩ dưới mỹ danh ‘chịu trách nhiệm’ cuối cùng cũng đã cho phép cậu xuất viện, thân thể cậu không có vấn đề gì lớn. Shit, bệnh tình của cậu vốn không có gì đáng ngại, vậy mà còn bắt cậu ở lại bệnh viện để quan sát này nọ, rõ ràng là muốn moi tiền! Khó trách nhiều người muốn đậu Đại Học Y như vậy, quả thật là rất dễ kiếm tiền.

Sau khi xuất viện, Hạ Vũ Vân bị cha tóm về nhà ở tạm. Cha nói cậu thuộc dạng người quá tùy tiện với chuyện cơm áo, chẳng ra sao cả. Nếu như để cậu quay về ở một mình, biết đâu lại tái phát bệnh mà chết, đến khi thì thể thối rửa cũng chẳng ai biết.

Chắc, không ngờ có người cha nguyên rửa con trai mình như vậy.

Mấy ngày này nằm viện, mẹ thật sự từ nước ngoài bay trở về thăm cậu. Nói thật, không ngạc nhiên nhất định là lừa người. Không biết cha dùng cách gì mà có thể lừa bà trở về.

Dù sao người phụ nữ này cũng đã vứt bỏ cậu gần vài chục năm, hơn nữa sau khi xuất ngoại, lại quyết không trở về thăm cậu lấy một lần, kể cả một chút trách nhiệm của một người mẹ cũng không có.

Có thể tưởng tượng được sự vô tình của bà. Trịnh Ngụy thường nói cậu máu lạnh, có lẽ là do di truyền.

Mẹ nói với cậu rất nhiều chuyện. Cuộc sống của bà ở ngoại quốc coi như là không tệ, đáng tiếc là không có con. Bởi vì nghe nói cậu bệnh cũ tái phát, xử lý không tốt có thể để lại hậu quả rất nghiêm trọng, cho nên mới vội vàng trở về nước.

Hạ Vũ Vân khê nguyên rửa, nhất định là cha học theo những bác sĩ lang băm kia khoa trương sự thật.

Kỳ thật mẹ cậu nói vòng vo nhiều như vậy, là hi vọng cậu có thể cùng bà đi Canada chữa bệnh, thuận tiện để cho bà bồi thường việc đã vứt bỏ cậu gần hai chục năm.

Một giọt máu đào hơn ao nước lã, cho dù mẹ có vô tình thế nào thì cũng là mẹ của cậu. Dù sao Hạ Vũ Vân cũng đã hai mươi mấy tuổi, chẳng lẽ còn giận dỗi như một đứa trẻ.

Còn việc có đi Canada cùng bà hay không, vẫn còn đang cân nhắc.

.

.

Ánh sáng mặt trời rực rỡ ngày đông, xuyên thấu qua từng tầng mây, nghiêng nghiêng chiếu vào bên trong phòng ngủ.

Hạ Vũ Vân duỗi lưng một cái, đi ra khỏi phòng, có chút ngoài ý muốn khi thấy em gái đang học ở viện nghiên cứu cũng có ở nhà.

Đương nhiên, cậu nghĩ nhà họ Hạ hoàn toàn không có gen ưu tú để có thể sinh ra một người giỏi giang như thế.

Nó là con gái của mẹ kế cùng chồng trước, không có bất cứ quan hệ máu mủ nào với cậu, chẳng qua là anh em trên danh nghĩa. Hai người bọn họ giao tình không sâu, chắc là do cậu nhiều năm không ở nhà.

Có điều, nguyên tắc của cậu là không bao giờ trở thành kẻ thù của mọi người. Chạm mặt cũng sẽ chào hỏi, nói chuyện xã giao vài câu.

Cho nên cũng sẽ không xuất hiện những cảnh tượng trong phim như là trợn mắt khinh khỉnh lườm nhau.

“Em gái dậy sớm quá, hôm nay không lên lớp à?” Hạ Vũ Vân xoa xoa đầu cô, sau đó đi về phía phòng tắm.

“Anh hai, chào buổi sáng.” Cô uống một ngụm sữa, rồi nói tiếp, “Buổi sáng không có tiết nhưng em sẽ đi thư viện tìm tài liệu. Trong bếp đã có sẵn bữa sáng, anh cứ từ từ mà ăn.”

“Ừ.”

Lúc cậu đánh răng rửa mặt xong từ phòng tắm đi ra, trong nhà đã không một bóng người.

Suy nghĩ một chút, dường như cũng đã nghỉ khá lâu rồi mà vẫn chưa đến công ty làm thủ tục nghỉ phép. Ăn xong bữa sáng nên đến công ty một chuyến, dù sao nhàn rồi vẫn là nhàn rồi.

Cậu vốn không có thói quen trò chuyện cùng người khác, cho dù là người quen biết cũng gật đầu coi như xong.

Vì vậy làm xong thủ tục liền vội vã rời khỏi công ty. Dù sao tập đoàn Hằng Thái cũng là của Trịnh Ngụy, lần trước sau khi tan rã trong không vui ở bệnh viện, Trịnh Ngụy cũng không liên lạc với cậu. Bị động luôn là tập tính của cậu, cho nên cũng chưa từng chủ động tìm hân. Ra khỏi công ty, ánh mắt đột nhiên rơi vào ngân hàng ở phía đối diện, linh quang lé lên, vội vàng chạy lại.

Rời khỏi ngân hàng, Hạ Vũ Vân không kiếm được mà huyết sáo vài câu.

Cậu phải thừa nhận Trịnh Ngụy đúng là một kim chủ rất hào phóng, tài khoản của cậu đột nhiên tăng thêm hai hàng đơn vị. Ở trong nhà hân là nên lập một cái bia, sớm tối ba que hương, mỗi ngày cung phụng hân.

Chính mình lên cơn thần kinh được rồi, nếu để Trịnh Ngụy biết cậu có ý định mỗi ngày dâng hương cho hân, không cầm dao chặt cậu thì đúng là có quỷ.

“Cầu xin cô đừng kết hôn với Trịnh Ngụy...”

Hai chữ Trịnh Ngụy, khiến cho Hạ Vũ Vân dừng lại bước chân. Cậu nhìn trái nhìn phải nhìn xung quanh một chút, phát hiện trong còn hẻm nhỏ gần ngân hàng, truyền đến tiếng kêu khóc của con gái.

Cậu cất bước, đến gần nơi phát ra âm thanh.

“Cô đã là thiên kim tiểu thư rồi, muốn cái gì có cái ấy? Vì sao còn muốn kết hôn với anh ấy...” Cô gái khóc rống lộ ra tâm tư tận đáy lòng.

Hạ Vũ Vân nhìn thấy trong hẻm nhỏ có hai cô gái.

Người đang đứng xoay lưng với cậu đang khóc đến co giật, đối mặt với cậu là một cô khác dáng vẻ dịu dàng yếu đuối, dường như vì sợ hãi mà đang run rẩy. Nhìn cô này có chút quen mắt, hình như đã gặp qua ở nơi nào rồi.

Mím mím môi, chẳng lẽ chân tướng của cậu đúng là cái dạng mà Trịnh Ngụy nói, chuyên đi nghe lén? Nghĩ nghĩ, không phải là chuyện liên quan đến mình, vẫn là không cần để ý. Lập tức nhấc chân, chuẩn bị rời khỏi.

“Cứu mạng!” Một thanh âm kêu gào the thé, khiến cho cậu dừng chân lại. Chợt quay đầu lại, cô nàng vốn đang khóc dường như đột nhiên phát đại, xông lên đánh tới tấp lên người cô gái có vẻ nhu nhược kia.

“Tao phải giết mày, sau khi mày chết, Trịnh Ngụy sẽ thuộc về tao.” Cô ả điên cuồng tát mạnh lên mặt cô gái nhu nhược.

“A, đừng”, cô gái nhu nhược thét lên một tiếng chói tai, mắt trọng tâm liền ngã ngay xuống đất.

Thấy cô kia ngã nhào mà cô ả điên cuồng kia vẫn dừng tay, một tay vẫn đánh tới tấp, tựa hồ đang phát tiết những oán khí tích tụ lâu ngày trên người.

Làm cái gì đây? Cậu thề sau này sẽ không nhiều chuyện mà lo việc thiên hạ nữa.

Rồi nhanh chóng chạy tới, ngăn lại động tác của cô ả điên cuồng kia.

Hạ Vũ Vân một tay đẩy lùi cô ả điên cuồng, kéo dài khoảng cách giữa bọn họ. Lực đạo của đàn ông thế nào cũng lớn hơn nhiều so với phụ nữ.

“Có bệnh thì nên đến viện tâm thần mà khám, đừng nổi điên ngoài đường.” Cậu hí hóp mắt, hừ hừ nói.

“Cô ta dựa vào cái gì mà có thể độc chiếm Trịnh Ngụy, cô ta yêu anh ấy được bao nhiêu? Nếu như không rõ ràng lắm thì đừng ràng buộc anh ấy.” Cô ả chặt vật thật lùi vài bước, sau đó khàn khàn nói, nước mắt không ngừng tuôn ra.

Hạ Vũ Vân nhìn cô gái đang trốn sau lưng mình một chút, tay cô đang run rẩy nhưng vẫn gắt gao nắm chặt áo cậu, dường như đã bị kinh hách rất lớn. May là cậu kịp thời kéo hai người ra, cho nên cũng chỉ bị trầy da.

“Ràng buộc hắn? Cô làm sao mà biết cô ấy yêu Trịnh Ngụy hay không?” Trong mắt Hạ Vũ Vân mang theo chút giễu cợt, “Trái lại chính bản thân Trịnh Ngụy tự có chân có tay, lúc hắn muốn đi, cô ấy sẽ không có khả năng giữ hắn lại được.” Cậu chỉ chỉ cô gái phía sau.

“Vì sao mọi người đều bênh cô ta?” Ánh mắt cô ả điên cuồng ngoan độc xuyên qua cậu, nhìn chòng chọc cô gái sau lưng cậu mà quát.

“Cô quá kích động rồi, cho dù hôm nay cô giết cô ấy, Trịnh Ngụy vẫn sẽ không thêm liếc cô một cái. Bởi vì trái tim của hắn căn bản không đặt ở trên người cô, làm người tốt nhất là học cách phân biệt trắng đen thị phi.” Hạ Vũ Vân lạnh lùng nói.

“Anh nói vậy, nói vậy. Trịnh Ngụy yêu tôi. A ”, cô ả điên cuồng kia đột nhiên ôm đầu la hét, rồi chạy ra khỏi con hẻm nhỏ.

Hạ Vũ Vân khinh thường liếc mắt một cái bóng lưng của cô ả đang chạy đi.

Trịnh Ngụy sẽ yêu cô? Người điên quả thật là người điên, Trịnh Ngụy đại khái là ngay cả bản thân mình yêu ai cũng cảm thấy mơ hồ.

“Cám....cám ơn...” Cậu quay đầu, phát hiện cô gái phía sau đang kéo kéo áo cậu, sợ hãi nhìn cậu muốn nói cám ơn.

“Không cần khách khí, không có chuyện gì nữa thì tôi đi trước.”

“Cô gái kia...thật sự bị...điên?” Thanh âm hư nhược của cô vẫn tràn ngập vẻ kinh hoàng.

“Chắc là vậy, 80% là thần kinh có vấn đề.” Hạ Vũ Vân cười nói.

“Chuyện vừa rồi...thực sự rất cảm ơn anh. Tôi ta là Dương Anh, tiên sinh, xin hỏi anh tên gì?”

Dương Anh? Cái tên này có chút quen thuộc, đã nghe qua ở nơi nào? Cậu nhú chặt mày.

“Vị hôn phu của tôi làm ở tập đoàn Hằng Thái phía đối diện, bọn tôi hẹn buổi trưa cùng đi ăn cơm. Không bằng tiên sinh hãy cùng đến, tôi muốn báo đáp anh vừa rồi giúp tôi giải vây.”

“Tâm đã nhận. Tôi còn có việc phải làm, phải đi ngay cho kịp.”

Nghe nói, Hạ Vũ Vân không khỏi thở mạnh vài hơi.

Thì ra cô gái này là vị hôn thê của Trịnh Ngụy, khó trách cảm thấy có chút quen mắt.

Cậu khó có ngày đi làm việc thiện thế nhưng lại cứu phải người không nên cứu.

“Vậy anh tên là gì? Chúng ta còn có dịp gặp lại không?” Cô gái có điểm sốt ruột, dường như không thể không báo đáp cậu.

“Tôi họ Hạ. Cô đã có hẹn thì nên đi nhanh đi. Nếu không sẽ khiến người ta lo lắng.” Cậu đưa cô gái ra khỏi con hẻm nhỏ.

Hạ Vũ Vân đứng ở đầu hẻm, nhìn cô băng qua đường. Trịnh Ngụy đã sớm đứng ở trước tòa nhà của tập đoàn Hằng Thái chờ cô.

Cậu nhắm mắt lại, cực lực đè nén trái tim nằm bên ngực trái không biết vì sao lại nổi lên một cơn đau nhỏ. Điều thuận hô hấp một chút, lập tức xoay người rời đi.

Cậu không phát hiện Trịnh Ngụy sắc mặt vẫn âm trầm, tập trung nhìn về phía cậu ở hướng này.

Ở chỗ cha ăn chơi nhàn hạ gần nửa tháng.

Cuộc sống hạnh phúc làm người ta lưu luyến quên đường về, nhìn lại lịch, kỳ nghỉ của cậu còn có hai ngày thì kết thúc. Sau khi tạm biệt cha, cậu liền vội vàng thu dọn đồ đạc rồi trở lại nhà trọ của mình, chuẩn bị tốt để trở lại làm việc.

“A, sao mà mới nửa tháng không về khóa đã gỉ sét thế này.” Cậu khê nguyên rửa.

Hạ Vũ Vân gắng sức mở, nhưng mà mở thế nào cũng không được. Dừng lại động tác, suy nghĩ một chút nên quay về chỗ cha tiếp tục ăn chùa, hay là tìm thợ mở khóa ở nhà tự lực cánh sinh.

Đang trầm tư, đột nhiên có một người phía sau nhẹ nhàng giữ lấy vai cậu, cậu xoay đầu nghi ngờ.

Còn chưa thấy rõ người, đã bị đối phương ôm vào lòng, lúc cậu vẫn còn đang mờ mịt, một đôi môi đã kề sát lên môi cậu, vừa ấm áp vừa gần gũi. Đang lúc vùng vẫy, một mùi hương nhàn nhạt của hoa oải hương phả lên mặt cậu.

Cái mùi vị này... không cần nhìn thấy người, cậu cũng biết là Trịnh Ngụy.

Lưỡi hần linh hoạt không ngừng mút lấy cậu, hại cậu xui xẻo thiếu chút nữa thì chịu không nổi, chỉ có thể cuống quýt đáp trả. Cứ mỗi lần hơi có chút lùi về liền lập tức bị hần hôn cuồng nhiệt hơn, khiến cậu không thể rời ra.

“Mấy ngày này cậu đi đâu? Không gọi điện thoại cho tôi coi như xong, ngay cả di động cũng tắt. Đáng giận chính là ngay cả nhà cũng không về, xuất viện cũng không báo cho tôi một tiếng, có phải là cậu cố ý trốn tránh tôi hay không?” Sau nhẹ nhàng, chính là những câu hỏi đáng sợ.

Một điều, hai điều, ba điều... Cậu có nhiều tội danh như thế sao?

Còn tưởng rằng Trịnh Ngụy muốn rời khỏi cậu cho nên mới không tìm cậu, thì ra không phải là không tìm, mà là tìm không được. Thiếu chút nữa thì quên, cậu gần đây đều ở chỗ cha. Hạ Vũ Vân giương mắt nhìn, phát hiện trong mắt hần đang kích động như phát ra lửa, sắc mặt đại khái là so với Bao Thanh Thiên còn muốn đen hơn.

“Tôi không có. Mấy ngày nay nghỉ ngơi dưỡng bệnh ở nhà cha.” Thấy hần lửa giận ngút trời như vậy, cũng nhin không được muốn tự mình bào chữa tội danh.

“Cậu thật là thoải mái, đi luôn mười mấy ngày, chút xíu tin tức cũng không có. Cậu muốn cứ thế mà rời bỏ tôi à?” Lửa giận của Trịnh Ngụy giảm đi một chút, nhưng vẫn hiểu được rằng cậu cố ý trốn tránh hần.

“Anh sắp phải kết hôn, gặp hay không gặp thì cũng là như vậy. Ngày đó anh ở bệnh viện nói với tôi nhiều như thế, không phải là muốn nói chia tay với tôi sao?” Hạ Vũ Vân nhẹ nhàng thở dài.

“Tôi đã nói qua hai chữ chia tay sao?” Hần nghiêng rằng, dáng vẻ giống như hận không thể cầm một cái búa mà gõ lên đầu cậu.

“Không có.” Hạ Vũ Vân nhú mày suy nghĩ một chút.

“Cậu có nói chia tay sao?”

“Cũng không có.”

“Đó chính là vẫn chưa chia tay. Nghe rõ ràng là không có.” Hần lạnh lùng mỉm cười, cảm xúc duy nhất lộ ra chính là trên trán gân xanh nổi lên.

“Được, được, được...” Cậu không muốn tranh luận tiếp với hần, “Chúng ta không nên đứng mãi ngoài cửa, được không?”

“Chìa khóa đâu?” Ngữ khí của Trịnh Ngụy vẫn rất không tốt.

Cậu mày mò nửa ngày cũng không mở được cửa, Trịnh Ngụy chỉ mất hai ba giây liền được.

Thật là kỳ quái, thế nào cậu lại mở không được?

Sau khi tiến vào phòng, vừa mới ngồi xuống, Trịnh Ngụy đã nghiêng người tìm đôi môi cậu, vẫn cứ khiêu khích chờ cậu khuất phục, sau khi giành chiến thắng là một nụ hôn nhiệt liệt. Là loại khiến cho người ta quên hô hấp.

.

.

Lúc thần trí quay về, hai người đã trần truồng nằm ở trên giường.

Sau những chuyện như thế, biết là nên cự tuyệt hẳn cầu hoan, vậy mà cậu lại còn theo hẫn trầm mê. Xem ra không chỉ hẫn có vấn đề chưa rõ, hóa ra cậu cũng có.

Sáng sớm ánh nắng mặt trời chiếu vào phòng. Mắt liếc chiếc đồng hồ treo trên tường, hơn 6 giờ.

Nhíu nhíu mày, nhìn Trịnh Ngụy còn đang ngủ yên. Đây là lần đầu tiên hai người bọn họ ngủ cùng giường thẳng đến hừng đông, nhưng có chút buồn cười, không ngờ lại là ở nhà cậu.

Là lần đầu tiên, cũng nên là lần cuối cùng. Sau khi xảy ra chuyện này, cậu đột nhiên có một dự định.

Rồi mới trở mình xuống giường, đi rửa một thân toàn mùi dịch thể.

Lúc cậu ra khỏi phòng tắm, Trịnh Ngụy đã ngồi ngay ngắn trên giường. Lồng ngực mạnh mẽ săn chắc, mị lực đầy nam tính rất sung mãn. Cái chăn đơn màu sáng phủ lên hạ thân của hẫn, lộ ra hai đùi thon dài mạnh mẽ, hòa cùng nắng sớm chiếu rọi sau lưng hẫn, tạo thành một phong cảnh thật quyến rũ.

Hạ Vũ Vân nhìn trên dưới trái phải của mình một chút.

Trời cao tạo người thật không công bằng, cùng là đàn ông, cậu so với hẫn thật là kém xa như thế.

“Chào buổi sáng.” Cậu tiến lên chào hỏi.

“Chào.” Trịnh Ngụy mỉm cười nhìn cậu, nhưng đôi mắt đen thoát nhìn lại sung mãn tà mị.

“Muốn tắm không?” Cậu cầm lấy một bộ quần áo ném cho hẫn.

“Có phải cùng nhau tắm không? Ừm?” Trịnh Ngụy tiếp lấy quần áo, tùy tiện mặc quần dài, đi tới bên cạnh vòng tay ôm lấy cậu. Thanh âm khàn khàn kêu gọi thực sự là rất dễ khiến người ta phạm tội.

“Ngại quá, tôi tắm xong rồi. Anh cứ từ từ mà tắm.”

Hơi thở trí mạng sung mãn mê người cách cậu không tới nửa ngón tay, không bị phân tâm mới lạ. Cậu đẩy hẫn ra, nói chuyện có nhất thiết phải dựa sát như thế không?

“Cậu vẫn có kiểu nói chuyện phá hoại phong cảnh như thế.” Trịnh Ngụy lập tức cảm thấy mất hứng, tay rời khỏi cậu bước vào phòng tắm.

Lúc Trịnh Ngụy tắm xong ra đến phòng khách, Hạ Vũ Vân đã ngồi ở trên ghế sofa đọc báo buổi sáng.

“Muốn ăn bữa sáng không?”

“Tôi không đói.” Hạ Vũ Vân nhìn đồng hồ một chút, “Anh không cần đi làm sao?”

“Cho dù tôi không đến cũng không có ai dám nói gì.” Trịnh Ngụy ngồi xuống bên cạnh cậu.

“Vậy sao? Tôi nghĩ cha của anh có có thể mắng anh chứ?” Cậu nhếch miệng cười nói.

“Ông già nhà tôi đã đem toàn bộ quyền lợi của công ty giao cho tôi rồi, cho nên cũng sẽ không quản.”

“Tổng tài là lớn nhất.” Cậu dương mày, “Anh không cần ở bên vị hôn thê của anh à? Hôn lễ sắp cử hành, anh không có chuyện gì phải xử lý sao? Còn ở chỗ tôi làm gì?”

“Có thể đừng nhắc đến chuyện kết hôn của tôi không?”

“Nếu là sự thật, vì sao lại không thể nói?” Cậu lật lật tờ báo.

Trịnh Ngụy trầm mặc một lúc lâu, cúi đầu nói: “Nếu như tôi hủy bỏ hôn lễ thì sao?”

“Anh không bị sốt đấy chứ? Không giống những lời anh sẽ nói?” Cậu nghiêm chỉnh ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt hẹp thâm thúy mê người, tim đột nhiên đập mạnh, “Trước khi làm việc gì cũng phải nghĩ đến hậu quả, nếu như anh thực sự hủy bỏ hôn lễ, sẽ ảnh hưởng đến rất nhiều người. Cô dâu là một cô gái rất thiện lương, anh đã làm tổn thương trái tim rất nhiều người, đừng tăng thêm nữa.”

“Tôi không muốn quản những người khác sẽ ra sao.” Trịnh Ngụy đưa tay vuốt nhẹ mặt cậu, “Mấy ngày nay, tôi từng nghĩ sẽ bỏ cuộc, nhưng mà thế nào cũng không thể buông tay. Có một thứ nếu bỏ ra càng nhiều, lại càng không thể thu hồi. Rốt cuộc cậu có hiểu hay không?”

“Có một thứ? Là chỉ yêu sao?”

Hạ Vũ Vân ngây ngốc, cũng không biết nên trả lời hần như thế nào... Lời nói của hần khiến trái tim cậu đau nhói.

“Tôi không hiểu tại sao mình lại mâu thuẫn hỗn loạn như vậy.” Trịnh Ngụy vò vò đầu.

Hạ Vũ Vân im lặng nhìn hần.

Rất muốn lên tiếng cho hần biết, không chỉ có anh mâu thuẫn, còn có tôi...

.

.

Sau khi tiễn Trịnh Ngụy, lại chào đón người thứ hai, là mẹ.

Mẹ cậu tiến vào phòng, không nói những chuyện thừa thãi, lập tức đi vào vấn đề chính.

Cậu chợt phát hiện, thì ra mình rất giống mẹ ở một điểm là rất thẳng thắn, không thích buôn chuyện nhàn rỗi thường ngày, nói chuyện sẽ không nói vòng vo.

Cũng đúng, dù sao cậu là do bà sinh ra mà.

“Tiểu Vân, con cân nhắc kỹ chưa? Mẹ dự định thứ sáu tuần tới sẽ đi.”

Hạ Vũ Vân ngây người, lập tức phản ứng lại, “Thứ sáu tuần sau là ngày mấy?”

“Ngày 26, có vấn đề gì không?”

Ngày 26 không phải là ngày Trịnh Ngụy kết hôn sao, không ngờ có chuyện trùng hợp như vậy.

“Không có không có.” Cậu trầm ngâm một chút, “Mẹ, phiền mẹ giúp con đặt vé máy bay.”

“Con quyết định cùng mẹ sang Canada chữa bệnh?” Gương mặt bà Hạ lộ vẻ vui mừng, trong lòng vui vẻ không nói nên lời.

“Vâng.” Cậu gật gật đầu.

“Vậy không lâu nữa mẹ sẽ quay lại, bây giờ phải đi làm thủ tục. Vài ngày này con phải chú ý đến thân thể.” Bà Hạ dặn dò xong liền vội vã ra khỏi phòng.

Cậu mỉm cười nhìn mẹ rời đi.

Chuyện của cậu và Trịnh Ngụy đã đến lúc kết thúc rồi. Nếu cứ tiếp tục dấn thân vào cũng không phải là cách hay. Cái đó gọi là chặt không đứt, gỡ càng rối.

Có lẽ lúc mới bắt đầu, cậu không nên chấp nhận tham gia trò chơi này.

Trịnh Ngụy nói, cậu vô tình, có thể là thế.

Sau khi rời đi, có lẽ có thể trả lại cho chính mình không gian để bình tĩnh, kể cả hần.

“Được, con biết rồi, những thứ khác con sẽ tự mình chuẩn bị.”

Sau khi Hạ Vũ Vân nghe điện thoại, cảm giác dường như tất cả gánh nặng đều buông xuống. Mẹ gọi điện báo cho cậu biết đã làm xong visa xuất ngoại, vé máy bay cũng đặt rồi, bảo cậu chuẩn bị thu dọn hành lý một chút.

Vài ngày này, Trịnh Ngụy cũng có đến tìm cậu, nhưng cậu không có ý định cho hắn biết việc mình sắp xuất ngoại.

Cậu đã trở lại công ty được mấy ngày, nhưng mà Trịnh Ngụy còn bận bịu chuẩn bị cho việc kết hôn sắp tới, cho nên không phải lúc nào cũng có mặt ở công ty.

Nhìn đơn từ chức đặt ở trong ngăn kéo, rốt cuộc thì lúc nào đưa cho hắn mới tốt đây? Nên tự tay đưa cho hắn, hay là nhờ người khác chuyển? Không biết nói chia tay với hắn thế nào cho tốt, sợ hắn bị dả kích, cũng sợ hắn sẽ không buông tay, nhưng đáng sợ hơn chính là, chính cậu không thể nói nên lời.

Cho nên tốt nhất là cái gì cũng không nói, như vậy, chỉ cần đi một thời gian thì sẽ quên ngay.

Cậu còn nhớ mình từng xem qua một bài triết học nói về vấn đề chia tay của người hiện đại.

Phần lớn mọi người đều chọn cách nói chia tay với đối phương qua điện thoại, nguyên nhân là vì không có cách nào đối mặt với người ta. Kỳ thật là dùng điện thoại nói vài câu là có thể xong hết mọi chuyện, nhưng nếu như vậy, anh đem đối phương xem là loại người gì? Dù sao trực tiếp nói chia tay, là một loại trách nhiệm, cũng chính là đạo đức.

Cũng có thể nhờ bạn bè nói lời chia tay, nhưng như vậy lại càng không thể chấp nhận được. Nếu như thế thì vì sao ngày đó không nhờ bạn bè nói chuyện yêu đương luôn cho rồi?

Nhưng mà, mấy năm gần đây, có rất nhiều người là đột nhiên biến mất.

Không nhắn nhủ, không giải thích, cũng không thềm chào hỏi một câu, sau đó đột nhiên biến mất, đáng sợ cỡ nào?

Người hiện đại ngay cả đạo đức chia tay cũng không có, là tiêu sái hay là do mềm yếu?

Hạ Vũ Vân cười khổ, cậu vậy mà lại chọn phương pháp chia tay tồi tệ nhất. Rốt cuộc là do mình tiêu sái, hay là quá yếu mềm?

Đóng ngăn kéo lại, không muốn suy nghĩ thêm nữa, bởi vì chính cậu cũng không rõ ràng lắm.

“Đây không phải là Hạ tiên sinh sao? Thì ra anh là viên chức ở đây.” Bên tai đột nhiên vang lên một giọng nói mềm mại vui vẻ của con gái.

Hạ Vũ Vân ngẩng đầu, phát hiện Dương Anh đang đứng bên cạnh cậu, vẻ mặt của cô thật hưng phấn, giống như ở nơi đất khách quê người gặp lại cố tri vậy.

“Xin chào.” Cậu lễ phép gật đầu.

“Thật là không ngờ anh cũng làm việc ở Hằng Thái. Lần đó anh có việc phải đi trước, cũng chưa gặp dịp tốt nào có thể cảm ơn anh. Lần này tôi nhất định phải đáp tạ anh.”

“Không cần khách khí. Lần nọ chỉ là chuyện nhỏ không đáng nhắc tới.” Kỳ thật là do cậu nhàn rồi nên nhiều chuyện, nếu biết trước sẽ có dây dưa với cô thì có lẽ cậu sẽ mặc kệ.

“Vậy anh biết Trịnh Ngụy không?”

“Cô nói đến phó tổng? Trong công ty làm gì có ai không biết anh ta.” Hạ Vũ Vân cười nói. Hắn với cậu không chỉ là biết, mà còn có quan hệ không đơn giản. Tình nhân với phu nhân của tổng tài nói chuyện với nhau, thật là nực cười. Đáy mắt cậu nhàn nhạt hàm chứa một nụ cười giễu cợt.

“Thật tốt quá, tôi còn tính giới thiệu hai người với nhau.” Dương Anh dịu dàng mỉm cười.

“Tôi thấy không cần. Chính xác mà nói, phó tổng là cấp trên trực tiếp của tôi.”

Cậu đột nhiên cảm thấy thương xót cho Dương Anh. Một cô gái ngây thơ thuần khiết như vậy, lại muốn gả cho loại người thâm trầm phóng túng như Trịnh Nguy. Không biết là họa, hay là phúc?

“Không sao, trước mặt Nguy tôi đã nhiều lần tuyên dương sự tích anh hùng của anh, mặc dù khi đó còn chưa biết tên, bây giờ đã biết rồi, chúng tôi sẽ cảm ơn anh. Tôi nghĩ Nguy cũng muốn thế.” Khóe miệng của cô vẫn mang theo nụ cười ngọt ngào.

“Trịnh Nguy đã đến rồi kìa.” Hạ Vũ Vân nhìn Trịnh Nguy đang đi về phía bọn họ.

“Nguy.” Dương Anh vui mừng nghênh đón, rất tự nhiên khoát lấy tay hắn, giống như một đôi tình nhân thân mật.

“Phó tổng.” Hạ Vũ Vân sửa sang lại tài liệu trên mặt bàn.

“Nghe nói cậu cứu Anh một lần, cảm ơn cậu.” Trịnh Nguy nói rất khách khí, trên mặt nhìn không ra bất luận biểu tình gì.

“Vừa vặn đi qua mà thôi. Phó tổng nói quá lời.” Cậu cũng theo hắn nói ra lời khách sáo.

Dương Anh nhìn sang Trịnh Nguy, lại nhìn Hạ Vũ Vân, cảm giác giữa hai người bọn họ lưu chuyển một cỗ không khí quái dị.

“Hạ tiên sinh, anh muốn đi ăn cơm cùng chúng tôi không?”

“Không cần, cậu ta phải đi bàn chuyện làm ăn.” Không chờ Hạ Vũ Vân lên tiếng, Trịnh Nguy đã thay cậu trả lời.

“Phó tổng đã nói như vậy, Dương tiểu thư, xin thứ lỗi.” Cậu khoát khoát tay, lộ ra vẻ mặt không còn cách nào khác.

“Vây được rồi.” Dương Anh mím môi, có điểm thất vọng.

“Tiểu Anh, hôm nay anh không có thời gian đi ăn cùng em, về trước đi. Anh sẽ gọi điện thoại cho em sau.” Trịnh Nguy dịu dàng an ủi cô, rồi mới xoay người đối mặt với cậu, lại là một dáng vẻ khác, “Vũ Vân, cậu đi theo tôi.”

Hạ Vũ Vân liếc mắt, Dương Anh lộ ra vẻ không giúp được gì, lắc lắc đầu rồi theo Trịnh Nguy vào phòng làm việc.

Vẫn là một cảm tưởng, người yêu phải Trịnh Nguy, nhất định là sẽ thương tâm, trừ phi được Trịnh Nguy yêu lại. Nếu không thì sẽ sa vào giữa vũng lầy không thể tự thoát ra được.

Sau khi đóng cửa, cậu cảm giác sắc mặt Trịnh Nguy có chút cáu kỉnh. Nhếch miệng, không phải cậu đã làm cái gì khiến cho hắn không cao hứng chứ?

Trịnh Nguy không nói gì. Xoay người cậu lại, liền cúi đầu hung hăng hôn lên môi cậu. Hai đôi môi nóng rực dây dưa cùng một chỗ, hoàn toàn không tìm ra một khe hở nào.

Không rõ vì sao hắn cuồng nhiệt, lại khiến cho cậu có cảm giác khó chịu. Rõ ràng có một loại tình tự rối loạn không ngừng phát sinh, lại vừa có một con đường nào đó trở buộc, khiến tâm can cậu bị hai loại lực lượng không hiểu này xé đôi.

Trịnh Nguy cúi đầu tựa vào vai cậu, vừa cắn vừa hôn, “Tôi thật sự là càng lúc càng không hiểu cậu.”

“Cái gì?” Hạ Vũ Vân hơi giật mình, bởi vì ngữ khí của hắn có một loại vị đạo bi thương đến tuyệt vọng.

“Tôi cuối cùng cũng cảm thụ được cái gì là vừa yêu lại vừa hận. Cảm giác cậu cho tôi chính là như vậy. Là trái tim đã chết sao? Không, là trái tim băng giá, cậu làm tôi cảm thấy trái tim băng giá.”

Trong một lúc, Hạ Vũ Vân cảm thấy đầu óc trống rỗng, không cách nào có thể suy nghĩ được. Hắn muốn nói cái gì?

“Sự lãnh đạm của cậu thật sẽ khiến người ta phát điên, nhưng lại làm người ta trầm mê.” Hắn ôn tồn vuốt nhẹ cổ cậu, “Rất muốn cậu sẽ ghen giống như những người khác, sẽ quan tâm, chỉ có như vậy mới chứng tỏ trong tim cậu có tôi. Nhưng đáng chết là, cậu cái gì cũng không có, phản ứng gì cũng không có.”

Hắn tiếp tục lẩm bẩm bên tai cậu, “Cậu cứu Tiểu Anh, tôi không biết nên cảm kích hay là hận cậu. Cô ấy là vị hôn thê của tôi, cậu cứu cô ấy, tôi nên cảm ơn cậu. Nhưng đồng thời cũng ích kỷ hi vọng cậu đừng cứu cô ấy, như vậy có lẽ có thể chứng tỏ cậu có để tâm đến tôi. Cậu biết rõ cô ấy là vị hôn thê của tôi, cậu cũng đi cứu? Vì sao cậu không thể biểu hiện một chút ích kỷ...?”

“Nguy...” Đây là lần đầu tiên Hạ Vũ Vân gọi thẳng tên hắn. Giọng nói thì thảo trầm thấp âm u của hắn len lỏi vào trong tim, khiến sâu trong trái tim cậu nhẹ nhõm nổi lên một trận đau đớn.

“Cậu nói tôi nên làm thế nào bây giờ? Tôi hi vọng cậu có thể tiếp tục ở lại bên cạnh tôi, nhưng lại không muốn miễn cưỡng cậu. Đồng dạng tôi cũng không thể cô phụ Dương Anh, tôi càng lúc càng mâu thuẫn.”

“Vậy thì đừng miễn cưỡng.” Nếu hắn lựa chọn không được, vậy thì cậu lựa chọn thay hắn là được rồi. Dù sao đều là mâu thuẫn, đều là thống khổ, không cần thiết lại thêm một cái nữa.

Cùng lúc đó, thất lưng cậu đột nhiên bị một đôi tay xiết chặt, khiến cậu gần như không thở được, nhưng lập tức buông ra.

“Cậu...được rồi.” Trong nháy mắt hắn khôi phục sự lãnh đạm thường ngày, giọng nói đầy từ tính nghe không ra bất luận cảm xúc gì, “Vậy cứ dựa theo thói quen chơi đùa thường ngày của tôi, ngày mai tôi sẽ chuyển số tiền cuối cùng vào tài khoản của cậu.”

“Cảm ơn.” Dần lại kích động trong lòng, cậu bình tĩnh trả lời.

“Thứ sáu là ngày tôi cử hành hôn lễ, hi vọng cậu sẽ đến.” Trịnh Ngụy đã ngồi ở trên ghế da cạnh bàn làm việc.

“Biết rồi.”

Thứ năm, một ngày trước khi Trịnh Ngụy kết hôn.

Hạ Vũ Vân tựa như vẫn đi làm bình thường như mọi ngày, quét thẻ, không có gì khác thường.

Liếc nhìn cánh cửa phòng làm việc của tổng tài đóng chặt, hôm nay hắn không đi làm. Dù sao cũng không ai siêng năng như vậy, trước ngày kết hôn còn đi làm việc.

“Phó tổng, không phải mai là ngày anh kết hôn sao? Thế nào hôm nay còn đến công ty?” Nữ đồng nghiệp kỳ quái hỏi.

“Không phải, tôi đến để lấy chút đồ rồi sẽ đi ngay.” Hắn cười.

Hạ Vũ Vân ngẩng đầu, phát hiện Trịnh Ngụy đang nhìn cậu, vẻ mặt có một loại luyến tiếc, còn có vẻ đại khái giống như yên tâm.

Cậu rất nhanh dời ánh mắt đi chỗ khác, cúi đầu tiếp tục làm việc. Lúc cậu sắp xếp xong tài liệu trong tay, Trịnh Ngụy đã rời đi.

Khóe miệng nhếch lên tự giễu, cậu còn hy vọng cái gì?

Lắc lắc đầu, cầm lấy đơn từ chức trong ngăn kéo ra, rồi giao cho thư ký của Trịnh Ngụy là Lý Thiên Na. Không thèm để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của cô, cậu tiếp tục sắp xếp đồ đạc của mình vào một cái hộp rồi rời khỏi cao ốc tập đoàn Hằng Thái.

Bên ngoài, ánh sáng mặt trời rực rỡ vây quanh người cậu. Thật ngoài ý muốn, cậu không cảm thụ được chút ấm áp nào, mà là lạnh giá.

Thứ sáu, là ngày vui của Trịnh Ngụy.

Quả nhiên là ngày lành tháng tốt, bầu trời trong xanh, ánh sáng mặt trời chiếu rọi lên những tấm kính pha lê của giáo đường, phát ra bảy màu sắc rực rỡ. Có người nói, hôn nhân được thần chúc phúc thì sẽ hạnh phúc viên mãn đến cuối đời, vĩnh viễn không thay đổi. Thật vậy sao? Đây bất quá chỉ là lời thề thốt lúc kết hôn mà thôi, nếu thật là như thế thì sẽ không có nhiều người ly hôn đến như vậy...

Người có thân phận thật đúng là khác biệt, trong giáo đường xuất hiện rất nhiều nhân vật nổi tiếng có địa vị trong xã hội, cậu có thể tham gia hôn lễ này, thật là vô cùng vinh hạnh. Hạ Vũ Vân khẽ cười nhẹ.

Cậu nhìn xung quanh, đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, không chút lưỡng lự mà bước nhanh đến.

“Lăng Phi Dương.”

“Hạ Vũ Vân, cậu cũng đến dự hôn lễ sao?” Lăng Phi Dương quay đầu, lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên.

“Ừ, Trịnh Ngụy mời anh đến phải không?” Hạ Vũ Vân nhướn nhướn mày, Trịnh Ngụy thực sự là bách vô cấm kỵ. (không thêm kiêng kỵ điều gì)

Lăng Phi Dương mỉm cười, không có trả lời.

“Kỳ thật có một chuyện, tôi tò mò đã lâu rồi.” Hạ Vũ Vân ngồi vào bên cạnh Lăng Phi Dương.

“Chuyện gì?” Lăng Phi Dương nghiêng đầu nhìn cậu.

“Có phải giữa anh và Trịnh Ngụy từng xảy ra chuyện gì không? Anh ta mỗi lần nhắc tới anh đều có chút buồn bực. Nhưng kỳ quái chính là vẫn duy trì quan hệ với anh. Rốt cuộc hai người là địch hay bạn?”

“Cậu hỏi Trịnh Ngụy đi, nếu như anh ta không chịu nói, tôi sẽ cho cậu biết.” Lăng Phi Dương trừng mắt nhìn cậu.

“Để anh nói là được rồi, bởi vì có lẽ tôi sẽ không có dịp gặp anh ta nữa.”

“Vì sao?”

“Tôi sắp xuất ngoại.”

“Cậu luôn làm những việc khiến kẻ khác bất ngờ, vậy lúc nào thì đi?”

“Buổi tối hôm nay.”

“Sao lại trùng hợp vậy? Trịnh Ngụy kết hôn, cậu muốn đi. Cố ý sắp xếp à?”

“Tôi giống loại người nhảm chán như vậy sao?” Hạ Vũ Vân bật cười.

“Không giống.” Lăng Phi Dương lắc lắc đầu, “Cậu sẽ không phải là yêu nên...”

“Suýt ~, các cậu không nên nói chuyện, hôn lễ bắt đầu rồi.” Có người cắt ngang cuộc nói chuyện của bọn họ.

Theo phong cầm tấu ra tiếng nhạc trang nghiêm thần thánh, mọi người đều đứng lên. Cô dâu mặc một bộ váy trắng muốt tinh tế được cha mình dẫn vào, chậm rãi tiến vào thảm đỏ của giáo đường.

Trịnh Ngụy đứng ở một chỗ khác trên thảm đỏ, mặc một thân âu phục màu đen thật phong độ, cà vạt màu xám bạc, hoàn toàn tôn lên vóc dáng hoàn mỹ của hắn, khuôn mặt anh tuấn như được gọt giũa khiến kẻ khác phải nín lặng, có khí chất quý tộc cao nhã, mang theo sự quyến rũ tà mị. Ông trời thật vô cùng thiên vị hắn, không chỉ cho hắn có vẻ ngoài xuất sắc, còn có một gia thế hùng hậu, cùng một thân phận ngạo nhân.

Vô tình chuyển ánh mắt đến trên người hắn, vừa đúng lúc Trịnh Ngụy cũng nhìn cậu. Ánh mắt giao nhau, khiến trái tim Hạ Vũ Vân như hẫng đi một nhịp, cậu vội vàng dời ánh mắt sang chỗ khác. Đôi mắt dài hẹp thâm thúy của Trịnh Ngụy, lóe ra một chùm sáng kỳ dị, đồng thời cũng nhìn chăm chú khiến cả người cậu không được tự nhiên.

Trịnh Ngụy rốt cuộc đang làm cái trò gì? Không ai phát hiện hắn không chú ý đến cô dâu sao?

Cậu giương mắt nhìn Lăng Phi Dương bên cạnh một chút, hình như không có phát hiện, cậu mới âm thầm thở ra một hơi.

Âm nhạc long trọng của hôn lễ ngừng lại, giáo đường trở nên một mảnh tĩnh lặng, chỉ có thanh âm hiên từ của mục sư vang vọng.

“Tiểu thư Dương Anh, con nguyện ý gả cho Trịnh Ngụy tiên sinh, dù cho thuận lợi hay khó khăn, nghèo hèn hay phú quý, mạnh khỏe hay bệnh tật, trọn đời yêu cậu ấy, làm bạn với cậu ấy, chăm sóc cậu ấy, tôn trọng cậu ấy, cho đến khi đầu bạc răng long. Con nguyện ý không?”

“Con nguyện ý.” Dương Anh trả lời không một chút do dự. Dùng ngữ khí vừa xấu hổ vừa kiên định để trả lời.

Cha xứ mỉm cười, sau đó chuyển hướng sang Trịnh Ngụy: “Trịnh Ngụy tiên sinh, con nguyện ý lấy Dương Anh tiểu thư, dù cho thuận lợi hay khó khăn, nghèo hèn hay phú quý, mạnh khỏe hay bệnh tật, trọn đời yêu cô ấy, làm bạn với cô ấy, chăm sóc cô ấy, tôn trọng cô ấy, cho đến khi đầu bạc răng long. Con nguyện ý không?”

Trịnh Ngụy ngẩng đầu lên, Chúa Jesu trên cây thánh giá đang cúi đầu nhìn hắn. Mặc dù hắn là một người theo đạo, nhưng không phải là một con chiên ngoan đạo, ở trước mặt thần chấp thuận hôn nhân, không phải là không thể có sự giả dối? Hắn không yêu cô ấy, nhưng lại muốn kết hôn với cô ấy, vậy có tính là một loại lừa gạt không? Thần sẽ quả trách hắn không?

Đối mặt với giáo đường thần thánh, cha xứ hiền từ, kỳ vọng của cô dâu, chờ đợi của tân khách, hắn muốn lên tiếng, nhưng lại cảm thấy mờ mịt. Hắn kể cả yêu miệng cũng nói không nên lời, lại phải nói nguyện ý kết hôn, thực sự rất kỳ quái. Nếu như hắn nói “Con không nguyện ý”, hậu quả sẽ thế nào đây?

“Trịnh Ngụy tiên sinh, con nguyện ý lấy Dương Anh tiểu thư làm vợ hợp pháp của mình không?” Cha xứ nhắc lại câu hỏi. Mọi người trong giáo đường, đều nín thở chờ đợi câu trả lời của hắn.

Hắn đem ánh mắt nhìn lướt qua mọi người, cuối cùng dừng lại ở trên người Hạ Vũ Vân.

Một giây, hai giây, ba giây... Không ai biết hắn đang nhìn cái gì.

Vài giây sau, hắn mới thu hồi ánh mắt. Nhắm mắt lại một chút, rồi mới mở ra.

“Con nguyện ý.” Thanh âm hắn rõ ràng.

Lúc cha xứ tuyên bố chú rể có thể hôn cô dâu, gia trưởng hai nhà cũng nhịn không được mà chảy những giọt nước mắt vui mừng. Mới vừa rồi Trịnh Ngụy do dự, thật là hù dọa mọi người một phen, sợ hắn đột nhiên trở quẻ nói “Con không nguyện ý.” May là hắn chẳng qua là do dự, không có đổi ý.

Nếu không, chẳng cần chờ đến ngày mai, nó đã thành trò cười cho tầng lớp thượng lưu trong xã hội, ngay tối nay sẽ được đăng trên trang nhất của các báo.

Nghi thức hoàn thành, mọi người tụ tập lại thành một đồng, nháo thành một đoàn, mỗi người đều mang một nụ cười thật lòng chúc phúc cho đôi vợ chồng trẻ. Một lúc sau, náo động đạt tới cao trào, ra là cô dâu muốn ném vòng hoa. Tất cả tân khách đều lộ ra vẻ rất hưng phấn, trong giờ phút này duy chỉ có chú rể Trịnh Ngụy, sắc mặt đang tươi cười chợt biến đổi, ánh mắt của hắn không ngừng quét vào đám tân khách, nhưng vẫn tìm không được bóng dáng của Hạ Vũ Vân, kể cả Lăng Phi Dương vừa mới đứng bên cạnh cậu cũng không thấy.

Thanh âm chúc phúc, thanh âm huyền não, cái gì cũng không nghe thấy. Dường như hết thảy thời gian đều ngưng đọng.

Trái tim dường như đã bị mang đi rồi, thật trống rỗng. Hắn cảm giác có một thứ gì đó đem cậu rời khỏi hắn, càng lúc càng xa...

Sau khi Hạ Vũ Vân cùng Lăng Phi Dương rời khỏi hôn lễ của Trịnh Ngụy, thì hai người chia tay mỗi người đi một ngã.

Cậu bây giờ đang ngồi trong phòng chờ máy bay cùng mẹ.

“Vũ Vân, con đã tắt di động chưa?” Bà Hạ hỏi.

“Vẫn chưa.” Cậu lấy di động ra, nhìn một chút.

“Con đang đợi điện thoại của ai à?”

“Không có.” Cậu không rõ vì sao mình còn chưa tắt điện thoại, cậu đang chờ người gọi đến sao? Chờ ai? Cậu căn bản là không có bạn bè, sẽ chẳng có ai đến từ biệt cậu.

“Hiện tại chưa tắt cũng không sao, trước khi lên máy bay tắt là được.”

“Dạ.” Tay nắm chặt điện thoại.

Máy bay China Airlines CI205 đưa hành khách đến Ottawa (thủ đô của Canada) sẽ cất cánh sau ít phút nữa. Sau khi hoàn thành thủ tục, quý khách vui lòng vào cửa lên máy bay.

Hạ Vũ Vân nghe thông báo của sân bay, đứng lên hít sâu một cái, rồi mới tắt điện thoại.

“Mẹ, thời gian tới rồi. Chúng ta lên máy bay thôi.”

Không có bất kỳ điều bất ngờ gì xảy ra, cậu đã ngồi trên chuyến bay đến Canada. Đúng ngày Trịnh Ngụy cử hành hôn lễ.

Tất cả mọi thứ đều đã kết thúc, cậu trầm nghĩ.

11. Chương 11

Biên tập: Nami-chan

Ba năm sau.

“Bộp—” Một tập tài liệu bị người dùng lực ném mạnh xuống đất.

“Đây là báo cáo cái quái gì? Có thật các cô đã làm việc ở công ty vài năm không vậy? Cái thứ rác rưởi như thể này cũng dám giao cho tôi?” Lửa giận của người đàn ông đang nói chọt bùng lên rồi biến mất, trong nháy mắt khôi phục thần thái ưu nhã lãnh đạm thường ngày.

“Vâng, tổng tài, tôi sẽ sửa ngay lập tức.” Thư ký sợ hãi, run rẩy thu nhặt tài liệu rơi tán loạn trên mặt đất.

Bên trong phòng, sắc mặt hơi bực bội của người đàn ông tuần nhả không có lấy một tia biểu cảm, cúi đầu lật lật và tiếp tục duyệt những văn kiện khác, chẳng thèm bỏ vào tai những lời của thư ký.

Trước khi nữ thư ký trẻ tuổi rời khỏi phòng làm việc, ánh mắt còn ngưỡng mộ nhìn tổng tài đang tập trung đọc văn kiện.

“Tiểu Huyền, tổng tài lại nổi giận rồi?” Những người khác vỗ vai an ủi nữ thư ký trẻ tuổi đang có chút chán nản.

“Tổng tài phụ nhân qua đời đã một năm, tính tình của tổng tài cũng trở nên khó nắm bắt.”

“Trước khi chưa kết hôn tổng tài rất dịu dàng, rất ít mắng chửi người khác, nhất là phụ nữ. Mặc dù phong lưu, nhưng là một người rất hấp dẫn.”

“Cậu lại si mê rồi, nước miếng chảy xuống rồi kìa.”

“Tổ ngược lại cảm thấy sau khi kết hôn tổng tài càng có mị lực, các cậu không cảm thấy anh ấy trở nên ổn trọng, chín chắn hơn sao? Hơn nữa ánh mắt luôn toát ra vẻ u buồn, nhìn thấy cũng làm người ta đau lòng.”

“Đúng vậy...”

Mọi người cô nói một tiếng tôi trả lời một câu, có vẻ náo loạn.

Trịnh Ngụy cho tay vào túi quần, thân thể thon gầy ưu mỹ tựa vào cửa, mặt vô biểu tình nghe người ta thảo luận về mình.

Một đám ngu ngốc nhàm chán, là ý nghĩ của hắn lúc này.

Nhưng hắn vẫn chưa lên tiếng, dường như là chờ người khác phát giác ra sự tồn tại của mình.

“Thân thể của tổng tài thoạt nhìn thật hoàn mỹ...”

“Đúng nha, nếu như có thể làm bạn tình một đêm của anh ấy, tớ cũng nguyện ý.” Một thư ký say mê nói.

“Trước kia có lẽ không thành vấn đề, nhưng sau khi tổng tài kết hôn đã thay đổi rất nhiều.”

“Thực sự là đáng tiếc...”

“Ah...” Cuối cùng cũng có người phát hiện ra Trịnh Ngụy.

“Phía sau, tổng...tổng tài ở phía sau.”

Ánh mắt Trịnh Ngụy quét qua các cô một lượt, lãnh đạm, nhẹ nhàng tiêu sái không một tiếng động đi đến trước mặt các cô.

“Cô, cô, cô, còn có cô...” Hắn chỉ chỉ những người vừa mới tham gia cuộc nói chuyện, “Ngày mai khỏi phải đến làm, bởi vì các cô hiện tại..” Hắn ngừng lại một chút, khoe môi nhếch lên, lộ ra một nụ cười mê người, “Đã bị tôi sa thải.”

Rồi mới xoay người rời đi, mới được vài bước, Trịnh Ngụy ngoảnh đầu lại.

Những người vừa bị đuổi việc đang hi vọng tổng tài hồi tâm chuyển ý.

“Còn có, quên nói cho các cô biết,” Hắn khẽ nheo mắt lại, lạnh lùng bổ sung một câu, “Các cô ngay cả việc sưởi ấm giường cho tôi cũng không đủ tư cách. Ở đây không phải là chỗ để nằm mơ.”

Giọng nói trầm thấp của người đàn ông có điểm hấp dẫn, nhưng không hề ôn hòa.

Đi thang máy tới bãi đậu xe, Trịnh Ngụy khom người ngồi vào chiếc xe đua màu đỏ.

Gần đây tâm tình của hắn vô cùng tồi tệ, mà không hiểu vì nguyên nhân gì.

Nếu như nói hắn lâu lắm rồi không phát tiết, vậy thì có thể đi tìm tình nhân, nhưng đối với chuyện này, hắn hiện tại luôn luôn không dậy nổi hứng thú.

Hơn nữa cha mẹ cùng cha vợ của hắn không biết vì sao mà lúc nào cũng giục hắn tái hôn.

Nếu như là bởi vì hối lỗi nên hi vọng hắn tái hôn, vậy khỏi cần.

Hắn không muốn có thêm một người xa lạ làm rối loạn cuộc sống hiện tại của mình.

Trịnh Ngụy đột nhiên tăng tốc, xe đua màu đỏ như một mũi tên xé gió điên cuồng lao trên đường.

.

.

“Papa, ăn McDonald’s.”

“Papa, McDonald’s.” Đứa bé liên tục mở miệng làm nũng.

“Bé con, thật ngốc nghếch.” Hạ Vũ Vân vuốt vuốt bím tóc mềm mại, rồi một tay ôm lấy bé, “Bây giờ chúng ta sẽ đi ăn McDonald’s.”

“Ye ye~, ăn McDonald’s, ăn McDonald’s.” Đứa trẻ phát ra tiếng cười khanh khách.

Ngồi ở bên cạnh Ronald McDonald (là một chú hề được sử dụng làm linh vật chính cho chuỗi nhà hàng thức ăn nhanh McDonald), Hạ Vũ Vân uể oải nhìn xe cộ cùng dòng người đang qua lại trên đường. Bé con bên cạnh, bàn tay mũm mĩm cầm một cây kem ốc quế, vui vẻ vươn đầu lưỡi xinh xắn liếm liếm que kem.

Hạ Vũ Vân nhẹ giọng than thở, còn nhỏ thật là tốt, cứ vô tư hồn nhiên như vậy, căn bản sẽ không biết đến cái gì gọi là phiền não.

Hạ Vũ Vân nhàm chán ngẩng đầu, ánh mặt trời chói lòa khiến cậu nheo mắt lại, khí trời rất tốt, bầu trời xanh biếc không một gợn mây. Đáng tiếc mặt trời trên đỉnh đầu quá lớn, khiến cho tiết trời của những ngày đầu tháng mười một vẫn nóng nực giống như mùa hè.

Nếu như không phải là bé con này nói muốn ngồi cùng với chú Ronald McDonald, cậu mới không ngu ngốc đến mức đi ra ngoài phơi nắng. Tiểu quỷ này thực sự là làm được nhiều ‘chuyện tốt’ mà.

Nhìn đồng hồ, cũng đến lúc nên về nhà, đi ra ngoài dạo cũng đã được một khoảng thời gian rồi.

“Bé con, đã ăn xong chưa?” Hạ Vũ Vân vui vẻ kéo kéo lỗ tai đứa nhỏ.

“Đau....đau....không...kéo kéo....Liếm liếm....ăn ngon ngon.”

“Đau, không kéo nữa, phải không? Kem ăn rất ngon, đúng không?” Hạ Vũ Vân nhắc lại một lần tiếng nói bập bẹ của bé con.

Bé còn dùng sức gật gật đầu, rồi tiếp tục vươn đầu lưỡi ra liếm kem.

“Bé con, sao con lại ngốc nghếch như vậy, uống công mẹ con là một bác sĩ, không di truyền được chút gen tốt nào hết.” Cậu vừa âu yếm xoa xoa đầu đứa bé vừa lẩm bẩm nói một mình. “Bé con, con đã ba tuổi, sao ngay cả nói cũng chưa thạo. Mọi người cũng thường nhầm lẫn, không phải thực sự là chậm phát triển chứ?”

“Papa, không không.” Bé con xòe hai bàn tay nhỏ xinh ra, đôi mắt to tròn mở lớn, dáng vẻ thoát nhìn rất vô tội.

Hạ Vũ Vân trợn trắng hai mắt, cảm giác như không còn đường chọn lựa.

Mặc dù đứa bé này rất đáng yêu, nhưng cậu cầu khẩn ngàn vạn lần nó đừng bị chậm phát triển là tốt rồi.

“Con ăn xong rồi, đương nhiên không có nữa.” Cậu nhún vai giải thích, mặc dù không chắc là bé con nghe có hiểu không nữa.

“Papa, ăn ăn, ăn ăn.” Đứa bé theo quán tính đem đầu ngón tay ngậm vào trong miệng.

“Ăn nhiều kem sẽ bị sâu răng, hơn nữa ngón tay không được bỏ vào trong miệng, mất vệ sinh lắm.” Cậu vừa nói vừa kéo tay bé ra khỏi miệng.

“Ăn ăn, ăn ăn...Ô ~...” Đôi mắt tròn xoe lấp lánh bắt đầu ầng ậng nước.

Hạ Vũ Vân ngẩn người, nói nhiều như vậy cũng bằng thừa, đứa bé này nghe cũng không hiểu.

“Tiểu tổ tông, ngoan, đừng khóc, lại đi mua là được mà.” Cậu vô lực đầu hàng.

“Ô...” Bé con nghe được câu nói này liền nhoẻn miệng cười, lộ ra hàm răng nhỏ nhắn đang trong thời kỳ phát triển.

“Mẹ con nói con là một đứa nhỏ ngốc nghếch, cậu thấy con cũng rất tinh ranh, nói không chừng là đang giả bộ ngốc nghếch.” Hạ Vũ Vân nhéo nhéo cái mũi của đứa trẻ.

“Hi hi...” Bé con đắc ý phát ra tiếng cười.

“Đi thôi, tiếp tục cười ngây ngô như vậy thực sự giống đứa nhỏ ngốc nghếch nha.” Hạ Vũ Vân ôm bé con đứng lên, đột nhiên nó phấn khích kêu lên giống như phát hiện được châu lục mới.

“Xe xe, phiêu phiêu.”

Hạ Vũ Vân nhìn theo hướng tay bé con, một cỗ xe đua mui trần màu đỏ dừng ở trước mặt hai người, thân xe màu đỏ diêm lệ cùng thiết kế mới nhất khiến cho người đi đường phải liếc mắt nhìn. Bên trong xe là một người đàn ông đeo kính đen đang nhìn về phía cậu. Ánh mắt của hai người giao nhau trong tích tắc.

Hạ Vũ Vân chấn động một chút, nhưng dường như lại nhớ tới điều gì, lập tức cười cười với người ngồi trong xe. Tiếp theo ôm lấy bé con bước vào tiệm McDonald's.

Trịnh Ngụy nhìn theo bóng lưng một lớn một nhỏ biến mất ở cửa Mcdonald's.

Sau khi ánh mắt hai người giao nhau, cả người vốn đang ưu nhã bỗng dưng chấn động! Đôi mắt đen lạnh như băng có chút dao động pha lẫn kinh ngạc, u buồn, cùng oán giận.

Hạ Vũ Vân, là người khiến hắn vừa giận vừa yêu.

Cho đến lúc chết, hắn cũng sẽ nhớ kỹ người này. Bởi vì cậu là người khiến hắn cảm thụ được cảm giác bị người ta vứt bỏ là như thế nào.

Ba năm trước đây bỗng nhiên vô thanh vô sắc rời đi, hắn chưa thấy qua người nào giống đã điểu như cậu.

Hắn từng nghĩ cậu có thể sẽ tìm mình nói chia tay, nhưng chưa từng nghĩ qua cậu lại biến mất như vậy.

Hơn nữa lại đi luôn ba năm.

Khi ấy nhận được đơn từ chức của cậu cũng không thấy bất ngờ, cho đến khi Lăng Phi Dương hỏi hắn có biết cậu đã xuất ngoại không...

Mới biết mình đã trễ.

Đến bây giờ hắn còn nhớ kỹ khi ấy không cách nào suy nghĩ, cảm giác xa lạ khiến trái tim đau đớn, là loại cảm giác hủy diệt dường như đang đến gần.

Tình yêu có mặt tích cực, nên đương nhiên cũng sẽ có mặt tiêu cực.

Nếu như hắn yêu cậu, như vậy đồng thời hắn cũng hận cậu, không biết hai mặt ấy cái nào nặng hơn một chút.

Sau khi Hạ Vũ Vân đi, hắn vẫn không biết cậu đi đâu, đi làm cái gì.

Từng nghĩ đến việc đến các văn phòng thám tử để tìm cậu đang ở chỗ nào, thế nhưng sự tự ái cao ngạo của hắn lại không cho phép hắn hạ thấp bản thân để đi tìm một người chủ động rời khỏi mình.

Cho dù kết hôn, hắn vẫn luôn luôn nhớ tới cậu.

Cho dù liên tục thay đổi bạn giường, nhưng sau đó ở một mình, lại vẫn nhớ tới cậu.

Bất luận hắn làm cái gì, cũng không cách nào có thể thôi nghĩ tới cậu.

Mong nhớ, là một loại hành hạ cũng là một thói quen đáng sợ.

Cố gắng khiến cho mình quên đi con người đáng hận này, hắn một lần lại một lần đè nén tất cả những mong nhớ.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, hắn không nhớ tới cậu nữa. Hoặc là bởi vì cậu đã rời đi quá lâu, nên thói quen vốn có đã không còn là thói quen nữa.

Nhưng ngày hôm nay vô tình gặp lại, tất cả đã vỡ òa. Trước kia nghĩ mình đã thành công đè nén hết thảy những mong nhớ, chỉ bất quá đều là lừa mình dối người.

Bản thân Trịnh Ngụy cũng không ngờ sẽ gặp lại cậu trong tình huống này.

Đứa trẻ bên cạnh cậu là ai? Chẳng lẽ sau khi rời khỏi hắn, cậu thực sự trải qua những tháng ngày hạnh phúc, kết hôn rồi sinh con? Phút chốc trong lòng hắn nảy lên rất nhiều nghi vấn, đồng thời có một loại cảm giác bị người ta phản bội.

Lập tức, trên gương mặt anh tuấn lạnh lùng của Trịnh Ngụy hiện lên một tia tức giận.

“Tiên sinh, của ngài 30 nhân dân tệ.” Phục vụ nở một nụ cười rất chuyên nghiệp.

Hạ Vũ Vân còn chưa kịp lấy ví ra, đã có người thay cậu trả tiền.

“Tiên sinh, cảm ơn ngài, đây là tiền thừa.”

“Không nhớ tôi nữa sao, sững sờ ở đây làm cái gì, còn không mau đi thôi.” Trịnh Ngụy giật giật khóe môi, nói với giọng điệu trào phúng. Hạ Vũ Vân ngạc nhiên nhìn người đứng bên cạnh mình một chút.

Trịnh Ngụy mặc một bộ âu phục thanh lịch cùng với cử chỉ ưu nhã của quý tộc, ở trong một quán ăn nhanh nho nhỏ, thực sự có chút không phù hợp. Hắn vô thức quấy quấy cốc cà phê nóng, nhưng mà không cách nào uống vào.

Hạ Vũ Vân cười nhẹ, người có cuộc sống sung túc như hắn sao có thể uống trôi cà phê hòa tan trong một quán ăn nhanh nhỏ bé chứ.

“Anh ngồi ở trong một quán ăn nhanh, thật có chút kỳ quái.”

Hạ Vũ Vân thốt lên câu đầu tiên kể từ khi hai người ngồi xuống, sau đó nhìn những ánh mắt xung quanh phóng tới chỗ bọn họ. Cậu lắc lắc đầu, quả nhiên là trời sinh hắc thân thể phát sáng, đến bất kỳ chỗ nào cũng có thể khiến cho người khác chú ý.

“Được rồi.” Trịnh Ngụy nhún nhún vai, duy trì một dáng vẻ tự tại.

“Bé con, chào bác đi.” Hạ Vũ Vân dụ dỗ đứa trẻ đang ăn kem.

Đứa trẻ chớp chớp đôi mắt tròn xoe, nhìn Trịnh Ngụy chăm chú, đột nhiên nở một nụ cười, lộ ra hai hàm răng non nớt không thẳng đều. “Papa, phiêu phiêu.”

“Gọi là bác.” Hạ Vũ Vân cảm thấy có chút dở khóc dở cười, tiểu quỷ này hay gọi loạn người. Cơ mà mị lực của Trịnh Ngụy còn ghê gớm thật, ngay cả đứa trẻ cũng cảm thấy hắc đẹp mắt.

“Papa? Nó nói gì?” Trịnh Ngụy nhíu mày, không rõ đứa trẻ đang bập bẹ nói cái gì.

“Không gì cả, nó mới học nói nên có chút không rõ.”

“Đứa trẻ này của cậu?” Đôi mắt đen nhìn đứa trẻ ngây ngô với vẻ không quá khẳng định, sau đó âm ỉ nhìn sang chỗ khác.

Chia cách ba năm, đến khi gặp lại không ngờ người ta có thêm một đứa trẻ chừng ba tuổi, thật là có điểm... sét đánh bất chợt giữa trời quang.

Lại liếc nhìn đứa bé, nó thật ngoan ngoãn ngồi ăn kem của mình, không ầm ĩ, không nháo, cũng không khóc.

Cảm giác an tĩnh rất giống Hạ Vũ Vân.

“Anh không sinh con sao?”

“Không có.” Giọng nói Trịnh Ngụy lạnh lùng có chút mờ mịt.

“Anh không thích trẻ con à?” Cậu thuận miệng hỏi tiếp.

“Không phải.” Giọng nói ngày càng nặng nề.

“Ah!?” Hạ Vũ Vân cuối cùng lộ ra một vẻ mặt quái dị, lập tức nảy lên một ý nghĩ, chẳng lẽ hắc... không sinh hoạt ***?

“Vợ qua đời.” Trịnh Ngụy trầm trầm bổ sung một câu, giống như biết tổng suy nghĩ buồn cười của cậu.

“Xin lỗi, đã nói đến chuyện buồn của anh.” Hạ Vũ Vân xấu hổ mím mím môi.

“Chẳng phải là chuyện đau thương gì, tâm lý đã sớm có chuẩn bị.”

“Ah!?” Hạ Vũ Vân lại một lần nữa lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Có biết lúc trước vì sao tôi lại đột nhiên kết hôn không?”

Hạ Vũ Vân lắc lắc đầu, vấn đề này, Trịnh Ngụy từng hỏi qua cậu. Nhưng hình như lúc ấy cậu từ chối, bởi vì cậu không cảm thấy hứng thú với chuyện riêng của người khác. Hơn nữa bảo vệ bí mật là một việc rất phiền hà, cho nên chọn cách gì cũng không biết có lẽ là sáng suốt nhất.

Trịnh Ngụy bắt đầu nói thẳng vào chuyện của mình: “Hai nhà chúng có quan hệ đã nhiều đời, thân thể Dương Anh từ nhỏ đã rất nhiều bệnh. Tôi từ nhỏ nhìn cô ấy lớn lên, cô ấy giống như em gái của tôi. Lúc kết hôn cùng tôi, cô ấy đang mắc bệnh máu trắng giai đoạn cuối, thời gian còn lại không nhiều lắm. Cha cô ấy hỏi có nguyện vọng gì, bất luận thể nào cũng sẽ giúp cô ấy hoàn thành. Cô ấy nói muốn làm cô dâu... cô dâu của tôi. Cho nên cha cô ấy đã hạ mình đến cầu xin tôi... Khi ấy không hiểu vì sao tôi lại nói, kết hôn hay không cũng không phải là chuyện quá quan trọng, dù sao cũng sẽ kết hôn, vấn đề đối tượng là ai thôi. Vì vậy tôi đồng ý.”

“Anh cho tôi biết chuyện này làm gì?” Ngữ khí của Hạ Vũ Vân vẫn là thanh thanh đạm đạm.

“Không gì cả, muốn cho cậu biết mà thôi. Có điều cậu vẫn không chút thay đổi, đối với mọi chuyện vẫn cứ lạnh lùng như vậy.”

“Anh cũng không kém gì, vẫn cứ lãnh khốc như thế.” Cậu nhướng mày, nhàn nhàn đáp trả hần một câu.

“Chúng ta không phải là một cặp phối hợp rất tuyệt sao. Có thể dùng làm đề tài cho một bộ phim điện ảnh, gọi là [Khi lãnh khốc gặp lạnh lùng] thế nào. Tên này không tệ chứ.” Trịnh Ngụy mở miệng giễu cợt.

“Vậy sao. Nếu như anh làm diễn viên chính thì chắc sẽ rất nổi tiếng, nhất định còn vang dội hơn cả TITANIC.”

Hạ Vũ Vân hơi hơi nhếch miệng, trong nụ cười mang theo chút trào phúng.

“Không thành vấn đề, nếu như cậu theo tôi cùng nhau diễn vai chính.” Trịnh Ngụy nở nụ cười, bởi vì chỉ ở bên cậu hần mới nói có thể nói chuyện thoải mái như vậy.

“Tổng tài, anh càng lúc càng có năng lực trả treo nha.” Cậu cũng cười theo.

Trịnh Ngụy như vậy không giống như trong ấn tượng của cậu, mặc dù tính cách vẫn thất thường, lạnh lùng kỳ quái, nhưng có lúc hần lại bày ra tư thái này, khiến cho người khác nhất thời không thể thích ứng. Cậu không rõ vì sao hần lại đột nhiên nhắc tới những chuyện trước kia.

Dường như có một số chuyện, nhất định không thể buông xuống.

So sánh với trước kia, hần bây giờ mất đi một chút cứng rắn kiên định cùng vẻ ngông cuồng tự cao tự đại, không biết cái gì đã thay đổi tạo thành hần ngày hôm nay. Chẳng lẽ là bởi vì vợ qua đời sao.

“Cậu bây giờ có vẻ sống khá tốt.”

“Cũng không tệ.” Hạ Vũ Vân thuận miệng trả lời.

Con người luôn luôn là một sinh vật kỳ quái, cậu từng nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại hần, cho dù thấy nhau có lẽ cũng chỉ gật đầu lướt qua. Bởi vì cậu hiểu rõ Trịnh Ngụy rất cao ngạo tự ái, nên sẽ không tha thứ cho cậu khi ấy đi mà không nói một lời từ biệt.

Không ngờ hần vậy mà lại tâm bình khí hòa nói chuyện phiếm với cậu, đây có phải là Trịnh Ngụy cậu từng biết không??

Trong lòng Hạ Vũ Vân cũng nảy lên rất nhiều nghi vấn.

“Lúc đó tại sao cậu lại muốn đi.” Ngữ khí Trịnh Ngụy bình tĩnh lãnh đạm.

Hạ Vũ Vân lặng yên trong chốc lát, dường như đang do dự nên trả lời như thế nào.

“Anh nói ba năm trước đây?”

“Ừ.” Trên khuôn mặt Trịnh Ngụy lướt qua một tia thống khổ đã đè nén quá lâu.

Chủ đề nhạy cảm lại lần nữa bị khơi lên, không thể chỉ nói vài ba câu là xong. Nếu Trịnh Ngụy đã lên tiếng hỏi, thì tuyệt đối sẽ không để cho cậu nói qua loa vài câu cho xong những chuyện trong quá khứ được.

“Sao lại không nói gì, chẳng lẽ là vì muốn rời khỏi tôi?” Trịnh Ngụy híp đôi mắt đen lại, đùa cợt đoán mò.

“Đi chữa bệnh, ở nước ngoài kỹ thuật tương đối tốt, mẹ tôi nói như vậy.” Cậu bình tĩnh nói.

“Chuyện nhỏ như vậy mà cậu cũng không báo cho tôi một câu? Cậu khi ấy sợ cái gì? Chữa bệnh? Lý do này thật vĩ đại, đi luôn ba năm. Không ai so với cậu có thể tuyệt tình hơn.” Trịnh Ngụy chế nhạo nói, sắc mặt chậm rãi trở nên âm trầm.

“Khi ấy thời gian tương đối gấp, mà anh lại đang cử hành hôn lễ, cho nên ngại không muốn quấy rầy anh.” Hạ Vũ Vân vạch ra một lý do quang minh chính đại, hạ quyết tâm muốn tìm một lý do chính đáng cho việc rời đi của bản thân.

“Sợ quấy rầy tôi? Ngay từ đầu cậu đã quấy rầy tôi, ngay từ lúc gặp cậu ở phòng nước trà, cậu đã hoàn toàn quấy rầy tôi.” Đôi mắt mê người của hần khẽ nheo lại, trên khuôn mặt ngụy lạnh lướt qua một tia tức tối.

“Vậy sao?” Hạ Vũ Vân hỏi lại.

Vẻ mặt của cậu rất lạnh nhạt, không muốn nói quá nhiều, sợ sẽ khơi dậy tầng sâu lửa giận của Trịnh Ngụy. Nếu cứ tiếp tục nói về chủ đề này, nhất định sẽ không nói hết được.

“Đúng vậy, nếu như được phép lựa chọn, tôi hi vọng chưa từng gặp cậu.” Lúc người khác đang tức giận, phản ứng của cậu luôn luôn là lãnh lãnh đạm đạm, khiến cho người ta có cảm giác đặc biệt khó chịu. Nếu như đây là phương pháp cậu dùng để kích động người khác, có thể nói là rất thành công.

“Vậy là, nếu không gặp lại nhau, thì anh sẽ không phải bất mãn như bây giờ. Đúng không?” Hạ Vũ Vân lạnh nhạt nở một nụ cười.

Nếu như có thể lựa chọn, cậu cũng thà chưa bao giờ gặp hắn, bởi vì như vậy sẽ không có thống khổ cùng bất lực.

Trước đây, hai người đều có cảm giác chinh phục và được chinh phục, cả hai đều cảm thấy thú vị, tuy nhiên chỉ có thể nhìn thấu được đối phương mà không thể hiểu rõ được bản thân mình.

Cậu rõ ràng biết mỗi lần mình bày ra vẻ mặt không nóng không lạnh, đều không chút lưu tình mà đã kích đến dưng khí cùng sự tự tin của Trịnh Ngụy. Tự ái quá cao khiến cho bọn họ không chịu tiến về phía trước một bước, nên mới tạo thành sự tiếc nuối của ngày mai.

Có lẽ tính cách hai người tương đối giống nhau nên mới khiến cho quan hệ lúc đó không thể êm đẹp đi đến hồi kết.

Nếu như yêu một người mà phải vứt bỏ lòng tự ái, thì cậu thà không yêu.

“Mẹ, con muốn mẹ.” Thanh âm trẻ con non nớt mang theo chút sợ hãi vang lên.

Có lẽ hai người bọn hắn nói chuyện sắc mùi thuốc súng, cho nên ngay cả bé con cũng bị dọa một phen.

Trịnh Ngụy không vui trừng mắt nhìn đứa bé một chút, “Đây là danh thiếp của tôi. Ghi lại chỗ hiện tại cậu đang ở, cả số điện thoại nữa, tôi sẽ đến tìm cậu sau.”

Hạ Vũ Vân lấy bút ra, ghi lại địa chỉ cùng số điện thoại cho Trịnh Ngụy.

“Tốt nhất lần sau cậu đừng mang đứa nhỏ theo. Tôi có việc đi trước.” Trịnh Ngụy đứng dậy.

“Bye bye, bye bye.” Hạ Vũ Vân còn chưa lên tiếng, đứa trẻ đã rất thông minh vẫy tay nói bye bye Trịnh Ngụy.

Trịnh Ngụy nghe thấy thanh âm trẻ con, dừng bước, ngoảnh lại, dường như có chút suy nghĩ liếc bọn họ một cái, rồi mới quay người rời đi.

12. Chương 12

Biên tập: Nami-chan

Thông thường cuối tuần là lúc cao điểm, lượng người lưu thông trên đường nhất định là nhiều hơn so với bình thường. Mặc dù nằm trong nhà rất là nhàm chán, nhưng dù sao so với đi ra ngoài phơi nắng, chen chúc với mọi người thì vẫn tốt hơn nhiều.

Hạ Vũ Vân lười biếng nằm trên ghế sofa, cầm lấy điều khiển từ xa, vô thức chuyển đổi các kênh TV.

“Aizzz.” Cậu thở dài.

Thật là buồn bực. Nghe nói ở nước ngoài tỷ lệ người tự sát vào ngày cuối tuần cao hơn ngày thường rất nhiều, vậy mà cậu bình an vượt qua biết bao nhiêu Chủ nhật, có phải là rất may mắn hay không đây?

Không biết là do người ta xem thường sinh mệnh, hay là do cậu tham sống sợ chết nữa.

Leng keng leng keng ———

Chuông cửa dồn dập vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của cậu.

Vươn vai một cái, từ sofa đứng dậy đi mở cửa. Cậu mắt công mở cửa ra, lại ngoài ý muốn thấy gương mặt lãnh đạm, cử chỉ vẫn ưu nhã như cũ của Trịnh Ngụy.

Hạ Vũ Vân ngẩn người, cả hai hồ hững nhìn nhau hồi lâu phản ứng mới trở lại. Cậu không quá thích ứng khi thấy Trịnh Ngụy đột nhiên đến thăm.

“Anh tìm tôi?” Hạ Vũ Vân nhú mày. Người dựa vào cửa, ngón tay thon dài gõ gõ ở mép cửa sắt, dường như không hề có ý muốn mời người vào trong.

“Cậu không mời tôi vào nhà sao?” Khóe miệng Trịnh Ngụy nhếch lên, thản nhiên nở một nụ cười.

Hạ Vũ Vân nghiêng người dựa vào cửa một hồi, nâng mắt quan sát hắn một chút nhưng không hề có cử động gì, dường như đang suy nghĩ.

“Cậu cảm thấy bất tiện sao?” Trịnh Ngụy lại lần nữa mở miệng.

“Không phải.” Đưa tay đánh người không ai nở đánh khẽ trên mặt đang nở nụ cười, Trịnh Ngụy thoát nhìn vẫn còn rất vui vẻ ôn hòa. Hoài nghi mà trừng một hồi, tuy rằng không rõ ràng lắm vì sao hắn tới chơi. Cuối cùng cậu vẫn mở cửa sắt, cho Trịnh Ngụy vào nhà.

“Cả nhà cậu đều sống ở đây sao?” Lòng mày của Trịnh Ngụy rõ ràng xiết chặt.

Hắn híp mắt quan sát đồ đạc bày biện bên trong, thật là đơn giản đến mức cơ hồ có thể dùng ‘nhà chỉ có bốn bức tường’ để hình dung. Phòng khách lớn như thế mà chỉ có một cái TV cũ kỹ cùng một bộ sofa màu xanh đậm. Điểm duy nhất có thể miễn cưỡng hài lòng chính là sàn nhà dưới chân nhẵn bóng.

“Không phải, chỉ có tôi ở đây thôi.” Cậu rất coi trọng việc riêng tư cá nhân, cho nên thà tự mình đi thuê phòng cũng không muốn chen chúc một chỗ với cha.

“Ah!?” Trịnh Ngụy quay đầu lại nhìn cậu, trong mắt lộ ra vẻ nghi ngờ. “Cậu ở một mình thật sao?”

“Có vấn đề gì à?”

“Cậu không phải đã kết hôn rồi sao?” Trịnh Ngụy dò xét.

“Kết hôn? Sao chính tôi cũng không biết?” Đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, khóe miệng nhàn nhạt nở một nụ cười trào phúng.

“Đứa nhỏ kia không phải là con của cậu à?”

“Anh nói bé con?” Hạ Vũ Vân cau mày suy nghĩ một chút, “Là con của em gái tôi, chỉ có điều nó thấy đàn ông đều gọi papa, là tôi lừa dối lại cho đúng mà thôi.”

Nghe vậy, sắc mặt Trịnh Ngụy khẽ biến hóa, lạnh giọng nói: “Vậy tại sao lúc đó cậu không nói rõ ràng?”

“Hình như anh không có hỏi qua tôi đã kết hôn chưa, muốn tôi nói cái gì?” Cậu thản nhiên nói. Trên thực tế đúng là như vậy, không thể nói là lúc đó cậu giấu giếm, chẳng qua là hắn không hỏi đến cho nên cậu cũng lười giải thích. Dù sao trước nay cậu vốn không phải là một người nói nhiều.

“Cậu—”, Trịnh Ngụy muốn nói lại thôi, sắc mặt hắn hơi hơi trầm xuống, dường như có chút tức giận.

Trong nhà lại yên lặng mấy phút, Hạ Vũ Vân ngẩng đầu lên thản nhiên nhìn hắn một cái.

“Sao lại không ngồi?” Cậu nhún nhún vai, ngồi vào ghế sofa.

“Vào cửa đều là khách, cậu không mời tôi uống chén trà sao?” Trịnh Ngụy nhướng cao mày, tự tiểu phi tiểu nhìn cậu, rồi mới đi tới ghế sofa ngồi xuống, hai chân ưu nhã bắt chéo lên nhau.

“Trà không có, nước sôi không thành vấn đề chứ?” Hạ Vũ Vân đứng dậy, rót nước cho hắn, “Nếu tôi nhớ không lầm, cuối tuần anh hẳn là rất bận rộn, phải đi gặp khách hàng mới đúng.”

Mặc dù ngày nghỉ rất nhàm chán, nhưng Hạ Vũ Vân cũng không thích có người đến quấy rầy.

“Chuyện của tôi, có vẻ như cậu còn nhớ rất rõ ràng đó.” Hắn nở một nụ cười mỉa hoặc, giọng nói thấp nhu mà trầm lãnh, bản sắc playboy lại lần nữa bày ra đầy đủ.

“Có sao? Trí nhớ của tôi vốn rất tốt mà.” Hạ Vũ Vân nghe rằng ra cười với vẻ vô hại.

Trịnh Ngụy nở một nụ cười tà mị, vẫn có sức hấp dẫn chết người như xưa, đáng tiếc vẫn luôn không có tác dụng với cậu. Trước đây không bị ảnh hưởng, ba năm sau lại càng không bị ảnh hưởng chút nào.

“Nhưng có vẻ cậu đã quên mất một chuyện.” Hắc thấp giọng lẩm bẩm.

“Chuyện gì?” Hạ Vũ Vân nâng mắt lên.

“Mặc dù cậu đi ba năm, nhưng lúc đó đã quên nói chia tay.” Trịnh Ngụy đột nhiên nghiêng người dựa vào cậu, “Cho nên quan hệ của chúng ta vẫn chưa kết thúc.” Đùa giỡn bám vào bên tai cậu, phả ra hơi thở ấm áp.

Hạ Vũ Vân giật mình, còn chưa kịp tránh hấn kề sát, khuôn mặt tuấn tú mê người của Trịnh Ngụy đã không ngừng lớn dần trước mặt cậu, hơi thở hai người hòa lẫn vào nhau.

Lúc đôi môi Trịnh Ngụy sắp kề lên môi cậu, hắc đột nhiên đứng dậy, vuốt vuốt góc áo, ngón tay thon dài ưu nhã buông ống tay áo xuống.

“Tôi chỉ tới thăm cậu một chút mà thôi, nhân tiện nói cho cậu biết chúng ta còn chưa kết thúc.” Hắc nở một nụ cười nhẹ, trong tiếng cười mang theo mấy phần tà mị.

Trịnh Ngụy nói xong, liền xoay người rời đi, cũng không thèm để ý đến vẻ mặt mờ mịt của Hạ Vũ Vân. Sau khi cậu trở về nước, lần thứ hai bọn họ gặp nhau, cũng ở trong một tình huống mặc danh kỳ diệu.

“Còn chưa kết thúc—”, cậu chậm rãi tiếp thu những lời này, quả nhiên là hắc vẫn không chịu buông tay.

Hạ Vũ Vân bất đắc dĩ nở một nụ cười nhẹ, có những chuyện quả nhiên không thể dùng cách trốn tránh để giải quyết.

Lúc ấy cậu rời đi, đơn thuần là không hi vọng mọi chuyện trở nên phức tạp, bởi vì Trịnh Ngụy phải kết hôn, hơn nữa lúc đó tình cảm của hai người vẫn còn đang trong tình trạng mập mờ, tiếp tục dây dưa sẽ không tốt cho cả hai. Cậu chỉ là vừa vận động vai nhân vật cắt đứt quan hệ mà thôi.

Trịnh Ngụy cố chấp như vậy, cũng là nằm ngoài dự đoán của cậu.

Trong lòng Hạ Vũ Vân mơ hồ nổi lên cảm giác bất an.

Những tấm cửa kính trong quán cà phê sau cơn mưa được ánh mặt trời chiếu rọi, chiết xạ thành những dải cầu vồng rực rỡ.

Hạ Vũ Vân chốc chốc lại khuấy tách cà phê đã bắt đầu lạnh, cậu đã chờ đến mất kiên nhẫn.

Mấy hôm trước, chẳng biết tại sao Lăng Phi Dương lại gọi điện thoại đến nhà cậu, đại khái là nói bạn bè đã lâu không gặp, có thời gian thì ra đây ôn lại chuyện cũ, thế nhưng người hẹn đến bây giờ vẫn chưa thấy tung tích.

Lăng Phi Dương này cũng là một người rất kỳ quái, giao tình cũng không tính là sâu đậm, chẳng qua mới gặp nhau vài lần, nói chuyện với nhau vài câu, thoạt nhìn hắc cũng không phải là loại người nhiệt tình, sao lại có hứng thú ôn lại chuyện cũ với cậu chứ?

Trọng điểm là tại sao hắc biết được cậu đã trở lại và lấy được số điện thoại nhà cậu từ chỗ nào.

“Hi, đợi lâu không?” Một giọng nói vang lên sau lưng cậu.

Hạ Vũ Vân không quay đầu lại, nhắm mắt cũng biết là ai, giọng nói này cũng ấn tượng như con người hắc, đều làm say lòng người.

“Cậu tên nhóc này, trở về cũng không báo cho tôi một tiếng, vô thanh vô tức đi mấy năm, có lẽ không có ai tàn nhẫn hơn cậu.” Lăng Phi Dương vừa thấy mặt đã bắt đầu oán giận.

“Có cần khoa trương như thế không? Nói giống như tôi đã phạm phải tội lớn tày trời vậy.”

Hạ Vũ Vân khách khí cười cười, là vấn đề thời gian sao? Cảm giác Lăng Phi Dương có sức sống hơn nhiều so với trước đây, mặc dù không gặp mấy năm, khuôn mặt tuấn mỹ của hắn vẫn như cũ, sẽ làm cho người ta kinh diễm.

“Tiên sinh, ngài muốn dùng đồ uống gì?” Phục vụ đưa menu lên trước.

“Làm phiền, một tách cà phê Lam Sơn.” Lăng Phi Dương nghiêng đầu nói với phục vụ, ngón tay thon dài thuận tiện vén mái tóc đen rũ trước trán sang một bên, lộ ra đôi mắt xinh đẹp câu dẫn lòng người, đôi lông mày xinh đẹp cong cong hình cánh bướm hiện ra, đáng vẻ vô cùng mỉa mai hoặc.

“Cũng không sai biệt lắm, đúng rồi, cậu có đi nữa không?”

“Không biết, lần này trở về là để thăm cha, visa có rồi, có lẽ sẽ đi tiếp.” Cậu thuận miệng trả lời qua loa một câu, rồi cúi đầu uống một ngụm cà phê.

“Một mình cậu trở về sao?”

“Ừ, mẹ tôi già rồi, thân thể của bà chịu không nổi đường xá xa xôi.”

“Vậy sao, nói thật, tôi chưa từng hỏi qua cậu, vì sao lại muốn ra nước ngoài?”

“Đi chữa bệnh, tôi từ nhỏ đã có bệnh tim bẩm sinh.”

“Vậy bây giờ đã tốt hơn chưa?”

“Đây là bệnh mãn tính nên không thể chữa trị tận gốc, giảm bớt tỷ lệ phát bệnh đã là tốt lắm rồi.” Hạ Vũ Vân khẽ cười.

“Ngoại trừ việc chữa bệnh, còn có lý do khác không?”

Hạ Vũ Vân ngừng một chút, suy nghĩ một hồi, mới nói: “Mẹ muốn chăm sóc tôi, cho nên tôi thuận tiện làm một người con ngoan.”

“Vậy sao? Muốn chữa bệnh không nhất thiết phải ra nước ngoài, tôi còn nhớ rõ hôn lễ của Trịnh Ngụy, tôi còn có một câu chưa hỏi xong.” Lăng Phi Dương thản nhiên liếc nhìn vẻ mặt có chút thay đổi của Hạ Vũ Vân.

“Hỏi cái gì?” Cậu theo bản năng cắn cắn môi.

“Trước đây, có phải vì cậu đã yêu Trịnh Ngụy, cho nên mới lặng lẽ rời đi không?” Lăng Phi Dương hơi hơi nghiêng đầu, liếc nhìn cậu, trong đôi mắt hiện lên chút nghi hoặc.

Hạ Vũ Vân chần động, im lặng không nói gì, chậm rãi buông mắt xuống.

Thực sự là một câu hỏi sắc bén, cậu cũng không ngờ Lăng Phi Dương sẽ hỏi đến vấn đề này. Có yêu Trịnh Ngụy hay không, quả thực cần phải suy nghĩ sâu xa, nhưng từ lúc cậu xác định rời đi thì đáp án đã vô cùng rõ ràng. Mặc dù cậu không tin vào tình yêu, nhưng sự thật là đã yêu thì không thể chối cãi, cho nên cậu lựa chọn rời đi.

Nếu như cậu thực sự không có chút cảm giác nào với Trịnh Ngụy, thì căn bản là sẽ không rời đi. Bởi cậu phát hiện mình đã bắt đầu rơi vào vũng lầy, cậu sợ hãi những cảm giác xa lạ ấy, sợ mình sẽ thất bại, thất bại mà đánh mất tự tôn của chính mình.

Không có ai muốn thua, cậu cũng không ngoại lệ, đối với những chuyện không có cách nào nắm chặt trong tay, cậu thà rằng tàn nhẫn chặt đứt nó.

“Sao lại không nói lời nào?” Lăng Phi Dương híp lại đôi mắt xinh đẹp, nhìn cậu với vẻ đang suy nghĩ.

“Ừ, đúng vậy.” Im lặng vài giây, cậu mới gật đầu.

“Azzz, cũng không biết phải nói với hai người các cậu thế nào mới tốt.” Lăng Phi Dương châm một điếu thuốc lá, uể oải thở ra từng đợt khói trắng, chăm chú nhìn Hạ Vũ Vân.

“Anh có ý gì?” Hạ Vũ Vân chậm rãi mở miệng.

“Thể diện thực sự quan trọng như vậy sao? Thực ra thì có một số người thể diện cũng chẳng quan tâm lắm, nhưng ở trước mặt người mình thích, lại hết sức để ý đến thể diện của mình, sợ mất đi tôn nghiêm.” Lăng Phi Dương nhướn đôi mi dài, hút thuốc rồi lại gian xảo cười nói: “Vừa khéo cậu và Trịnh Ngụy đều là loại người này.”

“Huh?!” Hạ Vũ Vân nhíu nhíu mày.

“Không hiểu sao?” Lăng Phi Dương cười cười, lời nói tiếp theo mang theo tia thở dài lo lắng:

“Chính là Trịnh Ngụy không đi tìm cậu, cậu dĩ nhiên cũng sẽ không đi tìm hắn. Cho dù nhớ người kia đến tê tâm liệt phế, nhưng các cậu ai cũng không chịu bước ra, nếu như cậu nói với hắn một câu [Tôi không thể không có anh], hắn nhất định rất cảm động, nhưng nếu như vậy thật mất mặt, sao lại có thể mở miệng nói ra chứ.”

Lăng Phi Dương cười cười đem tàn thuốc dập tắt, “Cho nên khó trách người mặt dày lại có thể thuận lợi trong chuyện yêu đương, thật giống như tôi vậy. Cậu còn phải học tập thật nhiều.”

“Không hiểu anh đang nói cái gì?” Hạ Vũ Vân vừa tức giận vừa buồn cười, trừng trừng mắt.

“Ai nha

sao cậu lại có thể không thành thật như vậy chứ?” Lăng Phi Dương đột nhiên kéo dài giọng nói, thật là khiến Hạ Vũ Vân rùng mình, nổi một lớp da gà.

“Đúng rồi, tôi nhớ còn có một vấn đề, trong hôn lễ anh cũng chưa trả lời tôi.”

“Cậu nói đi.” Phi Dương lười biếng hừ một tiếng.

“Anh với Trịnh Ngụy rốt cuộc là bạn hay thù? Dường như anh ta có chút thành kiến với anh.”

“Chuyện này á, trên căn bản cũng xem như là bạn, anh ta có chút thành kiến với tôi là chuyện bình thường. Chúng tôi là bạn ở lớp đại học, cũng coi như đã biết nhau khá lâu, nhưng ở giữa có xảy ra một số chuyện, đối với lòng tự tôn của hắn mà nói, là đả kích rất lớn. Muốn biết là chuyện gì không?” Lăng Phi Dương thần bí híp mắt, nụ cười có chút gian tà.

“Chuyện gì?” Hạ Vũ Vân nhướn mày.

“Muốn biết thì ghé tai lại đây, tôi nói cho.” Đôi mắt xinh đẹp ranh mãnh chớp chớp nhìn cậu.

Hạ Vũ Vân nghiêng mình, thấy hắn cố ý đè thấp thanh âm, dường như đang nói những chuyện không thể để cho người khác biết.

Lại khiến cậu nhớ tới hồi còn nhỏ, có chuyện bí mật gì cũng sẽ nói nhỏ cho người khác nghe, sau đó dần đi dần lại ngàn vạn lần không được nói ra ngoài. Sau khi lớn lên, nhớ lại cũng cảm thấy lúc còn nhỏ hành động như vậy cũng thật ấu trĩ. Nhưng cậu bây giờ lại tái diễn hành động này, có phải là càng già càng muốn quay trở lại thời thơ ấu không?

“Chính là như vậy, có nghe được không? Cậu có cảm thấy rất bất ngờ không?” Lăng Phi Dương thần bí ghé sát vào cậu, vẻ mặt vừa rồi có chút bốn cọt trở nên có vài phần thận trọng.

“Ha ha, rất khó tưởng tượng dáng vẻ của anh ta lúc ấy nha.” Vai Hạ Vũ Vân run run, cố gắng nhịn cười. “Khó trách anh ta có địch ý với anh, cuối cùng tôi cũng hiểu cái câu [Một công tốt là từ thù mà nên] là có ý gì.”

“Kỳ thực cũng không sao cả, Trịnh Ngụy cảm thấy khuất nhục mà thôi.”

“Tôi cũng từng nghĩ qua, tại sao anh lại không coi trọng anh. Không ngờ là có chuyện như vậy.”

“Quên đi, tôi sớm đã hết hi vọng với Trịnh Ngụy, những loại người như anh ta thì phải là cậu mới có thể đối phó, hơn nữa—”, Lăng Phi Dương đột nhiên cười đến ngọt ngào, rồi mới khoe chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay thon dài, “Một cara, rất đẹp đúng không?”

“Anh mua à? Đúng là rất đẹp.” Hạ Vũ Vân phụ họa nói vài câu.

Cậu vốn chẳng có hứng thú với kim cương, mấy thứ này chỉ có phụ nữ mới thích. Hơn nữa nhìn qua thấy kim cương với thủy tinh có khác nhau mấy đâu, vậy mà lại có nhiều phụ nữ thích như vậy.

“Cậu đừng làm tôi cụt hứng như thế chứ. Tôi mà lại nhầm chán đến mức tự mình đi mua nhẫn kim cương sao? Tôi chuẩn bị kết hôn.” Lăng Phi Dương mặc dù oán trách, nhưng giọng nói vẫn mang theo ngọt ngào.

“Ah? Kết hôn?” Hạ Vũ Vân nhất thời không tiêu hóa được tin này, Lăng Phi Dương không phải là thích đàn ông sao? Tại sao lại đi kết hôn? Lẽ nào cậu chỉ rời khỏi đây ba năm, thật sự có nhiều thay đổi như vậy?

“Đúng vậy, tháng sau tôi sẽ đi Hà Lan cử hành hôn lễ.”

“Chà, chúc mừng anh, sao lại đi Hà Lan xa như vậy? Được rồi, tôi còn có một thắc mắc?”

“Thắc mắc gì?”

“Anh kết hôn với đàn ông hay phụ nữ?”

“Này này này, tôi van cậu, sao cậu lại có thể hỏi một câu thiếu muối như vậy chứ. Đương nhiên là đàn ông rồi, nếu không thì đi Hà Lan làm gì, bởi vì ở đó luật pháp cho phép người đồng tính kết hôn với nhau. Từ lúc tôi bắt đầu hiểu chuyện đã biết bản thân mình thích người đồng giới, sao có thể kết hôn cùng phụ nữ chứ.” Lăng Phi Dương lần thứ hai lườm nhắc vươn ngón tay thon dài, làm rối tung mái tóc dài đến vai mà mị nhân của mình.

“Như vậy cũng có thể sao.” Hạ Vũ Vân bưng tỉnh đại ngộ.

“Đương nhiên rồi, nếu như cậu cùng Trịnh Ngụy muốn kết hôn cũng có thể đến Hà Lan.” Lăng Phi Dương nhiệt tình chỉ bảo.

“Anh có bệnh à?” Hạ Vũ Vân giễu cợt liếc hần một cái.

“Tôi nói sai sao. Đường như cuối tuần nào, Trịnh Ngụy cũng đến quán rượu của tôi nói về chuyện của cậu. Vì vậy tôi mới biết được cậu đã trở về, nên muốn gặp cậu, thuận tiện nói cho cậu biết chuyện tôi muốn kết hôn. Hai người các cậu nên thành thật một chút, tự tôn giá trị bao nhiêu tiền, chẳng lẽ các cậu muốn ôm cái tự tôn nực cười đó mà cô độc sống đến cuối đời sao? Có thể là tôi đã nói hơi nhiều, chọn lựa thế nào là tùy hai người. Đời người không dài đến mức cho các cậu lãng phí thêm ba năm nào nữa.”

“Cảm ơn, trở về tôi sẽ suy nghĩ thật kỹ.” Hạ Vũ Vân cười khan vài tiếng. Không ngờ Lăng Phi Dương vậy mà không ngừng thuyết giáo cậu, thật là có chút dở khóc dở cười.

“Vẫn còn khách khí như vậy, cậu đối với ai cũng xa cách như thế sao?” Lăng Phi Dương bắt đầu đi lắc đầu.

“Tôi vẫn luôn như vậy, là do anh thay đổi, trở nên lạc quan hơn.”

“Nghe Trịnh Ngụy nói, các cậu vừa ở cùng một chỗ, thật là tốt nha.” Lăng Phi Dương cười phóng đảng, rồi nhẹ nhẹ vỗ lên mặt cậu.

Hạ Vũ Vân không khách khí hất tay hần ra, “Đã quên nói với anh, anh không chỉ trở nên lạc quan hơn, còn có tám chữ rất phù hợp với tính cách hiện tại của anh.”

“Là gì?” Lăng Phi Dương cảm thấy hứng thú, nháy mắt mấy cái.

“Chỉ chỉ lỗ mãng, ăn nói cợt nhả.”

“Đây là vinh hạnh của cậu, không phải với ai tôi cũng bày ra bộ dạng này.” Lăng Phi Dương còn thức thời hướng hần ném sang ánh mắt tà mị. Sau đó nhìn đồng hồ một chút, “Được rồi, không nói chuyện với cậu nữa, tôi đã hẹn người yêu đi ăn cơm rồi. Lần sau nói chuyện tiếp. Bye.”

“Được, hẹn gặp lại.” Hạ Vũ Vân mỉm cười nhìn hần rời đi.

Lăng Phi Dương đi được vài bước, đột nhiên ngoảnh lại hướng về phía Hạ Vũ Vân hôn gió một cái, dáng vẻ giống như một tình nhân của đại chúng.

Kể từ khi Trịnh Ngụy đến nhà cậu để thị uy, xem như là thị uy đi, đã nói quan hệ của bọn họ sẽ không kết thúc như vậy.

Trong khoảng thời gian này, hần ngày ngày đều không mời mà tới, thậm chí còn khoa trương đánh một cái chìa khóa nhà cậu, cũng không biết sao hần lại làm được, cái gọi là đẹp trai không bằng chai mặt đại khái chính là cái dạng này đi.

Đêm nào hần cũng mặt dày đến ăn chực bữa tối, đợi đến thật khuya mới chịu đi, nếu như không phải là cậu đuổi về, có khả năng sẽ ở lại đến sáng.

Cho dù cậu có châm chọc khiêu khích thế nào, Trịnh Ngụy cũng không hề nổi giận, thật là kỳ tích. Hần tựa như một người yêu ôn tồn, còn có thể tìm ra được rất nhiều đề tài dự cậu nói chuyện với mình. Cái loại này chính là không đạt được mục đích quyết sẽ không bỏ qua.

Hiện tại cậu đang không thể hiểu hần tại sao lại biến thành cái loại này.

“Vũ Vân.” Thanh âm Trịnh Ngụy mềm nhũn như tơ, gọi nghe rất thân mật.

“Lại tới nữa rồi.” Da đầu Hạ Vũ Vân âm thầm tê dại.

“Hôm nay em đã gặp Lăng Phi Dương phải không?” Trịnh Ngụy nghiêng người dựa vào tường, nhìn cậu đang ngồi xổm bên tủ lạnh tìm đồ ăn.

“Sao anh lại biết?” Hạ Vũ Vân ngoảnh đầu trừng hần một cái.

“Chuyện gì của em anh cũng biết.” Cười cười nhìn bộ dạng cau mày của cậu, Trịnh Ngụy trêu ghẹo nói.

“Không phải anh tìm người theo dõi tôi đấy chứ?” Hạ Vũ Vân đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt hần.

“Anh không cần phải làm như vậy. Anh đoán, chắc Lăng Phi Dương đã nói không ít đi.” Hần dịu dàng cười nhạo.

“Đồ thần kinh.” Hạ Vũ Vân tức giận quay người, làm biếng cãi nhảm với hần.

Lăng Phi Dương thật là một thuyết khách xui xẻo. Trịnh Ngụy khêu gợi cười nhẹ, rồi bất thành linh đưa tay kéo cậu lại gần mình, cái cằm thon gọn bị hần giữ lấy, không chút do dự cúi đầu hôn cậu còn đang ngạc nhiên, đầu lưỡi lão luyện trực tiếp tiến vào dò xét khoang miệng nóng ẩm.

“Này—”, Hạ Vũ Vân muốn tránh thoát, nhưng Trịnh Ngụy lại không buông tha cho cậu, một tay đặt ở sau đầu, ngăn cản cậu phản kháng, đôi môi vẫn không ngừng hôn. Trịnh Ngụy bám chặt lấy bả vai cậu, đè dần xuống phía đùi khiến phần bụng của cậu gắt gao dán chặt với hần, để cậu cảm nhận được đầy đủ sự phấn khích trong cơ thể hần.

Hạ Vũ Vân thành linh bị nước bọt làm khó thở, vừa sắc vừa đẩy hần ra.

“Lần sau đừng làm loạn như vậy nữa, đối với những chuyện bất ngờ xảy ra như vậy, lực chống đỡ của tim tôi rất kém. Trước khi làm việc gì phải lên tiếng báo trước.” Cậu hung hăng trợn mắt trừng Trịnh Ngụy, xem như là cảnh cáo.

“Được. Anh nhất định nghe lời em.” Trịnh Ngụy rất vô lại mạnh mẽ ôm lấy vai cậu, mặt dày cười nói, “Cục cưng, buổi tối chúng ta ăn gì.”

Nghe vậy, Hạ Vũ Vân khê đảo cặp mắt xem thường, cơ hồ muốn học máu.

13. Chương 13

Biên tập: Nami-chan

Thật không biết chuyện này đang phát triển theo chiều hướng nào?

Mỗi ngày Trịnh Ngụy đều đứng giờ đến gõ cửa nhà Hạ Vũ Vân, giống như hần đã tính toán cố ý làm như vậy. Hiện tại, với cậu mà nói, cuộc sống yên ổn đã trở thành một đòi hỏi quá xa vời.

“Cục cưng, đêm nay anh ở lại cùng em được không?” Giọng nói biếng nhác nhưng vô cùng hấp dẫn.

“Không được.” Ngữ điệu lạnh lùng, không chút lưu tình mà đánh gãy ảo tưởng của người nào đó.

Mấy tháng gần đây, Trịnh Ngụy đều mặt dày ở nhà Hạ Vũ Vân, đến lúc rời khỏi đều hỏi một câu như vậy.

“Em thật tàn nhẫn.” Trịnh Ngụy lên tiếng oán trách, rồi sau đó vòng tay ôm lấy eo của cậu, ôm chặt đến mức cậu không thoát khỏi hân được.

“Anh nói nghe buồn nôn quá.” Hạ Vũ Vân nhăn nhó lông mày, cố gắng đẩy hân ra.

Trịnh Ngụy như vậy thật không biết là xa lạ, hay quen thuộc.

Nếu nói xa lạ, là bởi vì hân trở nên rất hay đùa giỡn và giở trò vô lại, đây là điểm rất ít thấy ở hân trước đây, hoặc có thể nói là không biểu hiện ở trước mặt cậu. Playboy nha, nhất định có thủ đoạn của bọn họ. Còn nguyên nhân khiến cho cậu cảm thấy quen thuộc chính là, Trịnh Ngụy vẫn giống như trước đây, giữ nguyên bá đạo cùng tà khí của mình.

Cũng đúng, dù sao hân cũng hay lưu tới những club nơi tràn ngập điệu dăng và ngọt ngào, có thể thường xuyên bao dưỡng rất nhiều đàn ông cùng phụ nữ, đương nhiên không phải là một nhân vật đơn giản.

Nhưng Hạ Vũ Vân thực sự nghĩ không ra, một người rất coi trọng tự ái như Trịnh Ngụy sao có thể giở trò vô lại, thật là vượt quá sức tưởng tượng của cậu. Hân mỗi lần đều có những hành động mà cậu không ngờ được. Thật chẳng biết hân bị cái gì kích thích mà quay ngoắt 180 độ, không! Phải nói là 360 độ đại chuyển biến!

Đại khái là Trịnh Ngụy sẽ không bỏ qua một cơ hội đánh lén nào, nhiều lúc còn mềm dẻo rồi cứng rắn mà trực tiếp tha cậu lên giường.

Nếu như đây gọi là chiến lược đến chết cũng quần lấy người ta, đẹp trai không bằng chai mặt... Không sai, thực sự là phương pháp hữu dụng nhất. Bởi vì đây là loại người mà Hạ Vũ Vân ứng phó không được.

“Bây giờ là nửa đêm, em sử dụng xong liền quét anh ra cửa, em thật tuyệt tình.” Thanh âm bất ổn trầm thấp ôn nhu, nghe rất tui thân. Trịnh Ngụy vẫn mạnh mẽ ôm chặt thắt lưng cậu, đem khuôn mặt ai oán tựa lên vai cậu.

“Trịnh Ngụy, anh là đồ thần kinh, hình như người bị lỗ chính là tôi mới đúng. Hừ, mau buông tay ra.” Hạ Vũ Vân nghiêng răng, trên khuôn mặt đã lộ ra vẻ khó chịu.

“Cục cưng, đừng tức giận, anh sẽ đau lòng.” Giọng nói lười biếng hàm chứa nhu tình, không biết là ma thuật hay âm thanh tự nhiên.

Trịnh Ngụy không nặng không nhẹ lưu lại một dấu hôn trên cổ Hạ Vũ Vân, rồi mới đắc ý buông tay ra. Tiếp đó nhanh nhẹn xoay người xuống giường, tự nhiên nhàn nhã mặc quần áo trước mặt cậu.

“Ngu ngốc.” Hạ Vũ Vân cúi đầu hừ một tiếng, xoay người lại, không thềm nhìn hân.

“Em thực sự không cho anh ở lại à? Bên ngoài rất tối, em không lo lắng anh về nhà gặp nguy hiểm sao?” Trịnh Ngụy một khuôn mặt tiếc hận, còn muốn thuyết phục cậu.

“Nguy hiểm?” Cậu bĩu môi, để một tên sắc lang như Trịnh Ngụy ở lại nhà mình, e rằng có nguy hiểm chính là cậu.

“Đúng nha, nửa đêm lái xe rất nguy hiểm.”

“Yên tâm đi, mặc dù anh rất đẹp trai, nhưng ít ra ‘nam sắc’ của anh vẫn chưa đến nỗi khiến cho đạo tặc thềm thuồng.” Cơ thể ở dưới tấm chăn mỏng kê động đây, thanh âm đậm mạc mang theo ý cười chế nhạo từ trong chăn buồn bực truyền ra.

Trịnh Ngụy vui vẻ cười nhẹ, không cãi lại. Rồi đi tới trước mặt cậu, điệu dăng khe khẽ hôn lên má cậu.

“Được rồi, anh đi là được chứ gì. Chỉ có điều nhớ kỹ phải mơ thấy anh đó. Bye bye.”

Còn người đen láy của Hạ Vũ Vân khẽ đảo, nhàn nhạt liếc hân một cái, rồi trở mình nằm ngủ.

Cho đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa, cậu mới thong thả mở hai mắt ra.

Đây là tình huống gì? Mỗi ngày tâm tình của cậu đều là bất an cùng mong đợi, chờ đợi một cảm giác ấm áp... Người yêu, thực sự là người yêu sao? Kỳ thật đến giai đoạn này, cậu không muốn thừa nhận cũng không được. Vốn những bất an vẫn canh cánh trong lòng đã dần dần bị cảm giác ấm áp chân thực thay thế, nhưng đồng thời cũng hiện lên một nỗi lo sợ xa lạ.

Cảm giác rất mâu thuẫn, mâu thuẫn đến mức dường như khiến cậu muốn chạy trốn.

Giữa những đô thị mà đa phần con người ta sống rất thờ ơ hờ hững, những thời điểm thời tiết theo dân gian ví dụ như ngày đông chí, cũng là cơ hội quan trọng cho mọi người trở về đoàn tụ với gia đình.

Hạ Vũ Vân lúc nhàn rỗi cũng sẽ về thăm nhà một chút, nhưng trên căn bản là vẫn rất ít về nhà. Cho nên mỗi khi cha nhìn thấy cậu luôn nở ra một nụ cười vui mừng.

“Tiểu Vân, con ở một mình có tốt không?” Ông Hạ quan tâm hỏi thăm.

“Cha, trước đây con cũng ở một mình, cha không cần lo lắng.”

“Con ở ngoại quốc vài năm, sợ giờ về nước sống không quen.”

“Sao vậy được, cha đừng quên là con lớn lên ở đây.” Hạ Vũ Vân cười nói.

“Vậy thì tốt rồi.” Ông Hạ hơi yên tâm gật đầu, “Con trở về cũng đã được một khoảng thời gian rồi, có tính sau này sẽ đi tiếp không? Kỳ thật không có việc gì thì cũng không cần sang đó nữa, ở đây thủy chung vẫn là nhà của con.”

“Cha, việc này con tự biết nên làm thế nào.” Hạ Vũ Vân nhìn xung quanh, đúng lúc lái sang chủ đề khác, “Hình như không thấy bé con.”

“Em gái con mang nó đi chơi rồi, lát nữa sẽ về.”

“Ah? Em con về đây ăn cơm sao? Hôm nay là Đông chí, nó nên ở nhà chồng ăn cơm đoàn viên mới đúng. Không phải là hai vợ chồng nó lại cãi nhau rồi chứ?”

“Có lẽ là như vậy, cha già rồi, hoàn toàn không hiểu được những người trẻ tuổi đang nghĩ gì, không thể theo kịp trào lưu của giới trẻ rồi.” Ông Hạ cảm thán.

Hạ Vũ Vân nở một nụ cười đậm nhạt, cũng không biết nên nói cái gì.

.

.

Ở trên bàn cơm, cha mẹ rất dễ dàng đem chủ đề nói chuyện xoay quanh vấn đề chung thân đại sự của con cái.

“Vũ Vân, con cũng đã lớn rồi, còn không mau tìm bạn gái, rồi kết hôn sinh con. Tục ngữ có câu bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại (Trong ba tội bất hiếu, không có con nối dõi là tội lớn nhất), con của em gái con Nhã Quân cũng đã gần ba tuổi rồi, sao chưa bao giờ nghe con nói qua chút gì về chuyện yêu đương?” Dì Liên nói thẳng vào trọng điểm.

Dì Liên là mẹ kế của cậu, bà là một người phụ nữ làm chủ gia đình điển hình, có phần nói nhiều nhưng lòng dạ rất tốt.

“Vâng, con sẽ cố gắng.” Hạ Vũ Vân chăm chú ăn cơm, hai ba câu liền đổi chủ đề nói chuyện.

Con người đến một độ tuổi nhất định, cho dù chính mình không vội có ý định kết hôn thì những người xung quanh cũng sẽ lo lắng thay, đương nhiên cha mẹ là những người sẽ chịu gánh nặng này.

Cậu thực sự không dám kéo dài chủ đề nhạy cảm này, có trời mới biết cậu bây giờ đang ở cùng một chỗ với đàn ông. Nếu như nói cho thế hệ trước vốn rất bảo thủ biết, không chết lên chết xuống mới là lạ.

“Anh hai, anh hết sức trốn tránh vấn đề này.”

Giọng nói này là của con gái riêng của mẹ kế, theo tục thì xưng là em gái của cậu. Thế nhưng lại chán sống mà đi phá đám cậu.

Những người trong hội một sách quả nhiên tương đối thông minh, liếc mắt một cái liền nhìn ra cậu đang trốn tránh. May mắn nó là em gái cậu, không phải là kẻ thù. Có điều cũng thấy bi ai thay cho chồng nó, có một người vợ “khôn khéo” thế này, nhất định ăn đủ.

“Còn dám nói anh, một mình con cũng quản không được rồi. Ba ngày nháo một trận nhỏ, năm ngày nháo một trận lớn, cả ngày cứ chạy về nhà mẹ đẻ. Con nên học cách kiềm chế tính tình cổ chấp ngạo mạn của mình đi.” Di Liên than thở.

“Mẹ, đây gọi là tình thú, mẹ có hiểu không?”

“Em gái, cô cứ như vậy cũng không phải là biện pháp, cẩn thận dẫn đến ly hôn đấy.” Hạ Vũ Vân thông cảm nhìn em gái khác cha khác mẹ của mình.

“Anh hai, sao ý nghĩ của anh lại cực đoan như vậy chứ, nháo âm ỉ vài lần thì sẽ ly hôn sao, vậy lúc trước kết hôn làm gì. Anh với người yêu cũng nên có kế hoạch cho tương lai đi, em tuyệt đối không tin anh cả ngày chỉ nghĩ tất cả mọi người đều không có ngày mai. Nếu như là tuyệt vọng thì cùng nhau một chỗ cũng không có ý nghĩa gì.”

Hạ Vũ Vân hơi chấn động, những điểm mơ hồ trong lòng dần dần trở nên rõ ràng.

“Cãi lộn không nhất định là chuyện xấu, chẳng qua là giúp cho mọi người tỉnh táo hơn một chút, để hiểu rõ rốt cuộc bản thân mình đang đòi hỏi cái gì thôi. Có những lúc chia cách là để khiến cho hai người có thể tiến thêm một bước xa hơn.”

“Đường như rất có đạo lý.”

“Đã nói không hiểu được những người trẻ tuổi bây giờ đang suy nghĩ gì, thật là lấy buồn nôn xem làm thú vị.” Ông Hạ cảm thán.

“Papa...” Bé con đột nhiên đi đến trước mặt Hạ Vũ Vân, nở nụ cười ngây thơ hồn nhiên.

“Nhóc con này lại gọi loạn người rồi, phải gọi là cậu, papa của con không có ở đây.”

“Không sao, em gái, đều là gọi anh thôi mà.” Hạ Vũ Vân cười cười, ôm lấy bé con.

.

Tạm biệt cha cùng cả nhà, ông Hạ liên tục dặn dò cậu phải lái xe cẩn thận, đừng học theo người ta đua xe, nếu bỗng nhiên tái phát bệnh liền hồng huyết, vân vân... Ông cụ chính là cứ hay lo nghĩ, Hạ Vũ Vân chỉ thiếu chút nữa là phải thề để cam đoan.

Dọc theo đường đi, cậu ngẫm lại những lời em gái nói.

Xem ra cậu là một người rất bị quan, đàn ông ở cùng với đàn ông sẽ có tương lai sao? Cái quan hệ như thế này trên thế giới cũng không được nhiều nơi cho phép, không bị người ta khinh bỉ thóa mạ đã là may lắm rồi. Vì vậy làm sao mà có thể rảnh rỗi để nghĩ đến tương lai đây?

Cứ mỗi lần tiến thêm một bước đều đau đầu sợ hãi, hơn nữa còn chẳng thể bảo đảm được sau này có còn ở chung một chỗ không.

Vậy thì hà cớ gì còn tiếp tục dây dưa chứ? Đây là suy nghĩ của cậu trước kia.

Bây giờ thì sao? Cậu bắt đầu dao động... Nhưng vẫn còn cảm thấy rất mờ mịt.

Về đến nhà đã hơn 11h đêm, khóa cửa chuyển động một chút, Hạ Vũ Vân mệt mỏi mở cửa ra. Trong phòng tối đen một mảnh, Trịnh Ngụy có đến chắc cũng đi rồi.

“Cả ngày nay chạy đi đâu?” Lập tức bên tai vang lên giọng nói nguội lạnh không có một chút ôn hòa của Trịnh Ngụy.

Một tiếng “cách” vang lên, Hạ Vũ Vân bật sáng đèn trong phòng.

Mặt vô biểu tình nhìn hấn một cái, “Sao anh vẫn còn ở nhà tôi?”

“Tại sao lần nào em cũng như vậy, đi bất cứ đâu cũng không nói với anh một tiếng. Rốt cuộc em còn muốn trốn tránh đến lúc nào?” Mà hấn còn phải chờ đến lúc nào?

Bên trong phòng lặng yên vài phút, Hạ Vũ Vân mới ngẩng đầu lạnh lùng trừng hấn một cái.

“Tôi không có trốn tránh cái gì cả?” Đối với việc đột nhiên bị lên án, cậu có chút không vui.

“Em không có trốn tránh?” Trịnh Ngụy cười lạnh, nhưng sắc mặt đã u ám tới cực điểm. “Vậy tại sao em muốn đi, lại đi luôn ba năm, hơn nữa đi mà không nói một tiếng? Không phải là trốn tránh, chẳng qua chỉ là rời đi, đây là suy nghĩ của em đúng không? Em cần bản là loại người không có trách nhiệm.”

“Đồ thần kinh.” Sau đó xoay người đi qua bên cạnh hấn.

Bỗng nhiên, Trịnh Ngụy kéo cậu vào trong lòng, tay trái làm tư thế ghim chặt cổ cậu.

“Vậy thì để tôi ghim chết em luôn đi.”

“Anh sẽ làm thế sao?” Tim Hạ Vũ Vân hơi hơi co quắp, tấm lòng của Trịnh Ngụy khiến cậu cảm thấy khổ sở.

“Tạm thời sẽ không, em đã đi đâu?”

Người này thật đáng giận... Trịnh Ngụy đối với cậu thật là có yêu có hận, cảm giận nhắm mắt lại tựa cằm lên bờ vai của cậu.

“Về nhà ăn cơm... Hình như có mùi rượu.” Cậu hít hít đầu mũi, hoài nghi ngửi ngửi áo sơ mi của Trịnh Ngụy, “Anh đã uống rất nhiều rượu? Hôi quá, mau buông tôi ra.”

“Không buông.” Trịnh Ngụy hùng hồn trả lời ngắn gọn.

“Nếu như tôi vì vậy nghẹt thở mà chết, anh sẽ không tìm được một người thứ hai như tôi đâu.”

Nghe cậu nói, Trịnh Ngụy chấn động, thực sự là trong ba năm nay, hấn không ngừng thay tình nhân, nhưng không một ai có thể thay thế được vị trí của cậu. Hai tay đang xiết chặt cậu thoáng buông lỏng, nhưng đôi môi nóng bỏng không an phận hôn lên mái tóc cậu, rồi sau đó mút dần xuống cổ.

“Đồng ý với anh, sau này đừng rời xa anh nữa.” Hấn thấp giọng lẩm bẩm.

“Anh nói cái gì? Tôi nghe không rõ.”

“Em... Quên đi.” Trịnh Ngụy lỏng tay, buông cậu ra.

“Hôm nay là Đông chí, anh không cần trở về ăn cơm đoàn viên cùng với gia đình sao?”

“Anh không quan tâm, nếu như là vậy thì anh về nhà là được rồi, dù sao em cũng không cho ở lại.” Hấn nhún nhún vai.

Trịnh Ngụy liếc nhìn vẻ mặt vô biểu tình của cậu, dưới đáy lòng thầm than thở vài câu, rồi xoay người chuẩn bị rời đi.

“Anh có thể ở lại.” Hạ Vũ Vân nhìn bóng lưng đứng ở trước cửa, nhân nhạ lên tiếng.

Trịnh Ngụy đang quay lưng về phía cậu, cảm thấy tim đập rộn lên, nhưng lại không vì câu nói này mà cao hứng. Bởi vì ba năm trước đây Hạ Vũ Vân cũng từng có qua những cử chỉ như thế này, rồi sau đó thế nào? Không lâu sau liền đi mà không một lời từ biệt.

Hấn thà mỗi ngày đều thấy được dáng vẻ lãnh lãnh đạm đạm của cậu, cũng không cần cậu thỉnh thoảng tỏ ra một chút dịu dàng. Cử chỉ như vậy, chỉ hàm chứa một chuyện, chính là ly biệt.

“Không cần, dáng vẻ của em thật giống như đang có âm mưu gì đó. Vẫn là tạm bye bye em thì hơn.” Trịnh Ngụy ra vẻ nhẹ nhõm, nhưng chẳng hiểu sao lại chạm đến nội tâm hoảng sợ được chôn kỹ trong ba năm.

“Bye bye, đi thông thả.”

Hạ Vũ Vân không lên tiếng bảo hấn ở lại nữa, cậu cũng không biết nên nói cái gì mới tốt. Thì ra là bất tri bất giác, mình đã tạo cho hấn một bóng ma không thể tẩy sạch.

Nhìn vé máy bay trong tay, cuối cùng đã đi tới bước này.

Mấy ngày trước, cậu nghe được cuộc nói chuyện điện thoại của Trịnh Ngụy với người nhà hấn, hình như gia đình hấn thúc dục hấn tái hôn thì phải. Cậu chỉ nghe loáng thoáng, đại khái chỉ biết được là có chuyện như vậy.

Giữa hai người thực sự có quá nhiều chuyện, khiến cậu không thể không để ý.

Nếu như Trịnh Ngụy thực sự kết hôn, thì dù hấn có đối xử tốt với cậu thế nào đi chăng nữa cũng không thể chối bỏ được sự thật là hấn thuộc về người khác. Cùng lắm chỉ là một người đàn ông mà mình mượn về một thời gian. Cái gì mà đi mượn thì thủy chung vẫn không phải là của mình, cuối cùng cũng phải trả lại cho người ta. Người mình mượn, rồi sau đó cũng sẽ phải trở về nhà người ta mà thôi.

Có lẽ cậu nên học tập em gái vậy, chờ hai người xa cách một khoảng thời gian, để bản thân mình có thể suy ngẫm thấu đáo rốt cuộc là mình đang muốn gì.

Có lẽ đó là biện pháp tốt nhất.

Bốn ngày sau sẽ sang Canada.

Nên cho hấn biết cậu sắp bay sang Canada, nhưng nói như thế nào đây? Trịnh Ngụy, chúng ta chia tay đi!

Như vậy không ổn lắm, có vẻ như quá trực tiếp.

Hạ Vũ Vân lắc lắc đầu, mặc kệ đi, nhất định sẽ có cơ hội để nói.

Trịnh Ngụy vẫn ngày ngày mặt dày đến nhà cậu, một chút không gian để thở cũng không cho cậu. Ngày mai đã lên máy bay rồi mà cậu vẫn chưa cho hấn biết.

Nghe thấy tiếng nước chảy vang lên trong phòng tắm.

Tôi phải trở về Canada rồi, ngày mai lên máy bay. Chúng ta chia tay đi! . Chỉ một câu nói đơn giản như thế, vậy mà miệng cũng không thể nói nên lời.

Cậu đứng dậy, nhét một mảnh giấy vào trong túi áo vest của Trịnh Ngụy. Cách làm này thật giống như rùa rút cổ, nhưng nếu so với việc chính miệng mình nói ra thì cũng tốt hơn nhiều.

Sau đó tiếp tục nằm lại trên giường, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“Anh phải đi rồi, ngày mai anh sẽ đến tiếp.” Trịnh Ngụy cúi xuống thì thầm bên tai cậu rồi hôn một cái.

“Đi đi, ai mượn anh ở lại đâu.”

Hạ Vũ Vân cứng rắn đè nén lại xúc động muốn gọi hấn ở lại, tận lực duy trì ngữ khí lãnh đạm thường ngày. Cậu sợ rằng hấn sẽ nhìn ra mình hơi khác thường.

“Cục cưng, em thật tuyệt tình, cứ luôn lãnh đạm như vậy. Anh đi rồi, đêm tối phải cẩn thận, cố gắng đừng bị cảm lạnh, em bị bệnh anh sẽ rất đau lòng.” Sự quan tâm dịu dàng mà bá đạo, là Trịnh Ngụy mà cậu đã rất quen thuộc.

“Anh thật nhiều chuyện.” Cậu cắn cắn môi, trong lòng nổi lên một cỗ chua xót.

“Ngủ ngon, nhớ kỹ phải nằm mơ thấy anh đó.” Đây là câu mà mỗi đêm hấn đều nói.

Tiếng bước chân càng lúc càng xa, sau đó là tiếng đóng cửa.

Một đêm này, cậu mất ngủ, nên đương nhiên sẽ không nằm mơ thấy hấn.

Sáng sớm, 8:00, Trịnh Ngụy đi xuống lầu.

“Thiếu gia, chào buổi sáng. Trong này có một mảnh giấy, là hôm qua tìm được trong túi áo vest của cậu.”
Quản gia Trần cung kính cầm mảnh giấy đưa cho hắn.

Trịnh Ngụy đứng ở chân cầu thang, nhận lấy mảnh giấy từ trong tay quản gia.

[Tôi phải trở về Canada rồi, ngày mai lên máy bay. Chúng ta chia tay đi!

Thời gian qua rất cảm ơn anh, chúc an khang.

Hạ Vũ Vân]

“Đồ thần kinh! Em là... Đồ ngu ngốc... Đồ chết nhất... FUCK!” Trịnh Ngụy nắm chặt tờ giấy, cơ thể nhịn không được mà co giật.

Sau đó bước chân hoảng loạn chạy lên lầu, mãnh liệt giật lấy chìa khóa xe, rồi vọt ra khỏi phòng.

Dọc theo đường đi, hắn liên tục gọi vào điện thoại bàn trong nhà Hạ Vũ Vân, nhưng không ai nhắc máy.

Sẽ không, giờ này còn sớm, cậu sẽ không lên máy bay vào buổi sáng, nhất định còn ở nhà, cậu chẳng qua là không tiếp điện thoại mà thôi. Trịnh Ngụy không ngừng tự an ủi mình.

Nhưng bàn tay đang cầm lấy vô-lăng lại không ngừng run rẩy.

Một chỗ khác.

Tiếng điện thoại chói tai nghe giống như búa đòi mạng vang lên không ngừng. Hạ Vũ Vân không thèm ngó ngang tới, vẫn an tĩnh mà thu thập hành lý.

Tiếng điện thoại ngừng một khắc, lại lần nữa vang lên.

Một phút...Hai phút...Ba phút... Người đang gọi điện thoại, dường như không hiểu cái gì gọi là bỏ cuộc.

Hạ Vũ Vân buông hành lý xuống, đến trước điện thoại do dự một chút.

“Alo?” Cuối cùng cậu cũng nhắc điện thoại lên.

“Vũ Vân? Là em sao?” Giọng nói vui mừng nhưng lại thấp thỏm lo lắng.

“Ừ, anh đã xem mảnh giấy rồi?”

“Có quỷ mới xem mảnh giấy rách nát đó, anh cái gì cũng không nhìn. Em đang ở nhà sao? Giờ anh đến tìm em, rất nhanh sẽ đến, mười phút, không, năm phút thôi, em chờ anh...” Hắn hoảng loạn đến mức gần như không thể hô hấp được, chỉ có một ý niệm duy nhất là không thể để cậu rời đi lần nữa.

“Anh... Trong tờ giấy tôi đã nói...”

“Em muốn trở về Canada, không vấn đề. Em muốn đi lúc nào anh cũng có thể đi cùng với em. Em không được bỏ anh lại, lén lén lút lút đi một mình.” Giọng nói mệt mỏi xen lẫn áp lực, lại cố gắng làm bộ như không có chuyện gì, sợ kinh động đến cậu. Trịnh Ngụy một chân dẫm mạnh lên chân ga, tăng tốc độ. Sợ chậm một bước sẽ không gặp được cậu nữa.

“Trịnh Ngụy, chúng ta chia...” Cậu hít một hơi thật sâu.

“Được rồi, cho dù em muốn đi, anh cũng không muốn nghe một câu tạm biệt tùy tiện như thế. Ít nhất em cũng phải hôn anh một cái chứ.” Trịnh Ngụy nhanh chóng cắt ngang lời cậu.

“Tôi thật sự phải về Canada, không phải là nói giỡn.” Cậu phải cực lực quyết tâm, bởi vì nếu như cứ lẽ mà lẽ mà thế này thì nhất định đi không được.

“Không cần nói nữa, anh đã đến dưới lầu nhà em rồi, chờ anh.” Hạ Vũ Vân từ điện thoại nghe thấy một chuỗi tiếng phanh xe bén nhọn.

“Không cần, anh không cần phải lên đây, tôi sắp lên máy bay rồi.” Làm sao bây giờ... rốt cuộc ai đến ngăn cản cơn cuồng phong của hắn đi...

“Anh đã nói cho dù em đi đâu anh cũng sẽ theo đến đó.”

“Anh trở về đi, tôi không muốn gặp anh.” Vì sao lại không chịu buông cậu ra.

“Anh sẽ không đi, ngoan, em ra mở cửa, anh đã tới rồi.” Trịnh Ngụy lên tiếng dụ dỗ.

Hạ Vũ Vân nghe thấy thanh âm cửa sắt đang bị mở, cuống quýt ném điện thoại xuống, chạy đi khóa trái cửa gỗ lại.

Cậu không muốn chạm mặt hấn trong tình huống này. Miễn là không thấy cậu, ít lâu sau hấn sẽ hết hi vọng thôi, như vậy sau này sẽ tốt hơn cho cả hai.

“Hạ Vũ Vân, em mở cửa ra! Vì sao lại khóa cửa, em đi ra cho anh!” Giọng nói cố gắng trấn định dần dần tan vỡ. Cậu trốn tránh khiến hấn không thể gặp, khiến hấn cảm thấy đau nhói.

“Hạ Vũ Vân em không được né tránh, em là đồ con rùa rụt cổ?” Hấn rống giận.

“Anh đi đi, người nhà anh đều muốn anh kết hôn. Chúng ta cứ tiếp tục như vậy cũng không có ý nghĩa gì.”

“Ai nói anh muốn kết hôn? Đừng đem ý nghĩ của người khác áp đặt lên người anh! Ai cho em quyền lợi nói đi thì đi! Em đừng trốn tránh anh nữa, lập tức mở cửa!”

Cậu chỉ muốn bình tĩnh nói chia tay, sao lại trở nên khó khăn như vậy, vì sao lại không buông tha cậu... Hạ Vũ Vân vô lực ngã ngồi ở lối vào.

Tại sao Hạ Vũ Vân luôn muốn rời xa hấn, cậu thực sự muốn chia tay sao? Chẳng lẽ hấn thật sự làm cho người ta chán ghét?

“Em đã muốn chia tay, không thành vấn đề! Em trước tiên mở cửa, nói cho anh biết, chỉ cần chính miệng em nói với anh, anh sẽ buông tay, nhất định sẽ buông tha em. Em đi ra nói cho anh biết!” Giọng hấn khàn khàn lực kiệt, bàn tay to lớn không ngừng đập mạnh vào cửa gỗ, hi vọng cậu có thể đi ra.

Hạ Vũ Vân gục mặt xuống đầu gối, từ tim truyền tới một trận đau đớn tê dại. Tại sao hấn còn không buông tay....

“Hạ Vũ Vân, em đi ra! Chỉ cần em nói rõ ràng chúng ta chia tay đi, anh thật sự sẽ buông tay. Em ra nói với anh đi, sao em còn không mở cửa?” Giọng nói Trịnh Ngụy bắt đầu nghẹn ngào.

Một Trịnh Ngụy chấp nhất như vậy khiến Hạ Vũ Vân cảm thấy rất xa lạ, nhưng lại khiến cậu vô cùng đau lòng. Nước mắt đã không thể kiểm soát được mà bắt đầu trào ra.

“Hạ Vũ Vân! Đừng né tránh nữa, em hiện tại lập tức đi ra cho anh!” Trái tim rất đau, vì cậu, thậm chí ngày nào cũng mặt dày đến nhà cậu, chẳng lẽ như thế còn nhìn không ra tình cảm của hấn sao?

Cạch cửa mở, Hạ Vũ Vân đứng ở ngay lối vào.

“Vũ Vân...” Trịnh Ngụy phát ra thanh âm nghẹn ngào tan vỡ, dù tinh thần đang sa sút nhưng gương mặt anh vẫn vẫn chói mắt như xưa.

“Chúng ta...”

“Vũ Vân, anh yêu em.” Hấn tiến về trước một bước, mạnh mẽ ôm cậu vào lòng.

“Tôi còn chưa...”

“Anh thật sự rất yêu em.” Hấn cố tình cắt ngang lời cậu.

“Anh đừng như vậy nữa, tôi thực sự nghĩ...”

“Chúng ta đừng chia tay, anh chỉ muốn em ở lại, đừng rời xa anh. Đừng bảo anh buông tay, anh không làm được.” Hấn giống như một đứa trẻ đang đòi một cái gì đó cho bằng được.

“Việc gì mà phải tự làm khổ mình như thế chứ...”

“Anh thắng, cho nên em phải đáp ứng anh một nguyện vọng.”

“Cái gì?”

“Em còn nhớ kỹ chúng ta từng cá cược không? Người nào bày tỏ trước thì người đó thắng. Đã cược thì phải làm theo.” Trịnh Ngụy thực sự nghĩ không ra phương pháp nào tốt hơn để có thể giữ cậu lại.

“Trịnh Ngụy...” Hạ Vũ Vân kinh ngạc.

“Vũ Vân, anh thực sự yêu em, chỉ cần em không nói chia tay, không rời xa anh, chúng ta có thể bắt đầu lại một lần nữa.”

“Anh không nên như vậy, chúng ta...”

“Em đừng cự tuyệt anh nữa, anh sẽ nỗ lực học tập cách làm một người yêu tốt, cũng sẽ khiến cho em tin tưởng vào tình yêu của anh. Anh yêu em, thực sự yêu em, đừng nói chia tay với anh nữa. Yêu cầu đơn giản thế này em cũng không thể đáp ứng anh sao?”

“Tôi...” Thì ra Trịnh Ngụy đã sa chân thật sâu vào vũng bùn, thế nhưng cậu lại không cảm nhận được. Ngỡ ngàng một chút rồi gất gao ôm lấy hắn, thấp giọng lẩm bẩm, “Em đồng ý, em đồng ý với anh...” Nước mắt đã thành một tầng sương mù bao phủ tầm mắt.

“Thật sao? Vậy sau này em đừng lặng lẽ rời xa anh nữa, biết không?”

“Ừ...”

Tương lai không ai đoán trước được.

Cuộc sống vẫn còn dài.

Nhưng chỉ cần bây giờ vươn tay bắt lấy hạnh phúc, cần gì phải nghĩ đến sau này chứ?

14. Chương 14: Vĩ Thanh

Biên tập: Nami-chan

Trời xanh mây trắng, là một ngày trong sáng rực rỡ.

Hạ Vũ Vân cùng Trịnh Ngụy đang ngồi trên chuyến bay tới Hà Lan tham dự hôn lễ của Lăng Phi Dương.

“Em có muốn một hôn lễ không?”

“Không hứng thú.” Cậu nhắm mắt dưỡng thần.

“Khó trách, Lăng Phi Dương vẫn luôn nói em không có tình thú.” Trịnh Ngụy lắc đầu.

“Cái gì?”

“Không có.”

Hạ Vũ Vân nhú nhú mày, đột nhiên nhớ tới một chuyện, “Có một vấn đề em tò mò đã lâu.”

“Hử?”

“Anh thật sự từng bị Lăng Phi Dương đè qua sao?” Cậu cười đến quỷ dị.

Sắc mặt Trịnh Ngụy hơi biến đổi, quay đầu ra phía ngoài cửa sổ.

“Sao lại không nói gì?”

Lặng yên trong chốc lát, Trịnh Ngụy đột nhiên lộ ra một vẻ mặt rất gian tà, “Muốn thì anh cũng có thể nói cho em biết, chỉ cần nói em yêu anh.”

Mặc dù bọn họ đã chính thức làm người yêu của nhau nhưng Hạ Vũ Vân chỉ từng nói qua một câu thích hắn, trước sau chưa hề nói với hắn một câu “Em yêu anh”. Trịnh Ngụy không biết cậu cứ kiên trì như thế làm gì, cho dù đã dùng đủ loại biện pháp, nhưng cuối cùng vẫn không dụ dỗ được cậu nói một lần.

“Vậy thì quên đi, em cũng không cảm thấy quá hứng thú.” Khóe miệng Hạ Vũ Vân hơi hơi co giật, lại bỏ qua chủ đề này.

Trịnh Ngụy cúi đầu nở nụ cười, đột nhiên phát giác Hạ Vũ Vân không phải là một con rùa bình thường. Kỳ thật chỉ là một câu thích cũng chẳng có ảnh hưởng gì.

Bởi vì

Thích, chính là đã bắt đầu yêu.

Yêu, chính là đã thích thật nhiều.

Chính văn hoàn.

15. Chương 15: Ngoại Truyện 1 – Trên Giường

Biên tập: Nami-chan

“A, ưm ưm... Ưm a a...”

“Áh! A, a... đừng... ưm a.....”

“A a! Hmm a, Hmm a... Đừng... a...”

Cậu trai có thân thể mảnh khảnh đang không ngừng bị giày xéo. Dương vật nóng rực không ngừng chuyển động trong miệng của cậu, cúc hoa đang tiến hành ***, khẩu giao, giang giao, toàn thân dính đầy chất nhầy màu trắng. Đám đàn ông dục hỏa bồng bồng phát ra thanh âm *** dâng, đâm vào rút ra liên tục trong huyết nhỏ của cậu trai.

Xem đến đây, Hạ Vũ Vân ngây người nhìn chòng chọc TV một giây, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, buồn nôn!

Bởi vì Trịnh Ngụy vẫn luôn bắt mắt với phản ứng trên giường của cậu, nói vừa mở phim vừa làm, khả năng sẽ có không khí hơn.

Mẹ nó, muốn mở cũng phải mở cái có thẩm mỹ, có tình ái, đằng này lại mở cuộn phim hiệp *** cường gian, ngại không đủ để kích thích adrenalin của cậu sao?

“Chuyên tâm một chút đi.” Trịnh Ngụy đột nhiên tăng tốc độ chuyển động của thắt lưng, một cảm giác đau đớn mãnh liệt chọt truyền vào trong cơ thể.

Hạ Vũ Vân đau đến cau mày, liếc mắt nhìn Trịnh Ngụy.

Hắn bây giờ đang ra ra vào vào ở hạ thân của cậu, dường như thanh âm trên TV không có ảnh hưởng đến hứng thú đang dâng trào của hắn.

“Chuyên tâm?” Xin anh, nghe thấy những tiếng kêu thê thảm kia, muốn chuyên chú thể quái nào được?

“Em phản ứng một chút được không?” Hắn thở mạnh, “Kêu lên vài tiếng anh nghe một chút.”

“Rên rĩ?” Hạ Vũ Vân khinh thường. Không cần chứ?

“Đúng!”

“A! A!” Tùy tiện kêu lên vài tiếng, coi như là thỏa mãn yêu cầu nhàm chán của người nào đó.

Cậu thầm nghĩ, có lẽ tiếng quạ kêu so với cậu còn dễ nghe hơn.

“Đây là rên rĩ kiểu gì?” Đôi mắt quyến rũ của Trịnh Ngụy vốn đang bị che phủ bởi sắc dục, mãnh liệt mở lớn. Không biết là tức giận hay cười khổ?

Hạ Vũ Vân phớt lờ, giật nhẹ khóe miệng.

Một phút, hai phút, ba phút...

TV không ngừng truyền đến tiếng kêu khóc, tiếng chửi rủa, tiếng rên rĩ, cơ hồ khiến người ta phát điên.

“Này, tắt TV đi.” Cậu cuối cùng cũng không chịu được mà lên tiếng.

“Huh?” Trịnh Ngụy hơi nhướn mày, vẫn không ngừng chuyển động.

“Nếu như anh muốn bồi dưỡng [tính thú] của em thì lần sau tìm một cuộn phim gian *** là được rồi, em đối với...” Lời còn chưa nói xong, TV đột nhiên truyền đến tiếng thét chói tai, thì ra cậu trai bị mấy thằng cha cao to đen hôi áp lên tầng cây, cưỡng ép tiến hành thú giao cùng chó săn.

“Dừng lại...” Cường *** thì coi như quên đi, không ngờ thú gian cũng có? Thế giới gì đây... cậu chỉ có ***, không thể có thú dục. (thú dục: sống theo bản năng, dục vọng như loài cầm thú)

“Để cho anh tắt đi.”

“Em bảo anh dừng lại.”

“Ah?” Trịnh Ngụy vẻ mặt khốn hoặc, nhưng vẫn như cũ không có dừng lại luật động.

“Em muốn đi ới.”

“Cái gì?” Hấn nhíu mày.

“Anh tốc chiến tốc thắng.”

Ánh mắt Trịnh Ngụy lạnh xuống, mặc dù không lên tiếng nhưng đã lộ ra vẻ không vui.

“Anh có thể bắn sao?”

“Em...” Trịnh Ngụy cắn răng.

Cùng lúc đó, Hạ Vũ Vân kinh ngạc nhìn hấn, bởi vì dục vọng của Trịnh Ngụy như thế mà lại không đạt tới cao trào, đang dần mềm đi...

“Anh còn chưa thấy qua người nào có biểu hiện trên giường Bett Bett như em.” Trịnh Ngụy nhàn nhạt hừ một tiếng, nhẹ nhàng khom người rút ra khỏi cơ thể cậu, rồi đi tới tắt TV.

“Anh không sao chứ?” Hạ Vũ Vân ngồi dậy, nhìn theo bóng lưng của hấn, đột nhiên dâng lên một cảm giác tội lỗi, cư nhiên hại hấn hùng phong Bett Bett.

“Yên tâm, không phải là anh bị liệt dương, là không có tính tập trung”. Hấn đốt đầu mẩu thuốc lá, liếc xéo cậu, “Không phải em nói muốn đi ới à? Sao còn không đi?”

Hạ Vũ Vân nhún nhún vai, đi tới hướng phòng tắm. Còn có thể châm chọc người ta, hấn là không thành vấn đề đi, tuy rằng vẻ mặt của hấn còn có chút không thoải mái.

Trịnh Ngụy tựa vào cửa nhìn cảnh Hạ Vũ Vân nôn mửa, xem phim *** mà có thể nôn lợi hại như vậy, đại khái không có một người đàn ông nào khoa trương hơn cậu. Hấn một mực nghĩ, rốt cuộc là do cậu có tính lãnh cảm, hay là không thích bị người khác đề? Có lẽ phải cho cậu đi gặp bác sĩ mới được. Vừa mới nghĩ điều này, hấn đã buột miệng nói ra.

“Anh giúp em sắp xếp một bác sĩ.”

“Em không có bệnh.” Dừng một chút, dùng nước lạnh vẩy vẩy lên mặt, “Bác sĩ tim mạch thì không cần.”

“Không phải tim.”

“Không phải là khám bệnh tim, thì em cần phải khám cái gì chứ?”

“Anh cảm thấy em cần phải đi gặp bác sĩ.” Trịnh Ngụy hất hất tàn thuốc.

“Tại sao?” Cậu nhướng mi.

“Anh muốn nhờ bác sĩ chuẩn đoán xem có phải em bị lãnh cảm không.”

Hạ Vũ Vân không lên tiếng, đột nhiên dùng sức rửa tay của mình, rồi dùng sức lau, tựa hồ muốn đem tay của mình lau ra một lớp da mới an tâm. Trong nhà yên lặng mấy phút, cuối cùng Hạ Vũ Vân cũng ngừng đầu.

“Em không lãnh cảm, đàn ông bình thường có dục vọng thì em cũng có.” Cậu nói với âm điệu lạnh như băng.

Bác sĩ nói, cái gọi là tính lãnh cảm, là ám chỉ lúc bị kích thích không có cách nào đạt đến cao trào, hoặc là mất đi tính dục cùng với lúc hoạt động thiếu hụt đi hứng thú.

Nếu như nói cậu lãnh cảm, chiếu theo triệu chứng thì cũng chỉ đúng một nửa, cùng lắm thì coi như là một nửa lãnh cảm.

Hơn nữa cậu không phải là không có tính dục hay thiếu hụt hứng thú, chẳng qua là không quá tập trung tinh thần mà thôi.

“Như em mà cũng chưa tính? Vậy như thế nào mới được coi là lãnh cảm?”

“Không thích thì tìm những người khác đi, nếu không thì chấp nhận một chút.”

“Tìm những người khác? Chấp nhận một chút?” Trịnh Ngụy quả thật bất khả tư nghị (khó tin, không thể tưởng tượng nổi), tâm bất giác lạnh đi, “Những lời này mà em cũng nói được, em có từng để ý đến anh không? Hoặc là... em vẫn không yêu anh.”

Hạ Vũ Vân ngây ngốc, nhiệt độ dần dần lạnh xuống.

Nếu như không, ban đầu cũng sẽ không làm theo yêu cầu của hắn mà ở lại. Nếu như không, căn bản sẽ không ở chung một chỗ với hắn, như vậy mà hắn còn không hiểu rõ?

“Không dám nói gì à?”

Nghe vậy, Hạ Vũ Vân tay nắm chặt thành quả đấm, tâm bắt đầu trầm xuống. Nhắm mắt đi lướt qua hắn.

Trịnh Ngụy không nhúc nhích để mặc cậu đi qua, cũng không thèm nhìn cậu, bất mãn đem ánh mắt phóng lên trên tường.

“Hành động, thái độ như em thì sẽ có bao nhiêu người chịu được?”

“ Bao nhiêu người kia cũng bao gồm cả anh?” Hạ Vũ Vân dừng bước lại, lưng quay về phía hắn, nói: “Nếu đã không chịu được thì cứ đi, không ai ngăn cản anh.”

Lúc này, cậu cứ nhiên còn có thể bỏ đá xuống giếng, quả nhiên là việc Hạ Vũ Vân sẽ làm. Trịnh Ngụy đã hoàn toàn chọc cho cậu xù lông.

“Mẹ kiếp!” Trịnh Ngụy khê nguyên rửa một câu, quơ lấy áo khoác, lập tức mở cửa rời đi.

Hai giờ sau.

Reng reng reng — Tiếng chuông điện thoại vang lên chói tai phá vỡ sự an tĩnh bên trong phòng.

“Alo?” Hạ Vũ Vân mở điện thoại di động.

“...”

“Alo?” Cậu hỏi lại một tiếng.

“Là anh!” Sau khi lặng yên vài giây, từ loa truyền đến giọng nói đầy từ tính của Trịnh Ngụy.

“Chuyện gì?”

“Anh đã trở về biệt thự.”

“Uh.”

“...” Bên kia điện thoại lại trầm mặc một hồi.

“Anh muốn nói cái gì?” Hạ Vũ Vân nhu nhu huyết Thái dương.

“Anh còn đang rất tức giận, không biết như thế nào mới có thể hết giận... Nếu như trong vòng 30 phút em chạy tới biệt thự, anh lập tức tha thứ cho em...”

Hạ Vũ Vân sững sốt một chút, đây là yêu cầu thối nát gì? Khuya khoắt nửa đêm nửa hôm, lái xe đến biệt thự nhanh nhất cũng phải 50 phút. Hắn quả thực là...

Làm người khác khó chịu!

“Này... Em còn có ở đó không?”

“Đây.” Hạ Vũ Vân hừ nhẹ.

“Em có tới không?”

“Anh không cần tha thứ cho tôi.” Có đôi khi lý trí chính là hung thủ bóp chết lãng mạn.

“Em có ý gì?” Giọng Trịnh Ngụy trầm xuống, cho dù chỉ nghe qua điện thoại cũng nghe được tiếng hừ lạnh của hắn.

“Bởi vì tôi đi,” cậu dừng lại một chút, “Anh cao hứng, tôi lại mất hứng.”

Dứt lời, liền tắt điện thoại di động.

Chiến tranh lạnh!

Tiện tay ném luôn điện thoại di động lên giường.

Hạ Vũ Vân quay lại nhìn cửa chính hoang vắng, ngực truyền đến từng trận đau nhức...

Gian phòng trống vắng chỉ có tiếng hô hấp rối loạn của cậu.

Lắc đầu, không biết vì sao mỗi lần muốn nói những điều trong lòng, lúc nào cũng nghĩ một đằng nói một nẻo. Miệng chó không phun ra ngà voi, câu này có phải là chỉ cậu không?

Một chút?

Có lẽ những lúc như thế này tốt nhất là cần sự yên tĩnh.

Thật ra, ngay từ đầu gặp hắn, cũng không ngờ trong vòng một tháng đã gặp lại, hai người bất ngờ dây dưa, lại càng nằm ngoài dự đoán của cậu. Có lẽ là do cách cậu xử lý mọi việc quá mức lý trí, đến nỗi làm cho Trịnh Ngụy cảm thấy tình cảm của cậu đối với hắn rất đậm nhạt, nhạt đến mức khiến cho hắn không cảm thụ được nhiệt tình của cậu.

Không nói yêu, không có nghĩa là không yêu. Chẳng qua là sự lãnh tính của cậu khiến cậu khó có thể cho hắn một tình yêu cuồng nhiệt lãng mạn như thiên trường địa cửu, sông cạn đá mòn. Nếu như hỏi cậu có yêu hắn sâu đậm không? Vấn đề này còn phải suy nghĩ nhiều. Bởi như bây giờ bọn họ đang mỗi người mỗi nơi, cậu cảm thấy rất khổ sở tiếc nuối, nhưng chưa đến mức sống không bằng chết.

Cho nên cậu có yêu hắn sâu đậm không? Cậu cũng không rõ ràng lắm.

Dù sao tình yêu cũng không phải là toàn bộ cuộc sống của cậu, bởi vì cậu không phải là một người lãng mạn.

Hạ Vũ Vân nhắm mắt lại, xoay người nằm lên giường, để cho những suy nghĩ lo lắng chìm vào trong giấc mộng...

Hai tháng sau.

Mới ra khỏi sân bay, bầu trời đã nhá nhem tối.

Hạ Vũ Vân cúi đầu nhìn đồng hồ.

Hơn 5 giờ.

Đường phố đã bắt đầu lên đèn.

Ngồi lên taxi, cũng không biết nên đi đâu, bởi vì cậu còn không biết Trịnh Ngụy đã hết giận chưa. Có lẽ cứ quay về nhà của cha đã.

Hơn nữa cậu vừa mới xuống máy bay, mặc dù hành lý trên tay không nhiều lắm, nhưng mà để cho Trịnh Ngụy biết, trong lúc chiến tranh lạnh cậu thừa dịp chạy ra nước ngoài thì không làm thịt cậu mới là lạ.

Hạ Vũ Vân bỗng nhiên muốn cười, nhưng khóe miệng không nhấc lên nổi. Sau ngày đó tan rã trong không vui, Trịnh Ngụy không hề liên lạc qua với cậu, mà cậu chẳng qua là bị động mà chờ, đợi hơn mười ngày, kết quả là một cái tin nhắn một tin nhắn một cú điện thoại cũng không có.

Xem ra lần này Trịnh Ngụy thực sự tức giận. Có lẽ hấn căn bản là không muốn để ý đến cậu, vừa lúc mẹ ở bên Canada có chút việc, cậu liền vội vàng ra khỏi nước, cũng không kịp nói cho Trịnh Ngụy.

Tâm tình chợt cảm thấy khổ sở, oán giận buồn bực tại sao mình lại thụ động, không tích cực như vậy. Kế tiếp, nên làm gì? Chẳng lẽ cứ tiếp tục chờ? Chỉ có điều đã bắt đầu thấy nhớ hấn.

Hạ Vũ Vân nhìn qua cửa kính thấy cảnh vật lướt qua thật nhanh.

Đột nhiên, tầm mắt của cậu dừng ở một tòa nhà có kiến trúc quen thuộc, phía trước là tòa cao ốc của tập đoàn Hằng Thái. Trễ thế này, không biết Trịnh Ngụy đã về chưa? Cũng khá lâu rồi cậu chưa trở lại đó.

“Tài xế, cho tôi xuống ở phía trước.”

“Cà phê cũng pha không được, có muốn chạy trở về cơ sở học lại từ đầu không?” Từ phòng làm việc của tổng tài truyền ra một thanh âm u ám.

Người ở bên ngoài phòng làm việc bắt đầu dĩ lắc đầu, mỗi ngày đều xảy ra tình huống như vậy, kéo dài đã gần hai tháng. Cứ tiếp tục thế này, bọn họ khó mà giữ được chén cơm.

Mọi người nhìn thư ký mới đi ra với vẻ đồng tình, tỏ vẻ thương mà không giúp gì được.

Bão tố mãnh liệt lần này đến bao giờ mới có thể kết thúc? Aizzz, mọi người cùng nhau cảm thán.

.

Đáng chết!

Trịnh Ngụy phiền não ném tập văn kiện lên bàn.

Cơ hồ đã hai tháng, hấn ngày ngày chờ cậu tới tìm hấn, nhưng mỗi ngày qua đi lại thêm một lần thất vọng. Tên kia vậy mà máu lạnh đến mức điện thoại cũng không thèm gọi một lần, cũng không biết đã chết chưa? Giống như đã bốc hơi khỏi nhân gian rồi.

Hấn không tìm cậu, chẳng lẽ cậu cũng không thèm chủ động tìm hấn?

Cái gì là bạc tình bạc hạnh, vô tình vô nghĩa vô tâm? Hạ Vũ Vân chính là một ví dụ cỡ bự.

Đây là lần đầu tiên chiến tranh lạnh kéo dài như vậy, bởi vì mỗi lần đều là hấn nhượng bộ. Nhớ tới điều này liền tức giận.

Tại sao mỗi lần đều là hấn phải cúi đầu, chẳng lẽ là do hấn nói cái câu “Anh yêu em” chết tiệt kia nên mới phải khắp nơi nhẫn nhịn chịu đựng những uất khí này? Trước đây đều là kẻ khác tự động dâng mình tới cửa, bây giờ lại muốn chờ hấn lưu lạc tới cửa...

Reng— Điện thoại nội bộ vang lên.

“Chuyện gì?” Khẩu khí của Trịnh Ngụy thật khiến kẻ khác run sợ.

“Tổng tài, có người tìm anh, nhưng mà không có hẹn trước. Anh ta nói anh ta họ Hạ. Một...”

“Hôm nay tôi không gặp bất cứ kẻ nào!” Trịnh Ngụy không đợi nhân viên tổng đài nói xong, trực tiếp dập điện thoại.

Tâm tình vô cùng tồi tệ. Cứ tiếp tục như vậy, một ngày nào đó, tôn nghiêm của hấn để cho tên kia làm bóng mà đánh bay luôn... Nhưng, dù thế nào hấn cũng không thể hết hi vọng với tên chết tiệt kia được.

Tên kia không quan tâm đến hấn hay là muốn chia tay?

Trái tim Trịnh Ngụy đột nhiên thắt chặt, cái ý nghĩ này khiến hấn hoảng sợ. Ở chung với Hạ Vũ Vân càng lâu thần kinh càng trở nên điên loạn như vậy, sớm muộn rồi cũng sẽ có ngày hấn mắc bệnh tim.

Quên đi! Đại trượng phu có được dân được, cầm được thì cũng buông được. Một lần cuối cùng, đây nhất định là lần cuối cùng, nếu như hoàn thành hợp đồng lần này, nhất định phải ra ngoài tìm cậu mới được.

80% là kiếp trước thiếu nợ cậu. Trịnh Ngụy thấp giọng nguyên rủa.

“Tiên sinh, ngại quá, tổng tài nói không gặp bất cứ ai.” Nhân viên tổng đài nở nụ cười xin lỗi.

“Như vậy à?” Hạ Vũ Vân giật mình. Hình như hắn còn đang tức giận?

Nhìn ánh mắt đồng tình của nhân viên tổng đài, Hạ Vũ Vân cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Thật là hồng phúc! Bình thường chiến tranh lạnh với người yêu thì phải giảng hòa như thế nào? Cậu chưa từng gặp qua chuyện như thế này. Nếu như hiện tại cậu rời đi, quan hệ của bọn họ rất có thể đến đây là chấm dứt... Cứ như vậy kết thúc? Không được? Cậu không hi vọng chuyện phát triển đến nước này. Chỉ có điều việc giảng hòa lần này, phải do cậu bước ra trước, bởi vì vấn đề nằm ở cậu.

“A.” Hạ Vũ Vân hít sâu, “Phiền cô báo lại với tổng tài một tiếng được không?”

“Nói lại lần nữa?” Nhân viên tổng đài lộ vẻ khó xử.

“Nếu không tôi cũng có thể trực tiếp lên đó.”

“Được rồi, tôi sẽ giúp anh nhắn một tiếng.”

Reng— Điện thoại nội bộ lại vang lên lần nữa.

“Tổng tài, có vị Hạ tiên sinh ở dưới lầu chờ anh. Có thể cho anh ta đi lên không?”

Hạ tiên sinh? Chẳng lẽ là Vũ Vân?

Trịnh Ngụy híp híp mắt, tay cầm điện thoại chột run rẩy, để lộ kích động trong lòng hắn.

“Bây giờ cậu ta đang ở đâu?”

“Đang ở đại sảnh.”

“Tôi bề bộn nhiều việc.” Rất muốn gặp cậu, nhưng bỗng nhiên lại không muốn dễ dàng tha thứ cho cậu, để cho cậu nếm chịu đau khổ một chút cũng tốt. Ai bảo tên kia để cho hắn khó chịu lâu như vậy chứ.

Cúp điện thoại, nhân viên tổng đài nhìn Hạ Vũ Vân với vẻ không biết làm thế nào.

“Không được?” Hai vai cậu hơi chùng xuống.

“Hmm, tổng tài nói anh ta bề bộn nhiều việc.”

[Bề bộn nhiều việc?] Cậu cười khổ, “Vậy làm phiền cô rồi.”

Thì ra là chủ động lấy lòng cũng khó như vậy? Nếu như qua ngày hôm nay, cậu nhất định không còn dũng khí trở lại đây tìm hắn nữa.

Hạ Vũ Vân đi về phía cửa lớn, suy nghĩ nên đứng chờ hay là rời đi?

Sau khi Trịnh Ngụy dập máy, thu dọn qua loa văn kiện trên bàn, bước nhanh vào thang máy cá nhân để xuống dưới lầu. Một bước tiến vào đại sảnh, phát giác không có một bóng người, gương mặt anh tuần lập tức cứng nhắc trắng không còn chút máu.

“Xin chào tổng tài!” Nhân viên tổng đài cung kính chào hỏi với Trịnh Ngụy.

“Người đâu?” Trịnh Ngụy trong lòng còn có mong đợi.

“Người nào?”

“Vừa rồi không phải cô nói có người đến tìm tôi sao?”

“Đúng vậy. Chỉ có điều hình như anh ta đi rồi.”

“Đi?” Trịnh Ngụy nhất thời nhụt chí...

Tên kia không cần phải có cốt khí như vậy chứ? Cậu bắt hắn chờ đợi hai tháng, hắn để cho cậu chờ đợi có mấy phút cũng không được?

.

.

Hạ Vũ Vân từ nhà cha trở lại chỗ ở của mình.

Phát hiện bên trong cửa sổ có ánh đèn lấp lánh, khóe miệng không nhịn được mà nhếch lên, cất chiếc chìa khóa vừa mới lấy ra.

Nhìn chuông cửa, do dự một chút, rồi nhấn.

Người mở cửa đúng là Trịnh Ngụy.

Thân thể cao lớn của hắn đứng chắn ở trước cửa, hai tay ưu nhã đút vào túi quần, mặt không chút biểu tình, chỉ có đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, để lộ oán giận buồn bực trong lòng hắn.

“Lâu rồi không gặp.”

Trịnh Ngụy liếc xéo cậu, chân mày hơi nhíu lại, vẫn không có phản ứng.

“Không muốn gặp lại em? Vậy không làm phiền anh nữa.” Hạ Vũ Vân cười cười, nhìn hắn vẫy vẫy tay.

Còn chưa kịp xoay người, Trịnh Ngụy đã nắm lấy cổ tay của cậu, thuận tiện kéo cậu vào trong ngực.

“Em biết anh không phải như thế mà, đừng quá dắc ý.” Trịnh Ngụy tựa đầu lên vai cậu, buồn bực nói.

Cậu chẳng qua là nhẹ nhàng nói vài câu, hắn đã hoàn toàn thất thủ, không hề giữ lại được chút gì. Thật là thua hoàn toàn, thua đến cam tâm tình nguyện.

“Em không có.” Nhưng khóe miệng lại ngăn không được mà nở một nụ cười.

“Thế này mà bảo là không có? Đáng chết.” Trịnh Ngụy buộc chặt hai cánh tay, cúi đầu hung hăng hôn lên môi Hạ Vũ Vân. Vừa điên cuồng lại vừa dịu dàng, hắn vẫn còn tức giận, nhưng lại sợ làm cậu bị thương. Chỉ có điều càng hôn càng không muốn buông cậu ra.

Có lẽ trước đây cậu sống quá mức tự chủ, khiến cho Trịnh Ngụy cảm thấy thất bại cùng cảm giác không an toàn. Hạ Vũ Vân rảnh rỗi nhắm mắt lại, thuận theo sự chỉ dẫn của hắn, đầu lưỡi cuốn lấy nhau.

Một lúc lâu sau, mở mắt ra, cậu đã bị Trịnh Ngụy đặt ở dưới thân, nhưng không có tiến thêm một bước.

Bầu không khí mập mờ nhưng không hề mang theo sắc tình.

“Em khẳng định sẽ không chiến tranh lạnh nữa?” Thanh âm Trịnh Ngụy có chút rầu rĩ.

“Hình như anh mới là người không thèm để ý tới em mà?” Hạ Vũ Vân đột nhiên rất muốn cười, không ngờ hắn là cao thủ tình trường mà lại hỏi vấn đề ngây thơ như vậy.

“Anh không quan tâm tới em?”, Hắn lý sự, “Chẳng lẽ em sẽ không tìm anh?”

“Em có tìm, chỉ có điều hình như anh bề bộn nhiều việc.”

“Anh bận rộn? Chẳng lẽ em không thể chờ thêm một chút sao?”

“Chờ?” Đúng nha, tại sao lúc đó cậu không chờ hắn nhỉ, “Lần sau, lần sau sẽ đợi.”

Sắc mặt giận dữ của Trịnh Ngụy hạ xuống, bỗng nhiên chuyển sang một đề tài khác, “Em đã từng tỏ tình với người nào chưa?”

Sẽ không phải là hiện tại muốn cậu tỏ tình với hắn chứ? Hạ Vũ Vân chợt cảm thấy mặt đầy hắc tuyến. (= = |||)

“Tại sao lại hỏi chuyện đó?” Bốn lượng đầu được với nghìn cân thì từng nói qua.

“Bởi vì dường như em rất không muốn nói những lời này.”

“Hmm! Hmm!” Cậu cười khan.

“Lần nào cũng như vậy.” Trịnh Ngụy có chút không cam lòng, “Hai tháng nay em đã làm gì?”

“Em sang Canada thăm...” Lời còn chưa nói xong, Trịnh Ngụy đã nghiêng răng nghiêng lợi cắt ngang lời cậu.

“Cái gì? Đang chiến tranh lạnh mà em còn có tâm tư chạy ra nước ngoài. Em...”

“Aizz!”

Hạ Vũ Vân dứt khoát kéo thân thể Trịnh Ngụy xuống, chủ động hôn lên môi hắn, dập tắt cơn giận.

Màn đêm đen nhánh, vẫn là thuộc về tình nhân.

.

.

Nửa đêm tĩnh lại.

Hạ Vũ Vân muốn xuống giường đi rửa tay, cậu vừa cử động thì bàn tay bên hông cậu lại giữ càng chặt hơn. Giữa đôi lông mày khẽ cau lại, đưa tay đẩy đẩy hắn ra, mà Trịnh Ngụy đang ngủ lại theo bản năng cuộn chặt không tha.

Hạ Vũ Vân thở dài, ngày trước cậu vô tâm đã tạo thành một khoảng cách, cuối cùng lại khiến hắn luôn bất an như vậy.

Người tháo chuông cũng phải là người đã treo chuông.

Quay sang hắn đang nằm bên cạnh, đưa tay vuốt nhẹ chân mày hơi nhíu lại của hắn, nhẹ nhàng kề sát bên tai hắn thì thầm.

“Em sẽ — luôn luôn ở bên anh, cho đến khi anh chán ghét mới thôi.” Đây là lời hứa hẹn lớn nhất mà cậu có thể làm được, sau đó chậm rãi kéo tay hắn sang một bên, rồi bước xuống giường.

Cảm thấy chân chợt lạnh, Trịnh Ngụy mới từ từ mở mắt ra, khóe môi khẽ mỉm cười.

“Anh sẽ không bao giờ chán ghét em.”

Muốn bày tỏ cảm xúc yêu thương thì có trăm ngàn cách.

Ngoại trừ “Em yêu anh”

Hắn là còn có những lời khác có thể khiến người ta cảm động hơn.

Đúng không?

16. Chương 16: Ngoại Truyện 2 – Giận Dỗi

Biên tập: Nami-chan

Lúc Hạ Vũ Vân rời khỏi nhà cha thì đã hơn 9 giờ tối. Vốn là Trịnh Ngụy nói đưa đi, nhưng cậu chờ đến xế chiều mà vẫn chưa thấy hắn tan việc nên đã tự mình trở về thăm cha.

Cậu móc ra một ít tiền xu, rồi chậm rãi đi về phía trạm xe bus gần nhất. Mới đi được một nửa đoạn đường, xe của Trịnh Ngụy đột nhiên dừng lại bên cạnh cậu.

“Anh đã nói là sẽ tới đón em, tại sao lại không đợi anh?” Trịnh Ngụy bước xuống, dùng sức đóng sầm cửa xe, tỏ vẻ hắn đang rất không vui.

“Em có chờ anh, nhưng cũng đã gần mười giờ đêm rồi, chẳng lẽ còn muốn em tiếp tục ngồi lì ở đó?” Hạ Vũ Vân cau mày, cậu sợ nhất là cha sẽ hỏi trái hỏi phải, cũng không biết phải ứng phó như thế nào, cho nên tốt nhất là chuẩn sớm.

“Anh mới gọi điện thoại cho em, tại sao lại không bắt máy?”

“Máy em hết pin nên tắt rồi.” Hạ Vũ Vân rụt vai, phát giác tâm tình của hắn đang rất không tốt.

“Em là đồ ngu ngốc sao? Biết rõ anh tìm em mà cũng không gọi điện thoại cho anh lấy một lần?”

“Ngu ngốc cái gì?” Hạ Vũ Vân mím môi, khó chịu cũng không cần mắng chửi người khác như thế chứ? “Anh không cần phải nói khó nghe như vậy.”

“Không có gì.” Hấn hít vào một hơi, bắt lấy tay của cậu liền kéo vào trong xe.

“Anh uống lộn thuốc à!” Cậu bị hấn kéo đi, sức lực của tay Trịnh Ngụy lớn đến mức có chút không giải thích được.

“Chúng ta bây giờ trở về biệt thự.” Hấn mở cửa xe, thô lỗ nhưng không mất sự dịu dàng, đẩy cậu lên xe.

“Trễ như thế này còn trở về biệt thự sao?”

Trịnh Ngụy không hề lên tiếng, chỉ là đi vòng qua bên kia rồi lên xe. Sau đó khởi động, chiếc xe bình ổn lướt đi trên đường cao tốc, dọc đường hấn cũng không thềm nói một lời nào.

“Hôm nay anh đi gặp Lăng Phi Dương, bọn họ sống không tệ chứ?” Hạ Vũ Vân thuận miệng hỏi.

“Cũng được.” Hấn nhàn nhạt lên tiếng trả lời.

“Uhm.” Cậu nhíu mày.

Trầm mặc một hồi, Trịnh Ngụy lần nữa mở miệng, “Anh có chuyện muốn hỏi em.”

“Hỏi cái gì?”

“Em thường xuyên nói chuyện gì với Lăng Phi Dương?”

“Đại khái là dăm ba chuyện thường như cơm bữa ấy mà.” Hỏi cái quái gì đây? Hạ Vũ Vân liếc mắt nhìn thần sắc quái dị của Trịnh Ngụy.

“Thật sao?”

“Ừ.”

“Vậy tại sao Lăng Phi Dương lại biết trên giường chúng ta xảy ra những chuyện gì?!” Ngữ điệu của Trịnh Ngụy lạnh như băng mang theo chút tức giận.

“Vậy sao?” Phản ứng của cậu lập tức lạnh xuống, “Lăng Phi Dương nói cái gì với anh?”

“Phải là anh hỏi em nói cái gì với cậu ta mới đúng chứ?”

“Nói nhiều như vậy, ai mà nhớ kỹ được.” Hạ Vũ Vân đương nhiên đề phòng.

“Hạ — Vũ — Vân —” Hấn khế quát lên cảnh cáo, “Anh không bảo em nói những chuyện đó!”

“Vậy chứ anh muốn em nói cái gì?” Cậu hừ lạnh một tiếng.

Đèn đỏ. Xe dừng lại.

“Có phải em nói với cậu ta là anh bị bệnh liệt dương không?” Sắc mặt Trịnh Ngụy xanh xám, không muốn vòng vo tam quốc với cậu nữa.

Nghe vậy, Hạ Vũ Vân hơi ngẩn ra, nhưng vẫn chưa trả lời.

“Em có điều gì cần giải thích không?”

“Không có.” Một lúc sau, cậu mới nhàn nhàn đáp một tiếng, cũng không hỏi ngược lại, cục diện đang rất lạnh.

“Em không muốn giải thích, vậy nhất định là có nói?” Trịnh Ngụy chợt cảm thấy phẫn nộ.

“Anh muốn nghĩ vậy thì em cũng đành chịu.”

“Không phải là anh nghĩ, mà chuyện riêng tư như vậy em cũng đi khắp nơi nói với người khác?” Hấn híp mắt, bất mãn với câu trả lời của cậu.

“Em chỉ là nói qua loa một chút, cũng chưa hề nói anh bị liệt dương, chỉ nói anh lúc nửa đường đột nhiên không hăng hái nữa.” Hạ Vũ Vân nói ra lập trường đơn giản của mình.

“Vậy thì có gì khác nhau??”

“Anh cảm thấy không khác gì thì chính là không khác gì.”

“Hạ Vũ Vân, thái độ của em là gì hả?” Sắc mặt Trịnh Ngụy trầm xuống, không chút nghĩ ngợi mà đưa tay mở cửa xe, quát lạnh, “Xuống xe, anh không muốn nhìn thấy mặt em nữa!”

Sĩ khả sát, bất khả nhục! (người trí thức thà chết chứ không chịu nhục) Hạ Vũ Vân có thể khẳng định mình và Trịnh Ngụy có tư tưởng khác nhau một trời một vực, lời châm chọc như vậy đối với hắn mà nói thì có lẽ là khó có thể chấp nhận được. Nếu như cậu kiên trì giữ nguyên bộ dạng tính tình này, hắn không có quyền can thiệp, nhưng mà có thể nhắm mắt làm ngơ.

“Em đã nói sai cái gì sao?” Hạ Vũ Vân nói với khẩu khí hòa hoãn.

“Em tự mình suy nghĩ đi!” Hắn căn bản không thèm nhìn cậu một cái.

Hạ Vũ Vân thấy thái độ cương quyết của hắn, không biết làm thế nào nên đành xuống xe. Ngờ đâu cậu vừa mới đóng cửa xe, Trịnh Ngụy cư nhiên dẫm chân ga, nghênh ngang rời đi.

Hạ Vũ Vân đứng ở ven đường sững sờ một chốc, không ngờ hắn thực sự cứ như vậy mà ném cậu trên đường, nhún vai, tiện tay gọi taxi đi về nhà.

.

.

“Lăng Phi Dương, tối nay chúng ta cùng nhau uống rượu ôn lại chuyện cũ!”

“Đã xảy ra chuyện gì vậy? Hình như sáng nay chúng ta đã cùng nói chuyện rồi mà?” Lăng Phi Dương nhìn vị khách không mời mà đến đang đứng trước mặt.

“Không chào đón tôi phải không?” Trịnh Ngụy không chờ Lăng Phi Dương mời, đã tự động cởi giày bước vào cửa.

“Thế nào? Hạ tiên sinh đắc tội với cậu à?” Lăng Phi Dương lộ ra vẻ mặt chế nhạo.

“Đừng nhắc đến cậu ta trước mặt tôi!” Hắn lạnh nhạt nói.

“Hai người cãi nhau?”

“Không biết!” Trịnh Ngụy đi về phía phòng khách.

“Này, Trịnh đại thiếu gia, cậu làm như nơi này là nhà cậu đấy hả?? Tâm tình không tốt cũng không được quấy rầy thế giới hai người của vợ chồng người ta chứ??”

“Đã có ai bảo là cậu rất phiền chưa, không ngờ vẫn có người chịu được cậu?” Trịnh Ngụy khó chịu liếc Lăng Phi Dương một cái.

“Ngại phiền lại chạy tới chỗ tôi?”

“Tâm tình không tốt!”

“Không biết hai người làm sao lại như vậy chứ, suốt ngày giận dỗi? Miễn cưỡng như vậy thì ở với nhau làm gì?”

“Muốn chết à? Dám nguyện rửa bọn tôi?!” Hắn trừng mắt.

“Tôi là ăn ngay nói thật.” Lăng Phi Dương giơ hai tay lên. “Tình cảm tốt như vậy còn tới chỗ tôi làm gì?”

“Bởi vì người hại bọn tôi bất hòa là cậu!”

Lăng Phi Dương cúi đầu suy nghĩ một chút, “Xem ra cậu rất để ý những lời tôi nói sáng nay?”

“Không có.” Trịnh Ngụy vừa cầm lấy chai rượu liền mãnh liệt rót.

“Coi như là hôm nay tôi lảm nhảm, kỳ thực Vũ Vân cũng không hề nói cái gì, tôi hỏi, cậu ấy chỉ trả lời một chút thôi!” Lăng Phi Dương gạt gạt tóc.

“Bây giờ cậu nói dễ nghe quá nhỉ??”

“Tôi mặc kệ cậu, thích thì cứ uống đi, bây giờ tôi không có thời gian làm nhảm với cậu.” Dứt lời, Lăng Phi Dương lập tức đi về phía phòng ngủ, thuận tiện gọi điện thoại tìm Hạ Vũ Vân cầu cứu.

.

.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Lăng Phi Dương đã lôi Trịnh Ngụy từ trong chăn ra, đánh thức.

“Mấy giờ rồi? Sao không thấy Lê Phi Dương đâu?” Hấn vẫn còn đang buồn ngủ, ngáp một cái.

“Đi làm rồi! Sắc mặt cậu hôm nay không tệ, chắc là không có việc gì ha? Vậy thì sớm về nhà đi!” Lăng Phi Dương mang một bát cháo loãng để trước mặt hấn.

“Có cần mới sáng sớm đã đuổi người như vậy không?”

Đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên ngoài phòng khách.

“Trịnh Ngụy, đi mở cửa.”

“Tại sao tôi phải đi?” Hấn bắt măn cau mày.

“Bởi vì đây là nhà của tôi, tôi lớn nhất! Nhanh đi!” Lăng Phi Dương thúc giục.

“Hừ!” Trịnh Ngụy chậm rãi đứng lên, suy nghĩ vẫn còn đang hỗn độn, nhưng vừa nhìn thấy người ngoài cửa, không khỏi giật mình đứng nguyên tại chỗ.

Trời ơi, làm sao cậu ấy lại tìm tới đây?

Tối hôm qua, không lâu sau khi rời khỏi hấn, Hạ Vũ Vân vẫn còn đang suy nghĩ về quan hệ của hai người, thì Lăng Phi Dương đột nhiên gọi điện thoại tới, nói Trịnh Ngụy đến nhà quấy rầy cuộc sống tân hôn ngọt ngào của bọn họ, muốn cậu sáng mai tới để mang người đi sớm.

“Hai người các cậu cứ từ từ nói chuyện đi, tôi ra ngoài một chút.” Trước khi đi, Lăng Phi Dương còn vỗ vỗ vai khích lệ Hạ Vũ Vân.

“Trời hôm nay thật đẹp!” Hạ Vũ Vân tùy tiện lên tiếng mở chủ đề nói chuyện.

“Cũng không tệ!” Trịnh Ngụy hừ lạnh một tiếng.

“Em quên mang theo chìa khóa rồi, không bằng chúng ta cùng nhau trở về đi.”

Trịnh Ngụy nhìn nhìn cậu, “Không mang theo chìa khóa??”

Hạ Vũ Vân lúng túng nhìn chăm chăm vẻ tự tiếu phi tiếu của Trịnh Ngụy, “Được rồi, từ nay về sau em sẽ không nói ra những việc mà anh cho rằng là việc riêng tư của anh nữa.”

Hấn mím môi, không có lên tiếng.

“Ngụy...” Cậu kêu hấn lần nữa.

“Muốn anh tha thứ cho em? Vậy phải xem thành ý của em đã!” Bỗng dưng bị người ta nói hấn bị bệnh liệt dương, thật là vũ nhục tôn nghiêm phái nam của hấn mà.

“Thành ý??” Hạ Vũ Vân nhú mày suy nghĩ một chút.

“Ừ!” Hấn gật đầu.

“Bởi vì...” Cậu ghé vào tai hấn nhẹ nhàng nói một câu.

“Cái gì?!”

“Em thích anh.” Âm lượng của cậu rất nhỏ.

“Cái gì cái gì?!” Trịnh Ngụy cố gắng nhịn cười, “Vừa rồi anh ù tai nghe không rõ, nói lại lần nữa coi.”

“Không nghe được thì thôi.” Muốn đùa giỡn cậu sao? Không có cửa!

“Thực sự là anh nghe không rõ mà...”

“Em yêu anh.” Hạ Vũ Vân hừ nhẹ, nhưng ngay sau đó chủ động lấp kín cái miệng đáng ghét của hắn.

TOÀN VĂN HOÀN

Đôi lời: *tung hoa* Vậy là cuối cùng cũng chính thức hoàn rồi *chấm chấm nước mắt*, bộ edit đầu tay của mình rốt cuộc cũng đã hoàn sau 3 tháng. Cảm ơn những bạn đã ủng hộ mình suốt cả chặng đường dài.

Page 179

Dịch: QT | Biên tập: Namichan

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-lanh-khoc-gap-lanh-lung>